

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ Θ'ΑΡ 413

1934

ΜΑΤΙΤΕ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΗΛΥΤΩ

Το έκτακτον προσόν της ΜΑΤΙΤΕ είναι η διάρκεια. Ένα ελαφρό πουδράρισμα το πρωί και ένα το απόγευμα αρκούν δι' όλην την ημέραν. Η ΜΑΤΙΤΕ έγινε απαραίτητος εἰς ὅλας τὰς φιλάθλους κυρίας πού τήν ἐδοκίμασαν

L.T. RIVER PARIS

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὡς καὶ δακτυλιδίων

ΑΝΤΙΚΙΤΕ

Ἐπισκευὴ ὠρολογίων

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

Καραγιώργη τῆς Σερ-

βίας ἀριθ. 12.

Ἐκλαμβάνουν συχνά τὴν μητέρα μου γιὰ ἀδελφήν μου. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἔχει τὴν ἐλάχιστη ρυτίδα. Ἡ ἐπιδερμὶς της καὶ τὸ χρῶμα της θὰ προεκάλει τὴν ζήλειαν πολλῶν κοριτσιῶν. Ὁμολογεῖ, ὅτι ἔγινε νεώτερα κατὰ πολλὰ χρόνια χάρις στὴν τακτικὴ χρῆσιν τῆς κρέμας Τοκαλὸν τροφή διὰ ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, πού περιέχει τὸ Biocel παρὰ γόμενον ἀπὸ νεοαῖ ζῶα. Τὸ Biocel ἔχει τὴν ἀξιοσημείωτη δύναμιν νὰ ξανανεωὶν γηρασμένας καὶ μαρμαρμένας ἐπιδερμίδας. Κατὰ τὰ πειράματα διατροφῆς τῆς ἐπιδερμίδος διὰ τοῦ Biocel ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejkal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, αἱ ρυτίδες ἐχάθη-

σαν ὁλότελα καὶ παρετηρήθη, ὅτι οἱ πεσμένοι μὺς τοῦ προσώπου ἐτονώθησαν. Ἡ κρέμα Τοκαλὸν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, παρέχει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας πού τὴν τρέφει κατὰ τὸν ὕπνο σας τὸ Biocel πού τῆς ξαναδίνει τὴν νεότητά. Τὸ πρῶτ' χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος λευκοῦ, (ὄχι λιπαρά), γιὰ νὰ λευκαίνετε, φρεσκάρετε καὶ τυνώσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας, νὰ ἐξαλείψετε τοὺς διασταλμένους πόρους καὶ τίς πανάδες. Ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα εἶνε ἡγγυημένα, ἅλως τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνώτερα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σκουδάσαντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAROLITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριακοντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσεύοντος πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια των, ἐδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀγγλικά, Γαλλικά, κατ' οἶκον, ὑπὸ πτυχιούχου Ἀμερικανοῦ Κολλεγίου, διατελέσαντος δέκα ἐννέα ἔτη ἐν Ἀμερικῇ. 25 δρ. τὴν ὥραν. Εὐδόκιμος Αἰγυπτιάδης, Σμύρνης 51, Νέα Ἰωνία, Ἀθήναι.

ΚΕΡΔΟΣ

ἐξασφαλίζουν οἱ πωλοῦντες τὰ χρυσὰ των κοσμήματα καὶ πολυτιμοὺς λίθους ἰμόνον εἰς τὸ Χρυσόχοεῖο καὶ Ἀδαμαντοπωλεῖον Κ. ΚΟΤΖΑ ΜΠΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕ ΠΟΥΣΗ, Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 50Δ.

Προσοχὴ εἰς τὴν διεύθυνσιν 50Δ ΤΗΛ. 26-564.

Τὰ καλύτερα, τὰ κομψότερα, τὸ πλέον Παριζιάνικα παιδικὰ φορέματα στοῦ

Α. ΓΑΛΜΙΔΗ & ΣΙΑ

Μητροπόλεως 32α

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

Παρεληφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς ὅλα τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμοὺς. Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΕ 3

ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἀθηναῖος τηλεφωνητὴς, τοῦ ὁποῦ το κόστος τὸν κάνει νὰ ποιεῖ με πολέμιστῃ. — ΜΕΣΩΝ : Ἐνας ἀφροβούδαλος, τὸν ὁποῖο σκέτωσε ὁ Γάλλος θηριοκυντὴς Μισέλ - Κοτὴ στὴν Ἀθησούνα. — ΔΕΞΙΑ : Ἀθηναῖος στρατιώτης, με τὴν... ἐπίσημη στολή του. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἀντιαεροπορικὸ τηλεβόλο τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ἐφοδιασμένο με ἰσχυρότατο προβόλεα, πού τοῦ ἐπιτρέπει κατὰ τὴν νύκτα νὰ ἐξερευνᾷ τὸν σκοτεινὸ ἀέρα, σὲ περίπτωσι ἐχθρικής ἐπιδρομῆς. — ΔΕΞΙΑ : Ἐνα περίεργον μὴνῆμα, πού καθὼς τὸ βλέπετε καὶ χαριεῖς καὶ ἐν ἐφαρμογῇ, χρησιμεύει γιὰ νὰ καλύπτῃ τὰ ρήγματα τῶν πλοίων σὲ περίπτωσι συγκρούσεων. Τὸ μὴνῆμα αὐτὸ τὸ πετοῦν ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ παρασυρῶμεν ἀπὸ τὰ νερά, σκεπάζει τὸ ρήγμα.

ΗΤΑΝ εύτυχής, πολύ εύτυχής, ο Ράλφ Γουέστγουτ. Ένα μήνα ταξίδευε, όσο να φθάσει απ' το μακρινό Λονδίνο στο Πινκ Μάρουμ της Αμερικής, για να συναντήσει τη μηνηστή του. Δεν την ήξερε παρά μόνο από τη φωτογραφία της. Ήταν μια ψηλή, λιγερόκορη καπέλλα, όμορφη, με άφοβη και τολμηρή έκφραση, στο πρόσωπό της, σωστή Αμερικανίδα.

Τού την είχε προξενήσει μια θεία του, που την ήξερε. Τού περιέγραψε τα πλούτη της, τα άπειρα αγαθήματα του πατέρα της, την ομορφιά της, και την επαθιμία της να παντρευτεί έναν θαρραλέο, τολμηρό άντρα, από καλή οικογένεια, έστο καί φτωχό. Κι' ο Ράλφ που είχε δλ' αυτά τα προσόντα — συμπεριλαμβανομένης και της φτώχειας — ξεκίνησε με εμπιστοσύνη από την Εδωάπη κι' έφτασε στη μακρινή Αμερική, απολασσιμένος να καταστήσει το «Χρυσόμαλλον Δέντρο». Δηλαδή την όμορφη Λουίλν, μαζί με τα ταφίλια της !...

Είχε φτάσει παιδί στο τέρας του ταξιδιού του. Στη μικρή πλατφόρμα του μικροσκοπικού σταθμού του Πινκ Μάρουμ, ήταν ο μόνος επιβάτης που κατέβηκε από το τραίνο. Τι διάβολο ζητούσαν άλλοι σ' αυτόν τον φτωχό σταθμό, τον χαμένο ανάμεσα στις άγριες κι' ερημικές μεγαλοπρέπειες των Βραχωδών Όρειων ;...

Ο Ράλφ είχε αναγγείλει τηλεγραφικώς στον ύποπλο πεθερό του κύριο Μάρουμ την άφιξή του και κιντήσε τώρα ξεσηκωτικά δόλογυρά του, μίπως τον άντικείμε να τον περιμένει κι' εκείνος στην πλατ — φόρμ.

— Είσαι μίπως ο μίστερ Ράλφ Γουέστγουτ ; ρώτησε ξαφνικά τον λεβεντόκομο τυροδιδάκτη μαζ' μια τραχειά φωνή, ενώ συγχρόνως μια φίλη — μιά φοβερή ! — γροθιά στην πλάτη τον συγκλόνισε δόλοκληρον.

— Μάλιστα !... Ξεφώνισε με χαρά ο Ράλφ. Κι' έσείε;... Είσαστε μίπως ο κ. Μάρουμ ;

— Μακάρι να ήμουν ! αποκρίθηκε γελώντας θορυβώδ' ο άγνωστος. Είμαι ο Ρούμπν Ουάιητον, ο επιστάτης των κτημάτων του, κι' αυτό μου φτάνει, τέλος πάντων... Έχω έντολή να σας οδηγήσω στην έπαυλή του άφεντικού μου, κι' αυτό πιστεύω σας φτάνει κι' εσάς... Χαχαχά !...

Ξελαργιγιάστηκε γελώντας ο Ράλφ, με την τραχειά άφέλεια του Αμερικάνου και ξεχειλάστηκε έπίσης απ' τις έγκάρδιες και δυνατές χειραψίες του. Έπειτα, αφήνοντας τη βαλίτσα του τη μονόκορη στο σταθμό, όσο να στείλει να την πάρει — δεν είχε φέρει μαζί ο Ρούμπν — ξεκίνησε παροδοόδομο με τον ιδιόρρυθμο ξεναγό του για την έπαυλή, ή οποία άπαιχε από τον σταθμό δυό περίπου ώρες.

Παρ' όλες τις πρώτες του διαχυτικότητες, ο Ρούμπν δεν ήταν και πολύ φτωχός στα λόγια. Γι' αυτό κι' ο Ράλφ, αφού θαρήκε ν' ακούη μονοσύλλαβες άπαντήσεις, περιωρίστηκε να θαυμάζει άπαιώς την άγρία φύση δόλογυρά του, και να κοιτάει το «συντεροό μλ μινρομένο άγέρι που έρχόταν απ' τις μισοκρυμμένες πανύψηλες κορυ-

— Είστε ήλιθιοι !... Τό παρατραβήξατε τό σχοινί !...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ARTHUR I. DURRANT

Η ΚΡΕΜΑΛΑ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΓΕΝΗ

φές των Βραχωδών Όρειων.

Ξαφνα, σε μια στροφή του νοτιοπατιού της δουνολυγιάς, ο Ράλφ στάθηκε απότομα και ξεφώνισε από άνακφραστο θαυμασμό: Είχε βρεθί άπροσδόκητα στα χέλι ή τα κατηφορικά ένός πανύψηλου γκρεμού, κι' από κει — άρπάζοντας μηχανικά τό μακίσσο του ξεναγού του, για να συγκρατηθί απ' τη σκοτοδίνη που ένοιωσε — θαύμαζε κάτω τον κάμπο, που άπλωνόταν σε βάθος υπερχίλιων μέτρων !...

— Θεέ μου, τί είν' αυτό ; μουρμούρισε ξαλωμένος. Τι ύπερφυσική άγριότητα τοπείο !... Κι' έκείνη ή γυναικτερή κορδέλλα, κει κάτω ;...

— Πέσε με την κοιλιά κάτω, και γλύστρησε ως εκεί, μίστερ... είπε αλλά ο Ρούμπν. Έγώ θα σου κρατώ τό χέρι, μίπως και σούβρη έάλη δση ώρα θα κιντάς... Κι' ενώ θα κιντάς, έγώ θα σου λέω !...

Έτσι κι' έγινε. Ο Ράλφ σφοδμένος με την κοιλιά σαν φειδί, έφτασε στο κατηφορικό χείλος του γκρεμού, πρόβαλε τό κεφάλι του, κι' από τη ζάλη που ένοιωσε, άν-

τινυζοντας τό λιγνιώδες έκείνο βάθος θάπεφε κάτω, άν δεν τον συγκρατούσε απ' τό χέρι ο Ρούμπν.

— Λοιπόν ή γυναικτερή έκείνη κορδέλλα, άρχισε να λέη ο Ρούμπν, είνε ένα φαριό ποτάμι... Μα φαίνεται έτσι, έξ αίτίας του μεγάλου ύψους... Κι' αυτός ο γκρεμός λέγεται «Κρεμάλα του Πρασινογέννη»... Ο Πρασινογέννης, ξέρεις, είνε ένας τρομερός άρχιληστής πουχει έξη συντρόφους, και τά λημέρια του είνε έδω τριγύρω... Άλλοι μόνον σ' αυτόν που θα πέση στα χέρια του... Είνε τρομερός, γιατί έχει πρόναια μούτρα και γένεια... Μα είνε και τρομερός ακόμα, γιατί τούς ανθρώπους που θα ληστέψη ύστερα τούς σκοτώνει... Τους κρεμάει μ' ένα σκονί δεμένο στη μεταωρίζοντα ζωντανό έδω σ' αυτό τό κενό του γκρεμού που χάσει... Έπειτα, αυτός κι' ή σημαρία του αποτραβιούνται καμιά τριανταριά μέτρα μακριά, κι' άρχίζουν να πυροβολούν τό σκονί που κρατάει τον κρεμασμένο... Έκείνος ο άμοιρος βλέπει τό Χάρο με τά μάτια του... Η σφαίρες, βλέπετε,

— Μπρός, τά πορτοφόλια σας, λεβέντες !... Σάρκασε ο άπαίσιος έκείνος λήσταρχος. Κι' έτοιμαστήτε κιόλας για τό γλέντι... Με τά μάτια σας θα διητε τη σκοπευτική δεινότητά μας, όταν ή σφαίρες μας θα κόβουν άγάλη-άγάλη τό σχοινί της κρεμάλας σας !...

— Είμαι πόν έμια χαμένος... Πάρτην τοιλάχιστον, παληάνθρωπε !... ούρλιαξε ξαφνικά ο Ράλφ, και γρήγορος σαν σπάθα που σάξει, λήσταρχο, και με την τομειρή γροθιά του τον έρουξε λιτόθυμον κάτω, τσαλατώντας τον και καταματονώντας του τό φρικτό μούτρο !

Αυτό που έπρελούθησε, έγινε άκτανόητο απ' την ταχύτητα, με την όποια ξετολύνθηκε, με Ράλφ άρχισε να αισθάνεται την νομισσε τά μάτια του δειμένα με σφιχτό μαντίλι, τη μασχάλη του πετομένη σε σχοινί, και τό κορμί στο κενό, ενώ συγκλόνοντας έπάνω απ' τό κεφάλι του σφύριζαν σαν έξιδρες ή σφαίρες των κακούργων !...

— Μιμμί !... Περίφημη ή θέσι μου κι' έξαφνικά άποληρηστική ! φτό μου να με φρά κι' έμένα ή σχοινί θα κοπή σε λιγάκι, κι' όταν γκρεμισθώ άποδω πάνω στα χίλια μέτρα βάθος, όμορφη φινιούρα θα μιν... Άς δείξω τοιλάχιστον ότι έξωρα να πεθάνω σαν άντρας !... Άπ' τη στιγμή έκείνη άρχισε μια κομική στην τραγικότητα της σκη-

Ο Ράλφ ρίχτηκε άπάνω στο λήσταρχο...

σε λιγάκι κόβουν τό σχοινί σιγά - σιγά, και στα τελευταία τό κόβουν δόλοτετα, κι' ο κρεμασμένος καθώς γκρεμίζεται απότομα από χίλια μέτρα ύψους, γίνεται κομμάτια... Εύτυχώς όμως δεν νοιώθει τον τραγικό θάνατό του, γιατί...

— Γιατί ;... μουρμούρισε με άβελη φροή ο Ράλφ.

— Γιατί τρελλαινεται έντομιατα ξύ !... συνέχισε άπλά ο Ρούμπν. Σαλεύουν τά μυαλά του... Σκέφρου τώρα να βλέπη και τό σχοινί που τον συγκρατεί, να κόβεται σιγά - σιγά απ' τις πιστολιές των τεράτων αυτών !...

Ο Ράλφ ένοιωσε την άτομήτη όσάσο καρδιά του να χτυπά ήδονηρά, και γι' αυτό άρχισε να άπισθοχωρή με την κοιλιά μακριά απ' τό χέλι του κατακομένου άνένφραστη, όταν βρήκε πάλι στο σίγουρο μονοπάτι, κι' άρχισε τόρα να περπατάει πιδ διαστακά για την έπαυλή, καθώς βρισκόταν άφωγος και σύλλογισμένος πλάι στον Ρούμπν, ο όποιος χαμογελούσε με βιανοποίηση για τό άποτέλεσμα των διηγρήσών του.

— Άπάνω τά χέρια !... ούρλιαξε σε λίγο μια βραχνή άπαίσιος φωνή, κι' άμέσως απ' τούς πλαγιένους θάμνους πετάχτηκε ένας πανύψηλος παρασινομούρης άνθρωπος και μερικαί σύντροφοί του, οι όποιοι με τεντωμένα τά πιστόλια των κύκλων και σημάδευαν τούς δυό όδοιπόρους μας.

— Ο λήσταρχος Πρασινογέννης !... μουρμούρισε έκθαμβος ο Ράλφ, σηκώνοντας μηχανικά τά χέρια.

— Μπρός, τά πορτοφόλια σας, λεβέντες !... σάρκασε ο άπαίσιος έκείνος λήσταρχος. Κι' έτοιμαστήτε κιόλας για τό γλέντι... Με τά μάτια σας θα διητε τη σκοπευτική δεινότητά μας, όταν ή σφαίρες μας θα κόβουν άγάλη-άγάλη τό σχοινί της κρεμάλας σας !...

— Είμαι πόν έμια χαμένος... Πάρτην τοιλάχιστον, παληάνθρωπε !... ούρλιαξε ξαφνικά ο Ράλφ, και γρήγορος σαν σπάθα που σάξει, λήσταρχο, και με την τομειρή γροθιά του τον έρουξε λιτόθυμον κάτω, τσαλατώντας τον και καταματονώντας του τό φρικτό μούτρο !

Αυτό που έπρελούθησε, έγινε άκτανόητο απ' την ταχύτητα, με την όποια ξετολύνθηκε, με Ράλφ άρχισε να αισθάνεται την νομισσε τά μάτια του δειμένα με σφιχτό μαντίλι, τη μασχάλη του πετομένη σε σχοινί, και τό κορμί στο κενό, ενώ συγκλόνοντας έπάνω απ' τό κεφάλι του σφύριζαν σαν έξιδρες ή σφαίρες των κακούργων !...

— Μιμμί !... Περίφημη ή θέσι μου κι' έξαφνικά άποληρηστική ! φτό μου να με φρά κι' έμένα ή σχοινί θα κοπή σε λιγάκι, κι' όταν γκρεμισθώ άποδω πάνω στα χίλια μέτρα βάθος, όμορφη φινιούρα θα μιν... Άς δείξω τοιλάχιστον ότι έξωρα να πεθάνω σαν άντρας !... Άπ' τη στιγμή έκείνη άρχισε μια κομική στην τραγικότητα της σκη-

νή. "Ο,τι θρσιόδι είχε μάθει ο Ράλφ απ' τά χαμίνα του Λονδίνου, κι' δ,τι σαρκασμούς διέθετε τό εύθυμο μυαλό του, τά ξεστόμισε όλα, γελώντας, εναντίον των τυράννων του. Κι' άξαφνα, ενώ τ' άστεία του και τό θρσιόδι του άρχιζαν να γίνονται και πιδ άλατοπαρεωμένα— όσο κυλούσαν ή άγωνιώδεις έκείνες κι' άπερίγραπτα φρικτές στιγμές της ζωής του — άκούστηκε τότε... μιά... γλυκειά... γυναικεία... φωνούλα... ή όποια έλεγε τά έξης :

— Άρκει... Άρκει... Πείσθηκα, ότι ο ύποπληφιος μνηστήρας μου είνε άντρας σωστός, με καρδιά λιονταριού κι' άντάσιός μου. Κατεβάστε τον γρήγορα απ' την κρεμάλαν !...

Άπ' την άνέκφραστη συγκίνησι πουνύωσε ξαφνικά ο Ράλφ, με μωρούς σε σταλή όρθιος στα πόδια του, άλλ' έβρισκόταν (αζήνη κυλιόμενο στο χώμα, ενώ σκιμμένη έπάνω του μια πεντάμορφη, γλυκειά και ένεργητική κοπέλλα τον περιεργαζόταν με θαυμασμό κι' ένδιαφέρον. Κι' ενώ έκείνος με την παρουσία της νόμιζε πως βρισκόταν στον παράδεισο, κι' ενώ έξαφνίσανε με έκπληξη ότι δεν ήταν κρεμασμένος πριν στον σατανικό έκείνον γκρεμό — γιατί τό σχοινί του κρεμόταν άκόμη από έναν θράχο έφους μόλις δυό - τριών μέτρων — ή καλή του Λουίλν, όρθια τώρα, ξεφώνιζε με θυμό στον ξεναγό του και στον διήθεν Πρασινογέννη :

— Είστε ήλιθιοι... Τό παρατραβήξατε τό σχοινί... Τό πρόσδοτό μου είνε ματωμένο απ' τα χτυπήματά σας... Δεν έδωσα έγώ τέτοιες οδηγίες !... — Συγγνώμη, δεοποιείς !... τραβίσε ο άξιοθρήνητος Πρασινογέννης. Κακομεταχειριστήκαμε λιγάκι τον κύριο μνηστήρα σας, γιατί ο εύλογημένος δεν έκανε καθόλου οικονομία στις γροθιές και στις κλωτσιές του... Δεν βλέπετε τά μούτρα μου τί χάλια έχουν !...

— Ω, με πόση ήδονή και με πόση εύτυχία τραβούσε τώρα για την έπαυλή ο Ράλφ, έχοντας στο πλευρό του την άγγελική μια ιδιότροπη έκείνη Αμερικάνη μνηστή του. Ήταν ή συνήθειά της, βλέπετε, να δοκιμάζει έτσι τούς πάμπολλους ύποπληφίους μνηστήρας της, κι' ο εύτυχής εκλεκτός της είχε βρεθί, επί τέλους !...

— Α, τό ρεθύθι μου κι' έγώ θα πάω άλλωθ να κοιμηθώ.

— Η γυναίκα πήρε τότε τό ρεθύθι από τό χέρι του και τώβαλε πάνω σε μια κασέλλα. Άλλά, καθώς έζόγασε στη φωτιά για να δη τη σούπα της, μια κόττα που τομύπωσε έδω κι' εκεί, πήδησε στην κασέλλα κι' έφαγε τό ρεθύθι.

Την άλλη μέρα μόλις ξημέρωσε, παρουσιάστηκε ο Κολινέτος.

— Κυρά μου, δώσε μου τό ρεθύθι μου να φύγω.

— Α, τό ρεθύθι σου θέλεις ; Τό είχα βάλει πάνω στην κασέλλα, αλλά πήδησε μια κόττα και έφαγε.

— Τότε δώσε μου την κόττα, κυρά μου ! Δώσε μου την κόττα, άλλωθ θα πάω να βρω τό δικό μου στο δικαστήριο και θα την πάθης.

— Η γυναίκα, βλέποντας την έπαμνη αυτού του παιδιού που της ζητούσε την κόττα της για ένα ρεθύθι, δεν μπόρεσε να κρατηθί κι' άρχισε να γελάει πολύ δυνατά.

Ο Κολινέτος την έκνίταζε, γελώντας κι' αυτός και δεν έκανε να της λέη :

— Δώσε μου την κόττα, κυρά μου !

— Άφού επιμένεις, άγούρι μου, τού είπε τότε ή γυναίκα που γελάσε τόσο πολύ έξ αίτίας του, πάρε την και σου εύχου να σου φέρη

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΡΕΒΥΘΙ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

πε ο Κόλας, ο μεγαλύτερος.

— Έγώ, είπε ο δεύτερος που τον έλεγαν Κολίνο, θα πάρω τό σπίτι και τον κήπο.

— Κι' έγώ, είπε ο Κολινέτος, ο μικρότερος απ' όλους, θα πάρω ό,τι μου δώσετε έσεις.

— Τι θέλεις να σου δώσουμε; τον ρώτησε ο μεγάλος άδελφός του, που είχε σκληρή καρδιά. Άν σου δώσουμε ένα κρεβάτι, ένα ρολόι, ένα τραπέζι, θα σου είνε άχρηστα γιατί δεν θα έχεις σπίτι να τα βάλης. Λοιπόν, πρέπει να σου δώσουμε κάτι πολύ μικρό, για να μπορείς να τό έχεις πάντοτε μαζί σου.

— Σωστά, συμφώνησε κι' ο Κολινέτος.

Άρχισαν τότε να ψάχνουν μέσα στο σπίτι για να βρουν τό μικρότερο πράγμα κι' αυτό ήταν ένα ξερο ρεθύθι πεταμένο σε μια άκρη.

— Αυτό, είπε ο Κόλας, δεν είνε πολύ βαρύ κι' ούτε πάλιν πολύ τόπο. Πάρε το !

Ο Κολινέτος, άντι να διαμαρτυρηθί για την άδικία, τούς ευχαρίστησε εύγενικά, πήρε τό ρεθύθι του κι' έφυγε.

Περπατώντας, περπατώντας όλη την ημέρα στον μεγάλο δρόμο κι' όταν νύχτωσε, μπήκε σε μια φτωχική καλύβα, όπου βρήκε μια γυναίκα που έτοιμαζε τό φαί της.

— Καλή μου γυναίκα, της είπε, μπορούμε να μείνουμε άπόψε στο σπίτι σου, έγώ και τό ρεθύθι μου; — Τό ρεθύθι σου μπορώ να τό κρατήσω. Για σένα όμως δεν έχω τόπο.

— Κράτησε τό ρεθύθι μου κι' έγώ θα πάω άλλωθ να κοιμηθώ.

— Η γυναίκα πήρε τότε τό ρεθύθι από τό χέρι του και τώβαλε πάνω σε μια κασέλλα. Άλλά, καθώς έζόγασε στη φωτιά για να δη τη σούπα της, μια κόττα που τομύπωσε έδω κι' εκεί, πήδησε στην κασέλλα κι' έφαγε τό ρεθύθι.

Την άλλη μέρα μόλις ξημέρωσε, παρουσιάστηκε ο Κολινέτος.

— Κυρά μου, δώσε μου τό ρεθύθι μου να φύγω.

— Α, τό ρεθύθι σου θέλεις ; Τό είχα βάλει πάνω στην κασέλλα, αλλά πήδησε μια κόττα και έφαγε.

— Τότε δώσε μου την κόττα, κυρά μου ! Δώσε μου την κόττα, άλλωθ θα πάω να βρω τό δικό μου στο δικαστήριο και θα την πάθης.

— Η γυναίκα, βλέποντας την έπαμνη αυτού του παιδιού που της ζητούσε την κόττα της για ένα ρεθύθι, δεν μπόρεσε να κρατηθί κι' άρχισε να γελάει πολύ δυνατά.

Ο Κολινέτος την έκνίταζε, γελώντας κι' αυτός και δεν έκανε να της λέη :

— Δώσε μου την κόττα, κυρά μου !

— Άφού επιμένεις, άγούρι μου, τού είπε τότε ή γυναίκα που γελάσε τόσο πολύ έξ αίτίας του, πάρε την και σου εύχου να σου φέρη

εύτυχία.

Ο Κολινέτος ευχαρίστησε εύγενικά την καλή γυναίκα, πήρε την κόττα κι' έφυγε.

Όταν ένύχτωσε μπήκε σ' ένα σπίτι και ρώτησε :

— Μπορούμε να μείνουμε άπόψε έδω πέρα, έγώ και ή κόττα μου; — Την κόττα σου μπορούμε να την κρατήσουμε, για σένα όμως δεν έχουμε τόπο.

— Κράτησε την κόττα μου, είπε ο Κολινέτος, κι' έγώ κάπου θα βρω να μείνω.

Άφησε την κόττα του κι' έφυγε.

Ο νοικοκύρης πήρε την κόττα και την έλεισε μέσα στο άχορι, άλλα την νύχτα ένα μεγάλο γουρούνη κομμήθηκε πάνω της και την έλωσε.

Μόλις ξημέρωσε, γάτος ο Κολινέτος...

— Ήρθα να πάρω την κόττα μου.

— Α, την κόττα σου θέλεις; Την είχα κλείσει μέσα στ' άχορι, άλλα την νύχτα κομμήθηκε πάνω της ένα γουρούνη και την έλωσε.

— Τό λές με τό σωστά σου; Την κόττα μου για τό γουρούνη σου; Τι κολακευτική σύγκρισι !

— Κυρά μου, δώσε μου την κόρη σου, δώσε μου την κόρη σου, κυρά μου, άλλωθ θα πάω να βρω τό δικό μου στο δικαστήριο και θα την πάθης.

Και χωρίς να χάνη κηρό ο Κολινέτος, πήρε ένα σκαμνί και θρονασάστηκε αποφασισμένος να μην τό κινήσει από κει. Έκει βρισκόταν ακόμα ός τό μεσημέρι που ο νοικοκύρης γύρισε να φάη.

— Ποιό είνε αυτό τό παιδί; ρώτησε την γυναίκα του.

— Έκείνη τότε του διηγήθηκε διαπικρά την περιπέτεια.

— Διάβολε, διάβολε ! είπε ο νοικοκύρης ξινώντας τό κεφάλι του. Την έχουμε άσχημα και δεν μ' άρέσουν έξοεις ή δικες.

— Ένώ λοιπόν κουβένταζε με τη γυναίκα του, προσπαθώντας να βρουνε μαζί κανένα τρόπο για να τον διαόξουν από τό σπίτι τους, πλησίασε ή κόρη και τούς είπε :

— Αυτό τό παιδί δεν έχει άδικο. Άφού έπνιξα τό γουρούνη του, ποέπει να τον άποξημιώσω. Κι' άν δεν ύπόχρη άλλος τρόπος για ν' άποξημιώσω τό δικαστήριο, είμαι πεσμένη να τον πάρω ή-τερα μου. Θα τον παντρευθώ, σ' έλέω, χωρίς στενοχώρια και μ' ευχαρίστησι κιόλας, γιατί είνε πολύ χαριτωμένος.

— Χαριτωμένος ίσως, είπεν ή μάνα της, αλλά δεν φαίνεται να τάχη σωστά τά μυαλά του.

— Και νομίζεις, ότι έκείνοι που έχουν σωστά τά μυαλά τους είνε καλοί σύζυγοι ;

— Έχεις δικιο, κοπέλλα μου, της είπε κι' ο πατέρας της. Από τη δική προτιμώτερος ο γάμος, άπό τούς χωροφυλάκας προτιμώτερος τά στεφάνια. Σύνε να τον φέσεις έδω !...

Σε μια δομάδα ο Κολινέτος παντρεύτηκε την κόρη του λουσίου άρχοντα κι' έξησεν εύτυχισμένος όλη του τη ζωή, χωρίς να του ληφθί τίποτε.

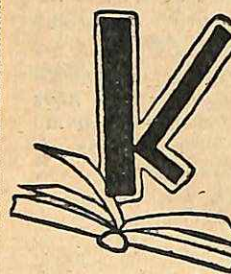
— Δέν πειράζει, κρατήστε τό γουρούνη μου κι' έγώ κάπου θα βρω να περάσω την νύχτα μου.

— Δέν πειράζει, κρατήστε τό γουρούνη μου κι' έγώ κάπου θα βρω να περάσω την νύχτα μου.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Ο ΑΡΧΙΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

Ἡ ἐπιδρομὴ τῶν πειρατῶν σ' ἓνα εἰρηνικὸ νησί τοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ ἀμνηστία τοῦ Γάλλου διοικητοῦ. Μία ἀγρία μονομαχία μεταξὺ τοῦ διοικητοῦ καὶ τοῦ ἀρχικουρσάρου. Ὅπου ἀποκαλύπτεται τὸ φύλο τοῦ πληγωμένου κουρσάρου. Ἐνας παθητικὸς καὶ παράφορος ἔρωας. Ἡ μοιρὰ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ. Ὅπου ὁ διοικητὴς γίνεται κουρσάρος γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀγαπημένην του, κτλ. κτλ.

νικοῦ Ὁκεανοῦ, εἶδε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου του, πού ἦταν χτισμένος κοντὰ στὴν παραλία, νὰ μπαίνει στὸ λιμάνι ἓνα περίεργο καράβι, μετὰ σημαία μαύρη, στολισμένη μετὰ μὴ νεκροκεφαλῇ...

Ὁ Λά Μορελαί — ἓνας ὁραίος ἄνδρας, ηλικίας τότε τριανταπέντε χρόνων — κατὰλαβε ἀμέσως ὅτι τὸ καράβι ἐκεῖνο ἦταν πειρατικόν. Ἦξερε καλὰ ὅτι οἱ κουρσάροι εἶχαν στήσει τὸ βασίλειό τους στὸν Εἰρηνικὸ Ὁκεανόν. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ φανταζότανε ὅτι θ' ἀποφάσιζαν νὰ πατήσουν καὶ τὸ νησί του, ἓνα μαζορνὸ καὶ φτωχὸ νησί...

Τί ἐπρεπε νὰ κάνει ; Ν' ἀντιτάξῃ ἄμυνα ; Δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη στρατιωτικὴ δύναμι. Ἦ φρουρὰ τοῦ νησιοῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ δέκα μονάχα ἄνδρες τοῦ Γαλλικοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ, οἱ ὅποιοι ἀσφαλῶς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μετὰ τοὺς κουρσάρους. Ὅσο γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς, αὐτοὶ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ προβάλλουν τὴν πατριωτικὴ ἀντίστασι.

Ὁ διοικητὴς, λοιπόν, τοῦ νησιοῦ κατέληξε στὴν ἀπόφασιν ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνει ἦταν... νὰ καθήσει μετὰ σταυροκέφαλα τὰ χέρια, περιμένοντας νὰ δῇ τί ἐξέλξει θὰ ἔπαυεν ἡ ἀπρόοπτη αὐτὴ περὶ-τεία.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ κυβερνήτης τοῦ πειρατικοῦ παρουσιάσθηκε μπροστὸν Λά Μορελαί, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποδέχθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα, ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ διοικητήριον.

— Ὁνομάζομαι Καπετάν - Κορμιέ καὶ εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν κουρσάρων τοῦ Ἄτλαντος ! εἶπε στὸν κόμητα, μετὰ ἄγρυπνον ὄφρυ.

Τὸ πρῶτο πράγμα, ποὺ πρόσεξε τότε ὁ Λά Μορελαί, ἦταν ὅτι ὁ ἀρχικουρσάρος αὐτός, ἓνα παλλήκαρι τοιαῦτα τὸ πλὴν χρόνων, εἶχε χαρακτηριστικὰ κανονικά, συμπληρωτικά, καὶ ὅτι τὰ ὅπλα ποὺ εἶχε περασμαμένα ἀπὸ τὴν ζώνην του δὲν μπορούσαν νὰ ἐξαραινοῦν μὴ παρὰ ἓνα γυναικεῖα ἐκφράσι, ποὺ ἦταν κρυμμένη στὸ πρόσθιο του...

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρῶμα, ἀποκρίθηκε ὁ κόμης μετὰ μεγάλη ἀξιοπρέπεια, εἶμαι υποχρεωμένος νὰ σοῦ ἐνθρῶ τὸ καλὸς ὄρατος στὸ νησί μου, ἀφοῦ εἶσαι Γάλλος, ὡς κατὰλαβὴ ἀπὸ τὴν προσοὰ σου.

Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἔπος ; ἂν ἔχει τὸ πρῶμα ; ρώτησε ὁ Καπετάν Κορμιέ, μαζεύοντας τὰ κροῖδια του.

— Σημαίνει, βροντοφώναξε ὁ Λά

Μορελαί, χάνοντας τὴν ὑπομονήν του, ὅτι θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἔκανα τὴ γνωριμία σου !...

Μία κραυγὴ θυμοῦ βγήκε ἀπ' τὴν χεὶλιν τοῦ Καπετάν Κορμιέ.

Ὁ ἀρχικουρσάρους ἔκανε ἓνα βήμα πρὸς τὰ πίσω, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ εἶπε στὸν διοικητὴ τοῦ νησιοῦ μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι :

— Ὑπερασίσου τὸν ἑαυτὸ σου !

Ὁ Λά Μορελαί δὲν περιμένε νὰ τοῦ ἐπαναλάβῃ ὁ πειρατὴς τὴν πρόκλησι. Τράβηξε καὶ αὐτὸς τὸ σπαθί του καὶ μὴ ἀγρία μονομαχία ἄρχισε μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν.

Λίγοι ἰθαγενεῖς, ποὺ ἔτυχε νὰ βροθῶν ἐκεῖ κοντὰ, παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριά, περίεργοι, τίς διάφορες φάσεις τοῦ ἀγώνος, χωρὶς νὰ τοῖς μὴν νὰ ἐπέμβουν. Ὅσο γιὰ τὰ παλλήκαρια τοῦ κουρσάρου, κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ καράβι. Τέτοια διαταγὴ θὰ τοὺς εἶχε δώσει, καθὼς φαίνεται, ὁ ἀρχηγός τους...

Σὲ μὴ στιγμὴ ὁ ἀρχικουρσάρους ἔβγαλε ἓνα ξεφωρητὸ πόνου καὶ σοφιστικὴ χάμω. Ὁ Λά Μορελαί τὸν εἶχε πληγώσει στὸ λαμῖ.

Ὁ διοικητὴς τοῦ νησιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε κατὰ βάθος φιλόδοξα ἀισθηματά, σήκωσε τὸν πειρατὴν, ἀναίσθητο, στὴν ἀγκυλιά του, τὸν μετέφερε στὸ δωμάτιό του καὶ εἰδοποίησε τὸ μάγο - θαματοποιὸ τοῦ

Μορελαί καὶ ὁ Καπετάν Κορμιέ

Τὴς ἔδωσε στὰ χεῖλιν ἓνα φλογερό, ἀτέλειωτο φιλί...

Μαζοῦμπο, ποὺ ἐκτελοῦσε καὶ χρῆνι γιαντοῦ, νάρθη νὰ περιποιηθῇ τὸν τραυματισμένο.

Φαντασθίτε τώρα τὴν κατὰληξι τοῦ κόμητος, ὅταν ὁ μάγος, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸν ἀσθενή, πῆγε καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι ὁ ἀρχικουρσάρους ἦταν... γυναικα, καὶ ὅτι φοροῦσε ἓνα στενὸ κορσέ, ὁ ὁποῖος τὴς ἐσφιγγε τόσο τὸ στῆθος καὶ τὴ μέση, ὥστε, ποὺ κανεὶς δὲν μπορούσε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ νὰ καταλάβῃ τὸ πραγματικὸν τῆς φύλο !

Ὁ Λά Μορελαί, λοιπόν, ἔμεινε ἐμβρόντης. Ἄλλ' ὅταν βεβαιώθηκε καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μὴ πρόχειρη ἐξέτασι — ὁ Καπετάν Κορμιέ ἐξακολούθησε νὰ εἶνε ἀναίσθητος... ὅτι ὁ μάγος δὲν τοῦ εἶπε ψέμματα, τὸν διέταξε νὰ ξαναπάρῃ τὸν τραυματισμένο καὶ νὰ μὴν ἀνακοινώσῃ σὲ κανένα τὴν... ἀνακάλυψή του.

Ὁ Καπετάν Κορμιέ δὲν ἄργησε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ στρώμα. Ἦ ἐξαιρετικὴς περιποίησις, ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Λά Μορελαί, τὸν παραξένευαν, μὰ τίς ἀπόδιδε στὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα του, γιὰ δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ κόμης ἦταν... ταυτότητά της καὶ ὅτι τὴν εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ !... Τὸ γεγονός εἶπε ὅτι διέταξε τὰ παλλήκαρια του νὰ μὴν περάξουν κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νησιοῦ...

Πέρασε ἓνα ἓνας ὁλόκληρος μῆνας. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Λά Μορελαί καὶ ὁ Καπετάν Κορμιέ

εἶχαν γίνει οἱ καλύτεροι φίλοι. Μὰ τὰ παλλήκαρια τοῦ κουρσάρου ἤξεραν ὅτι μόλις ὁ ἀρχηγός τους θὰ γινότανε τελείως καλὰ, θὰ ἐγκατέλειπε τὸ ἄγαρο ἐκεῖνο νησί, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε τίποτε γιὰ νὰ κλέψουν...

Οἱ πειρατὴ δὲν εἶχαν γαλαστή. Ἦ ὥρα τοῦ μυσμοῦ πλησίαζε. Ὁ Καπετάν Κορμιέ, ὅταν ἀνέλαβε ἀπὸ τὸ τραῦμα του, κατὰλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παρατείνῃ τὴν παραμονήν του στὸ παραδεισιακὸ ἐκεῖνο νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ, γιὰ τὴν καλὴ λήκαρια του θὰ καλοῖσθαιαν στὴν ταπεινὰ, πρ' ἀποχωνόνταν, θὰ ἔχαναν τὴν πολεμικὴν τοὺς δομή... Κ' ἓνα πρῶτ' εἰδοποίησε τὸν Λά Μορελαί ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες τὸ καράβι του θὰ σήκωνε ἄγκυρα...

Ὅταν ὁ διοικητὴς τοῦ Μαζοῦμπο ἄκουσε τὸν ἀρχικουρσάρου νὰ τοῦ λέη πὼς θὰ ἔπρεπε, ὅταν βεβαιώθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ ξαναπαρατείνῃ αὐτὴν γυναικα, τὸν κυριεῖσε ἀπερίγραπτη ἀπελπισία. Ἀναλογίστηκε τὸ νοσητικὸν θέμα, ποὺ ἀντίκρουσαν τὰ μάτια του, ὅταν ὁ μάγος ἔδωσε τὸν Καπετάν Κορμιέ, γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν του, ἔκανε καὶ μὴ σύγκρισιν μεταξὺ τῆς γενναίουφνης αὐτῆς γυναικας, ποὺ ἤξερε ν' ἀντιστῇ τὸ θάνατο καὶ τίς περιπέτειες μ' ἓνα περιφρονητικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιν, καὶ τῆς νομίμου συζύγου του, τῆς τρυφεροῦ καὶ ἀδύνατου πλάσματος, ποὺ τοῦ ἔγραψε θεομὰ γράμματα ἀπὸ τὴ Γαλλία, καὶ κατὰλαβε πὼς ἡ ζοὴ δὲν θὰ παρουσίαζε πειὰ γι' αὐτὸν καμιά τέρρη, χωρὶς τὴν ἀγκυλοσταθία...

Καὶ ὁ Λά Μορελαί ἔλαβε ἔκφρασι μὴ ἀπεγνωσμένη ἀπόφασιν... Τὴ στιγμὴν ποὺ ὁ Καπετάν Κορμιέ τοῦ ἔβλεπε τὸ χεῖρ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴ φιλοξενία καὶ γὰ νὰ τὸν ἀποχωρήσῃ, ὁ διοικητὴς τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸν πῆλοσ τῆς ἀγκυλιάς του, τὸν ἔσφιξε μετὰ πάθος στὰ στήθη του καὶ τοῦ ἔδωσε στὰ χεῖλιν ἓνα ἀτέλειωτο, φλογερό φιλί... Ἦ λησταρχία πασαροῦσε σὰν ψάρι, γιὰ ν' ἀπαρτῇ αὐτὸ τὸ ἄγκυλοσταθία. Μὰ ὁ Λά Μορελαί ἤξερε καλὰ ὅτι, στὴν περιπέτειαν αὐτὴ, ἐκεῖνος ἦταν ὁ πῖο δύνα...

Τέλος ἄφησε τὴν πειρατίνα ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά του. Ἐκείνη δὲν τοῦ εἶπε τίποτα. Τοῦ ἔδωσε μονάχα ἓνα παρὰξενον, βαθὺ εἶχε μαντεύσει ἀπὸ καιρὸ τὸ πρῶμα... Κ' ἓνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια της, στὰ μάτια αὐτὰ, ποὺ πετούσαν συνήθως μονάχα σάβες ὀργῆς καὶ κακίας...

Ἦ γυναικα εἶχε ἐπληρῇ κατὰ ἀπὸ τὸν αἰμοδόρο Καπετάν Κορμιέ...

Ὅστόσο, ἡ πειρατίνα τράβηξε

πρὸς τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Ὅχι ! φώναξε τότε ὁ διοικητὴς. Δὲν θέλω νὰ φύγῃς !...

— Πρέπει νὰ φύγῃ ! ἀποκρίθηκε ἐκείνη, μετὰ φωνὴν ἀλλοτρίαν.

— Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω !

— Καὶ γὰρ δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἔδω... Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω σ' αὐτὴ τὴ φυλακί... Θὰ πέθαινα ἀπὸ πλῆξι...

— Πῶς σὲ λένε ; Τὸ πραγματικὸ σου ὄνομα δὲν θὰ εἶνε βέβαια Κορμιέ...

— Δὲν ἔχω ὄνομα... Τὸ ἄφησα στοὺς συγγενεῖς μου, στὴν πατρίδα μου, γιὰ νὰ μὴ λένε πὼς τὸ ἀτίμασα... Ἀ ! εἶνε ὅλοι ἀνθρώποι λιγὸ ψυχροί, ταπεινοί, καταδικασμένοι νὰ περάσουν μὴ ζοὴ μονότονη !...

— Πέες μου, τοῦλάχιστον, τὸ μικρὸ σου ὄνομα ! ἔπρεπε ὁ Λά Μορελαί. Πῶς σὲ φώναζε ἡ μητέρα σου, ὅταν σὲ νανούριζε στὴν ἀγκυλιά της ;

— Μισέλ... Καὶ σένα πὼς σὲ λένε ;...

— Ζεφρονά... Εἶσαι πάντοτε ἀποφασισμένη νὰ φύγῃς ;

— Ναι, μεθυστὸν τὸ πρῶτ'...

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς ;

— Ὅτι τραβήξῃ γιὰ τίς Ἰνδίες !

Ὁ Λά Μορελαί τὴν κῆρυξε μετὰ θαυμασμὸ καὶ ξαφνικὰ τὴ ρώτησε, μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία :

— Καὶ ἂν ζήτησῃ νὰ σὲ κρατήσω ἔδω διὰ τῆς βίας ;

Ἦ Μισέλ κοίνησε τὸ κεφάλιν της.

— Δὲν θὰ μπορούσῃς νὰ τὸ κατορθώσῃς αὐτὸ ! ἀποκρίθηκε. Ἦν ὅμως θέλεις τόσο πολὺ νὰ γίνῃς δική σου, ἔξερεις τί πρέπει νὰ κάνῃς ;

— Λέγε μου, τί ;

— Νὰ μ' ἀκολουθήσῃς ! Νὰ γίνῃς καὶ σὺ κουρσάρους ! Ν' ἀπαρνηθῇς τὸ παρελθόν σου καὶ ν' ἀρχίσῃς μὴ καινούρια ζοὴ κοντὰ μου, μαζὺ μετὰ τὰ παλλήκαρια μου !...

Ἦν τὸ καὶ νὰ γίνῃς δική σου !...

Καὶ νὰ γιὰ τὸν κόμην Ζεφρονά

ντὲ λὰ Μορελαί, κυβερνήτης τῆς βασιλικῆς φρεγάτας «Περπέτεια», προσωπικὸς φίλος τοῦ Λουδοβίκου 15ου καὶ διοικητὴς τῆς νήσου Μαζοῦμπο, ἀπαρνήθηκε τὸ παρελθόν του καὶ ἔγινε — γιὰ τὸ κατῆρ μὴς γυναικας — ἓνας ἀπὸ τοὺς πῖο αἰμοδόρους κουρσάρους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ !...

Μαζὺ μετὰ τὸν Καπετάν Κορμιέ, ποὺ ἔμεινε γνωστότερος μετὰ τὸ ὄνομα «Καπετάν Τρομαράς», ἔκανε ἄλλα, ποὺ ἀποτελοῦν τίς πῖο ἀνατριχιαστικὲς σελίδες στὴν ἀμνηστία μὲν ἱστορία τῶν κουρσάρων.

Καὶ μαζὺ κρέμασαν, τοὺς τραγικοὺς αὐτοὺς ἐραστές, στίς 16 Ἰουνίου 1767 !...

ROMAIN COOLUS

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολυτὸς

ικανοποιητικὰ τιμὰς παλαιὰ

διάφορα βιβλία, παντὸς εἶ-

δους καὶ πάσης γλώσσης, κα-

θὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθη-

κες. Γράψατε : «Οἰκογενεῖαν»,

Λέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

(ΟΙ ΚΕΡΑΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στίς 6 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 11ης Ἰουλίου, ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 33η κλήρωσις, διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενεῖας». Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ οἱ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενεῖας», ἀνεστέρθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 8998, ὁ ὁποῖος κερδίζει ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ κάτωθι ἑννέα ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἓν βιβλίον τοῦ περὶ φήμου μυθιστορήματος τοῦ Πῶλ Φεδάλ «Ὁ Καπετάν Φάντασμα» :

11440, 4141, 5628, 24781, 22631, 19455, 16872, 9633 καὶ 10454.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοί, οἱ λήγοντες εἰς 98 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ (8998), κερδίζουν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἀρσεναῖας τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἦ 34 κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενεῖας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 18 Ἰουλίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν θην μ. μ. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μετὰ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τῶν δελτίων τὸ ὄνομα τῶν καθάρων. Ὅλα παρὰλαβόντες δὲ τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τὸ Ὑποπρυοταεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ τοῦτο — μετὰ σχετικῶν ὀνομαστικῶν

ἔκφρασι.

Ἦν 34 κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενεῖας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 18 Ἰουλίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν θην μ. μ. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μετὰ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τῶν δελτίων τὸ ὄνομα τῶν καθάρων. Ὅλα παρὰλαβόντες δὲ τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τὸ Ὑποπρυοταεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ τοῦτο — μετὰ σχετικῶν ὀνομαστικῶν

ἔκφρασι.

Ἦν 34 κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενεῖας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 18 Ἰουλίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν θην μ. μ. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μετὰ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τῶν δελτίων τὸ ὄνομα τῶν καθάρων. Ὅλα παρὰλαβόντες δὲ τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τὸ Ὑποπρυοταεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ τοῦτο — μετὰ σχετικῶν ὀνομαστικῶν

ἔκφρασι.

Ἦν 34 κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενεῖας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 18 Ἰουλίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν θην μ. μ. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μετὰ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τῶν δελτίων τὸ ὄνομα τῶν καθάρων. Ὅλα παρὰλαβόντες δὲ τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τὸ Ὑποπρυοταεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ τοῦτο — μετὰ σχετικῶν ὀνομαστικῶν

ἔκφρασι.

Ἦν 34 κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενεῖας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 18 Ἰουλίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν θην μ. μ. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μετὰ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τῶν δελτίων τὸ ὄνομα τῶν καθάρων. Ὅλα παρὰλαβόντες δὲ τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τὸ Ὑποπρυοταεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ τοῦτο — μετὰ σχετικῶν ὀνομαστικῶν

ἔκφρασι.

Ἦν 34 κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενεῖας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 18 Ἰουλίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν θην μ. μ. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν ε

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—
'Ο Νοέλ Ντορζεροϋ, ένας σολός επι-
στήμων, ὁ ὁποῖος πέρασε διατὴ τῇ ζωῇ
του καταγινόμενος μετ' ἐφευρέσεις, ἀνα-
καλύπτει τέλος κατὰ τόσο τρομερό, ὥ-
στε μιλάει κ' ὁ ἴδιος μετ' ἑφ' ἑαυτοῦ
καὶ σὺν ἀνεψιῷ του Βικτωριανῷ, μο-
λόντι νοιώθει μεγάλη περηφάνεια γιὰ
τὴν ἀνακάλυψίν του. Δὲν τοῦ λείπει τί-
ποτε ὀρισμένο, μὰ τὸν προσκαλεῖ σὺν
ἐργαστήριό του γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν
ἀνακάλυψίν του. Καθὼς πηγαίνουν ἐκεῖ,
τοὺς παρακολουθεῖ κρυφὰ ἡ βαπτισμιά
τοῦ ἐφευρέτου Βερανζέρα. 'Ο Ντορζε-
ροϋ τὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴν διώ-
χνει. Κατόπιν ἀνασηκώνει ἕνα παραπέ-
τασμα κ' ἐκεῖ, σ' ἕνα τοῖχο, ποὺ σκέ-
παζε τὸ παραπέτασμα αὐτό, ἀρχίζουν
νὰ συμβαίνουν ἐκπληκτικὰ πράγματα.
Στὴν ἀρχὴ ἐμφανίζονται στὸν τοῖχο
τρία μάτια, ζωντανά, ποὺ κινούνται καὶ
βλέπουν, καὶ ἔπειτα ἐξαφανίζονται, γιὰ
νὰ παραχωρήσουν τὴ θέα τοὺς σ' ἕνα
γυναικεῖο κεφάλι, ποὺ ἐμφανίζεται σι-
γὰ-σιγὰ....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμε-
νου)

Τὸ πρόσωπο τοῦ φαντάσμα-
τος, ὠραῖο καὶ κανονικόν, νεα-
ρὸ ἀκόμα, εἶχε αὐτὴ τὴ θεαί-
α εὐγένεια, ποὺ οἱ «πριμιτίφ»
ζωγράφοι δίνουν στὰ ἁγίας,
κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου
των, μιὰ εὐγένεια καμωμένη ἀ-
πὸ πόνο καὶ ἔκστασι, ἀπὸ ἐγ-
καρτέρησι κ' ἑλπίδα, ἀπὸ χα-
μόγελο καὶ δάκρυα. Φωτισμέ-
νη ἀπ' αὐτὴ τὴ λάμπη, ποὺ μοι-
άζει σὰν μιὰ φλόγα ἐσωτερικῇ,
ἡ γυναικία αὐτὴ φαινόταν σὰν
νὰ κυττάξῃ ἕνα θέαμα ἀόρατο
σὲ μᾶς, μετὰ μεγάλῃ τῆς μα-
ύρα μάτια, ποὺ τὰ πλημμύριζε
ἕνας τρόμος ἀκατονόμαστος
καὶ τὰ ὁποῖα ὁ στίχος οὐ δὲν
φαινόταν νὰ κινῶντο ὡς
καμμιὰ δειλία.

Ἀντίθεσις ἀξιοπρόσεχτη: ἡ
ἐγκαρτέρησί της ἦταν προκλη-
τικὴ κ' ὁ φόβος τῆς γεμάτος
περηφάνεια.

—'Ω! τραύλιζε ὁ θεὸς μου.
Ἔχει τὴν ἴδια ἔκφρασι, ποὺ εἶ-
χαν προηγούμενος τὰ τρία μά-
τια. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἔχει τὴν ἴ-
δια εὐγένεια... Τὴν ἴδια γλυκύ-
τητα... κ' ἐπίσης τὸν ἴδιο τρό-
μο...

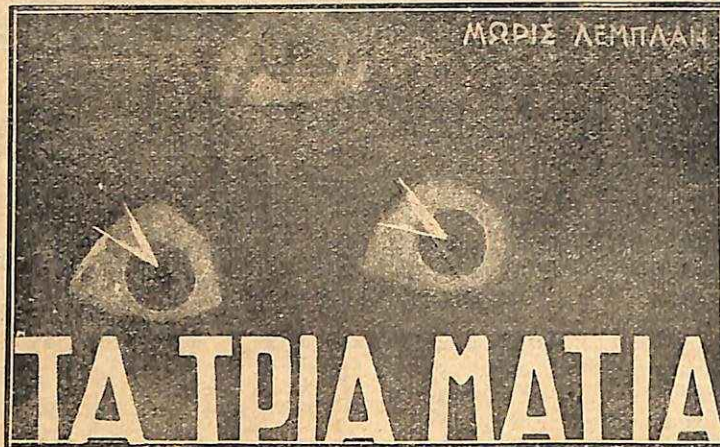
—Ναί, ἀπάντησα. Ἔχει τὴν
ἴδια ἔκφρασι ἡ μάλλον τὶς ἴδι-
ες ἔκφράσεις.

Κι' ἐνῶ μιλοῦσα ἔτσι, ἐνοιω-
θα μέσα μου νὰ ξυπνοῦν κά-
ποιες ἀναμνήσεις, ὅπως συμ-
βαίνει μπρὸς σὸ πορτραῖτο ἑ-
νὸς ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ
φυσιογνωμία δὲν σὰς εἶνε ἐν-
τελῶς ἀγνωστὴ. Φαίνεται πὼς
κ' ὁ θεὸς μου εἶχε τὴν ἴδια ἰ-
δέα, γιὰ τὴν ἴδια στιγμή μου
εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς θυμά-
μαι...

Μὰ, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πα-
ράδοξη αὐτὴ ἐμφάνισι τραθῆ-
χτηκε ὡς τὸν τοῖχο, σὺν ὁποῖο
εἶχε πρωτοεμφανισθῇ. Οἱ ἀχνοὶ
ποὺ τὴν περιέβαλαν σὰν φωτο-
στέφανο, ἀπομακρύνθηκαν. Τά-
ρα δὲν φαινόταν μόνο τὸ κεφά-
λι τῆς ὁπτασίας, ἀλλὰ κ' οἱ ὁ-
μοι τῆς καὶ τὸ σῶμα τῆς ὁλό-
κληρο. Φαινόταν τώρα μιὰ γυ-
ναῖκα ὀρθία, δεμένη μετ' ἀνοι-
νιά, ποὺ τῆς τύλιγαν τὸ στήθος
καὶ τὴ μέση ἐπάνω σ' ἕνα πα-
σάλλο, λίγο ψηλότερο ἀπὸ
τὸ μπόι τῆς.

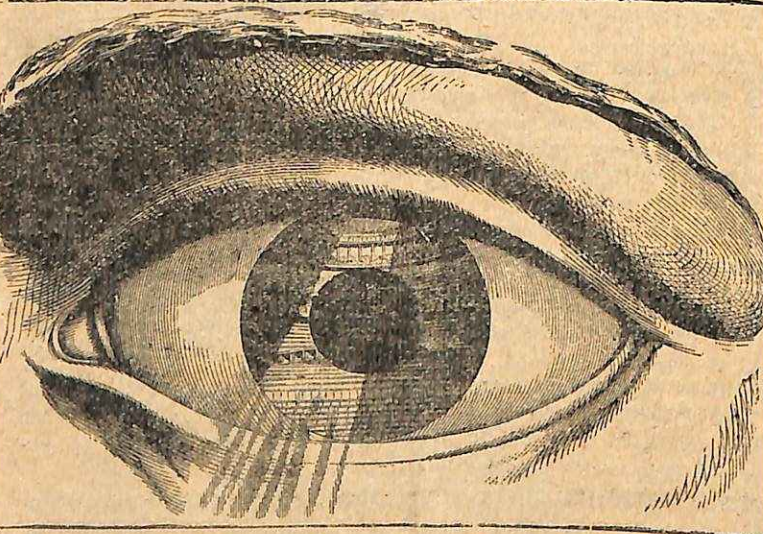
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἔπειτα, ὅλ' αὐτὰ, φαινό-
ντουσαν ἀκίνητα καὶ μιὰ φωτο-
γραφία, σὰν μιὰ εἰκόνα, ἐμψυ-
χώθηκαν ἐξαφνα. Τὸ στήθος
τῆς δεμένης γυναικίας, ἀνοί-
κωθηκε καὶ τὰ χέρια τῆς κ' οἱ
ὄμοι τῆς τεντώθηκαν μέσα σὰ
σχοινιά ποὺ τὰ πλήγωναν. Τὸ
κεφάλι τῆς γύρισε ἐλαφρά. Τὰ
χεῖλη τῆς τρεμουλίασαν. Δὲν
βλέπαμε πειὰ μιὰ εἰκόνα. Ἦ-
ταν ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ ἡ ζωντανή!
Ἦταν μιὰ σκηνή, ποὺ ἔπαιρνε
θέσι μέσα σὸ διάστημα καὶ
στὸν καιρό. Συγχρόνως κ' ὅλ-
λα πρόσωπα ἀρχισαν νὰ πα-
ρουσιάζωνται. Σιλουέττες, δε-
μένες κ' αὐτὲς σὲ πασσάλους,
ἐκινούνο πασασμωδικά. Ἐμέ-
τησα ὀχτὼ ἀπ' αὐτὲς... Κατό-

ρουν ἐκ τῶν προτέρων τί ση-
μαίνουν καὶ πόση πραγματικό-
της κ' ἀλήθεια κρύβεται κάτω
ἀπ' αὐτὲς. Ὡστόσο, σὲ μένα
αὐτὰ ποὺ ἔβλεπα, δὲν μὴν φαι-
νότουσαν καθόλου παράλογα
καὶ ἀδύνατα.
Νόμιζα πὼς ἔβλεπα κάποια
ταινία στὸν κινηματογράφο. Ἐξ
ἐνστίκτου μάλιστα, μόλις ἡ εἰ-
κόνα τῆς μὴς Κάθελ ἀρχισε νὰ
παίρνῃ ζωὴ, γύρισα γιὰ νὰ δῶ
σὲ κάποια γωνία τοῦ περιπτέ-
ρου, τὸ μηχανήμα ποὺ πρόβα-
λε αὐτὴ τὴ ζωντανή σκηνή. Μὰ
δὲν εἶδα τίποτε. Ἦ εἰκόνας ἔ-
βγαιναν μέσ' ἀπ' τὸν τοῖχο...
ναί, μέσ' ἀπ' τὸν τοῖχο...

Ὅσα ἐπακολούθησαν, ἔγι-
ναν πολὺ γρήγορα. Τὸ ἀπόσπα-

σπιν παρουσιάστηκε ἐν' ἀπόσπα-
σμα στρατιωτῶν, μετὰ ὅπλα
ἐπ' ὤμου καὶ μετ' ἐντροπίας κά-
σκες.

Τότε ὁ θεὸς μου τραύλιζε:

—'Η Ἐδὶθ Κάθελ!...
—Ναί, εἶπα κ' ἐγώ, ἀναπη-
δώντας. Τὴν ἀναγνωρίζω τὴ
γυναικία αὐτή... Εἶνε ἡ Ἀγγλίσ
νοσοκόμος Ἐδὶθ Κάθελ, ποὺ οἱ
Γερμανοὶ τὴν καταδίκασαν σὺν
Βέλγιο ὡς κατάσκοπο... Ἦ
σκηνὴ αὐτὴ παριστάνει τὴ θανα-
τικὴ ἐκτέλεσι τῆς Κάθελ καὶ
τῶν συγκαταδίκων τῆς.

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, καὶ ὅ-
χι γιὰ τελευταία, γράφοντας
αὐτὲς τὶς φράσεις, καταλαβαί-
νω πόσο πρέπει νὰ φαίνονται
παράλογες σὲ ὁσους δὲν ξέ-

σας τῶν στρατιωτῶν παρατά-
χθηκε σὲ δυὸ γραμμὲς λίγο λο-
ξές, ποὺ ἐνωμόντουσαν σὸ κέν-
τρο ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Ἦσαν
πολλοί, τριάντα-σαράντα ἴσως,
σαράντα δῆμοι μετ' ἐμπότες, μετ'
ἐξάρτησι, μετ' κρᾶνη, μετ' ὑπο-
σιγῶνο κατεβασμένο. Ἀπὸ
πάνω τους, ἕνας οὐρανὸς συν-
νεφιασμένος, πορφύρεος σὸ βά-
θος του. Καὶ ἀπέναντί τους...
ἀπέναντί τους οἱ ὀχτὼ κατάδι-
κοι.

Ἦσαν ἑξή ἀνδρες καὶ δυὸ
γυναῖκες, ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ ἢ
μικροαστοὶ, ποὺ ἀνορθωνόντου-
σαν τώρα μέσα σὰ δεσμὰ τους
καὶ τέτανναν τὰ στήθη τους.

Ἦσαν ἀξιωματικοὶς προώ-
ρησε πρὸς αὐτοὺς, ἀκολουθοῦ-

μενος ἀπὸ τέσσερες δεκανεῖς,
ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους
μαντήλια. Μὰ κανεὶς ἀπ' τοὺς
καταδίκους δὲν ἄφησε νὰ τοῦ
δέσουν τὰ μάτια. Ὡστόσο, τὰ
πρόσωπά τους ἦσαν συνεπα-
σμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Σὲ λίγο, ὁ ἀξιωματικὸς ὑ-
ψωσε τὸ σπαθί του κ' οἱ στρα-
τιῶτες σκόπευσαν.

Μιὰ ὁρμή ὑπερτάτῃ μεγάλῃ
σε τὰ θύματα καὶ μιὰ κραυγὴ
βγήκε ἀπ' τὰ στόματά τους.
Ἦ! αὐτὴ τὴν κραυγὴ τὴν ἁ-
κοῦσα καὶ τὴν εἶδα, κραυγὴ
φαντισμένη κ' ἀπελπισμένη,
μετὰ τὴν ὁποία οἱ μάρτυρες ἄλ-
λοτε βροντοφώνουσαν τὴν πίστι
τους.

Τὸ σπαθί τοῦ ἀξιωματικοῦ
κατέθηκε ἀπότομα. Τὸ διάστη-
μα μοῦ φάνηκε πὼς ἔπαλλε ὁ-
λόκληρο, ὅπως ὅταν μουγκρί-
ζει ὁ κεραυνός. Δὲν εἶχα τὸ
θάρρος νὰ κυττάξω κ' ὥστόσο
τὰ μάτια μου προσηλωθήκαν
στὴν ἀναστατωμένη ὄψι τῆς μὴς
Κάθελ.

Τὰ βλέφαρά της ἦσαν κλει-
στά. Δὲν ἔβλεπε... Μὰ ὅλη τῆς
ἡ προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμέ-
νη στὴν ἀκοή τῆς... Ὡ! πὼς τὸ
πρόσωπὸ τῆς ἔτρεμε ἀπὸ φρί-
κη, καθὼς ἀκούγε τοὺς πυρο-
βολισμοὺς τοῦ ἀποσπασμάτος,
τὶς κραυγὰς τῶν θυμάτων, τοὺς
ρόγχους καὶ τοὺς στεναγμοὺς
τῆς ἀγωνίας των, τὴ σκληρότη-
τα, νὰ σκοτίζουν πρῶτα τοὺς ἄλ-
λους καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν αὐτὴ
τελευταία, γιὰ νὰ παρακολου-
θῇ τὴν ἀγωνίαν τῶν ἄλλων!

Γιὰ νὰ τὴν καταδικάσουν σὸ
διπλὸ αὐτὸ μαρτύριο, νὰ δῇ τὸ
θάνατο πρὶν νὰ πεθάνῃ ἡ ἴ-
δια!...

Κατόπιν, ἐνῶ μερικοὶ ἀπ'
τοὺς δημίους καταγινόντουσαν
μετὰ τὰ πτώματα, οἱ ἄλλοι ἀνα-
συντάχθηκαν καὶ, βαδίζοντας
πρὸς τῆς μὴς Κάθελ, παρατά-
χθηκαν ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὴν κ' ὅ-
πο μᾶς.

Τότε ὁ ἀξιωματικὸς πλησία-
σε τὴ νέα κόρη, ἀκολουθούμε-
νος ἀπὸ ἕνα στρατιωτικὸ ἱε-
ρέα. Ὁ τελευταῖος ἀκούμπησε
στὰ χεῖλη τῆς μὴς Κάθελ ἕνα
ἐσταυρωμένο, τὸν ὁποῖο ἐκείνη
φύλησε τρυφερά ἐπὶ πολλὴ ὥ-
ρα. Ὁ ἱερεὺς τῆς ἔδωσε κατό-
πιν τὴν εὐλογία του κ' ἀπομα-
κρύνθηκε, ἀφήνοντάς τιν μόνη.
Ἦνας ἀχνὸς τύλιξε πάλι ὁλό-
κληρη τὴ σκηνὴ καὶ μόνο τὸ
κεφάλι τῆς μὴς Κάθελ φαινόταν
ὁλόκληρο σὲ τὸ φῶς, μετὰ τὰ μά-
τια πάντοτε κλειστὰ κ' ἐλαφρὰ
γυρμένο δεξιά.

Εἶχε ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ
ἐκφρασι πολὺ γλυκεῖα καὶ πολ-
λὴ γαλήνια. Κανεὶς φόβος δὲν
παραμόρφωνε τὸ εὐγενικὸ τῆς
πρόσωπο. Περίμενε τὸ θάνατο
μετ' ὁσιότητά μιᾶς ἁγίας.

Κι' αὐτὸς ὁ θάνατος, μετὰ τὸν
τρόπο ποὺ μᾶς παρουσιάστηκε,
δὲν μᾶς φάνηκε ὅτε πολὺ
σκληρὸς, ὅτε πολὺ φριχτός.
Μόνο τὸ στήθος τῆς μαζεῖν
λίγο καὶ τὸ μέτωπό της ἐνείρε
πρὸς τὸ πλάϊ... Μὰ ἡ ἀνα-
στροφή ἔπαιξε κ' ἐδῶ τὸ ὁλό-
κληρο, ὁ ἀξιωματικὸς ἀνορθώθη-
κε κοντὰ σὸ θῦμα, μετὰ τὸ περι-

στροφὸ τοῦ στὸ χέρι. Καὶ στή-
ριξε τὸ στόμιό του ὅπλου του
στὸν κρόταφο τοῦ θύματος...
Μὰ ἐξαφνα, τὴ στιγμή ἐκεί-
νη, οἱ ἀχνοὶ σκέπασαν τὰ πάν-
τα καὶ ἡ εἰκόνα διαλύθηκε.

IV Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΝΟΕΛ ΝΤΟΡ- ΖΕΡΟΥ

Ἐγὼ εἶχα ἀπομείνει γιὰ
πολλὴ ὥρα ζαλισμένος, σιωπη-
λός, μετὰ μάτια καρφωμένα
στὸν ἀδελφὸ τοῖχο, σὰν νὰ πε-
ρίμενα νὰ προβάλῃ ἀπ' αὐτὸν
καμμιὰ ἄλλη εἰκόνα.

Καὶ μετὰ τὸ τέλος του, τὸ
δράμα ποὺ εἶχα παρακολουθή-
σει, μετὰ τὸν αὐτὸν εἶδα, ποὺ
παρατείνεται. Δὲν καταλά-
θαινα τίποτε.

Μιὰ κίνησι τοῦ Νοέλ Ντορ-
ζεροϋ, μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ βύθι-
σί μου: εἶχε ρίξει πάλι τὸ πα-
ραπέτασμα μπροστὰ στὸν τοί-
χο.

Τότε ἀρπάξα τὸ θεῖο μου καὶ
μετὰ τὸν μου χέρια καὶ τοῦ
φώναξα:

—Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτὰ ;...
Μπορεῖ νὰ τρελλαθῇ κανεὶς! Τί
ἐξήγησι μπορεῖτε νὰ μοῦ δώ-
σετε ;

—Καμμιὰ ἐξήγησι, ἐπρόφερε
ὁ θεὸς μου ἀργά.

—Μὰ... μὰ... με φέρτα ἐδῶ.
—Ναί, σ' ἔφερα ἐδῶ, γιὰ νὰ
τὰ δῇς ὅλ' αὐτὰ καὶ σὺ... καὶ
γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὰ μάτια
μου δὲν με γέλασαν...

—Ὡστε, θεῖο μου, ἐσεῖς εἶ-
δατε κ' ἄλλα θεάματα σ' αὐτὸ
τὸ τοῖχο ;...

—Ναί, εἶδα κ' ἄλλα θεάμα-
τα... τρεῖς φορές τώρα...

—Ποιὰ ;... Εἶνε δυνατόν νὰ
μοῦ τὰ καθορίσετε ;

—Αὐτὸ ποὺ εἶδα, π. χ. χθές,
ἦταν...

—Τί, θεῖο μου ;

Μὲ ἔσπρωξε ἐλαφρὰ καὶ μετὰ
κύτταξε, χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντή-
σῃ στὴν ἀρχή. Ἔπειτα, μετὰ φωνή
πολὺ σιγανή, εἶπε :

—Εἶδα τὴ ναυμαχία τοῦ Τρα-
φαλγκάρ!

Ἀναρωτήθηκα μήπως μετὰ
κοροϊδεύει. Μὰ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ
Νοέλ Ντορζεροϋ δὲν εἰσωνεύο-
ταν ποτέ, ἡ φυσιογνωμία του
εἶχε πάντοτε τὴ σοβαρότητά
της. Ὅχι, μιλοῦσε σοβαρά...
Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ
γελάσω...

—Τὸ Τραφαλγκάρ ! φώναξα.
Μὲ κοροϊδεύετε, θεῖο μου ; Εἶ-
νε τόσο ἀστείον !... Ἦ ναυμαχία
τοῦ Τραφαλγκάρ ἔγινε σὰ
1805.

Ὁ Νοέλ Ντορζεροϋ μετὰ κύτ-
ταξε βαθειὰ στὰ μάτια καὶ μοῦ
εἶπε :

—Γιὰ τί γελάς ;...

—Θεῖο μου, γελάω... γελάω...

γιὰ τί...

Ὁ θεὸς μου μετὰ διέκοψε καὶ
μοῦ εἶπε :

—Γελάς γιὰ λόγους πολὺ ἁ-
πλοῦς. Βικτωριανῶς. τοὺς ὁποί-
ους θὰ σοῖ πῶ ἀμέσως... Ἐν
πρώτοις, εἶπαι νευρικός, ἀνίσυ-
γος καὶ ἡ εὐθυμία σου δὲν εἶνε
τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ ἀντί-
δρασις... Μὰ, συγχρόνως, τὸ

θέαμα αὐτῆς τῆς φριχτῆς σκη-
νῆς ἦταν σὲ τέτοιο σημεῖο, πὼς
νὰ τὸ πῶ ;... σὲ τέτοιο σημεῖο
αὐθεντικό, ὥστε τοῦ φάνηκε
χωρὶς νὰ θέλῃς, ὅχι σὰν μιὰ ἁ-
ναπαράστασις τῆς ἐκτελέσεως
τῆς μὴς Κάθελ, μὰ σὰν τὴν ἐκ-
τέλεσίν της τὴν ἴδιαν. Εἶνε ἀλή-
θεια ;

—Ἰσως, πράγματι, θεῖο
μου...

—Δηλαδή ἡ ἐκτέλεσις αὐτὴ
καὶ ὅλες ἡ ἀτιμίες ποὺ τὴ συ-
νάδουσιν, σοῦ φαίνεται πὼς κι-
νηματογραφήθηκαν ἀπὸ κάποιο
ἀόρατο μάρτυρα, ἀπ' τὸν ὁποῖο
πῆρα τὸ πολυτίμο αὐτὸ φιλμ.
Καὶ ἡ ἐφεύρεσί μου δὲν εἶνε τί-
ποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν προβολὴ
αὐτοῦ τοῦ φιλμ... Εἶμαστε πάν-
τοτε σύμφωνοι ;

—Ναί, πράγματι, θεῖο μου...

—Μὰ νὰ ποῦ τώρα ἐγὼ ἱσχυ-
ρίζομαι κατὰ ἄλλο... Ἰσχυρίζο-
μαι ὅτι παρακολούθησα σ' αὐ-
τὸ τὸν τοῖχο μιὰ ἀναπαράστα-
σιν ναυμαχίας τοῦ Τραφαλ-
γκάρ... Εἶδα τὴς Ἀγγλικῆς καὶ
Γαλλικῆς φρεγάτες νὰ βουλιά-
ζουν μπροστὰ ἑκείνῃ... Εἶδα τὸ
Ἰνέλουνα νὰ πεθαίνει : πᾶν σὸ
καρδιοπνεῦμα τῆς ναυαρχίδος
του... Ἔπειτα ὅμως, ὅλα ἀλλά-
ζουν μέσα στὴν ἀντίληψί σου...

Στὰ 1805, δὲν ὑπῆρχαν φιλμ...
Λοιπόν, δὲν μπορεῖ νὰ πρόκει-
ται, παρὰ γιὰ μιὰ χονδροειδῆ
παρωδία... Κι' αὐτὸ κάνει ὅλη
τὴν συγκίνησί μου, νὰ φύγῃ...
Τὸ γόητρό μου πέφτει... Καὶ

γελάς... Δὲν εἶμαι πειὰ γιὰ σέ-
να, παρὰ ἕνας γέρο τσαρλατά-
νος, ποὺ, ἀντὶ νὰ ἐκθέσῃ ταπει-
νὰ τὴν περιέργη ἐφεύρεσί του,
προσπαθεῖ νὰ τὴν περιβάλλῃ μετ'
μυστήρια καὶ ὑπερφυσικά φαι-
νόμενα. Εἶμαι ἕνας φαρσέρ ε ;
Εἶχαμε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ
τὸν τοῖχο καὶ βαδίζαμε πρὸς
τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ὁ ἥλιος
χάσταν πέρα στοὺς μακρινοὺς
λόφους.

—Συγχωρεῖστε με, θεῖο μου,
καὶ μὴ νομίσετε ὅτι μοῦ ἔλει-
ψε ποτέ ὁ σεβασμός ποὺ σὰς
ὀφείλω. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε σὰ
γέλια μου, ποὺ θὰ μπορούσε
νὰ σὰς δείξῃ ὅτι ὑποψιάζομαι
τὴν ἀπὸλυτὴν εἰλικρινειά σου.

—Τότε, τί σκέφτεσαι ; Ποῖο
εἶνε τὸ συμπέρασμά σου ;

—Δὲν σκέφτομαι τίποτε, θεῖο
μου... Δὲν ὅταν σὲ κανένα
συμπέρασμα... Τὰ ἔχω χαμέ-
να... Εἶμαι θαμπωμένος... Μοῦ
φαίνεται πὼς βρίσκομαι μπρὸς
σ' ἕνα αὐτο αἰνίγμα...

Εἶχαμε μὴ πειὰ στὸν κήπο.
Αὐτὴ τὴ φορὰ μετὰ σταμάτησε ὁ
θεὸς μου καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἀλὺτο !... Αὐτὴ εἶν' ἡ γνώ-
μη σου ;

—Ναί, γιὰ τὴ στιγμή.

—Ἐχεις καμμιὰ ἄλλη ὑπό-
θεσι ;

—Καὶ ὅμως, εἶδες! Δὲν ἔμ-
φιβάλλεις ;

—Εἶδα πολὺ καλά... Εἶδα ἕνα
πρῶτον τρία ἀλλόκοτα μάτια,
ποὺ μᾶς κύτταζαν κ' ἔπειτα ἕνα

Ἦ Βερανζέρα γύρισε καὶ μοῦ ἔβαλε τὰ δυὸ τῆς χέρια σὸ πρόσωπο...

θέαμα, ποὺ παρίστανε τὴ θανα-
τικὴ ἐκτέλεσι τῆς μὴς Κάθελ.
Νὰ τί εἶδα, ὅπως κ' ἐσεῖς, θεῖο
μου, καὶ δὲν ἀμφισβῆλλω οὔτε
στιγμὴ γιὰ τὴν ἀναμφισβήτητη
μαρτυρία τῶν ματιῶν μου.

Μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τοῦ καὶ
εἶπε :

—Αὐτὸ ἦθελαν νὰ μάθω καὶ σ'
εὐχαριστῶ, φίλε μου...

...
Αὐτὰ ἦσαν τὰ γεγονότα, ποὺ
συνέβησαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα.
Τὸ βράδυ, ἔφαγα ὀνός μετὰ
θεῖο μου. γιὰ τὴν Βερανζέρα
μᾶς εἶχε πῆ θὰ ἦταν ἀδιάρτη-
το καὶ πὼς δὲν θὰ σηκώνονταν ἀπὸ
τὸ κρεβάτι τῆς. Στὸ τραπέζι,
ὁ θεὸς μου, πολὺ ἀπορροφημέ-
νος ἀπὸ τὶς σκέψεις του, δὲν εἶ-
πε οὔτε μιὰ λέξι σχετικῶς μετὰ
τὰ γεγονότα τοῦ περιπτέρου.

Τὴ νύχτα μόλις κοιμήθηκα,
βασανιζόμενος ἀπ' ὅσα εἶχα δῇ
καὶ κάνοντας χίλιες ὑποθέσεις,
ποὺ θεωρῶ περὶ τὸ νὰ τὶς ἀνα-
φέρω, γιὰ τὴν καμμιὰ δὲν εἶχε
τὴν παραμικρὴ ἄξια.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Βερανζέ-
ρα δὲν βγήκε καθόλου ἀπὸ τὴν
κάμαρή της. Στὸ τραπέζι, τὸ
μεσημέρι, ὁ θεὸς μου ἔξακο-
λουδοῦσε νὰ εἶνε ἀφανής. Ἄν
καὶ τοῦ ἔκανα πολλὰς ἐρωτή-
σεις, δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀ-
πάντησι.

Μὰ ἡ περιέργειά μου ἦταν
πολὺ μεγάλη καὶ δὲν μπορούσε
πὼς νὰ με ἐξφορτωθῇ εὐκολά.
Πρὶν ποὺ βγῇ ἐξω, κατέβηκα
καὶ τὸν περιμένα στὸν κήπο.
Τέλος, κατὰ τὶς πέντε, βγήκε
γιὰ νὰ πάῃ σὸν περίπτερο.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συ-
νοδεύσω, θεῖο μου ; ποῦ εἶπα
ζωηρά.

Κατὰ μουρμούρισε, χωρὶς νὰ
ἐγκρίνῃ τὴν αἴτησί μου, μὰ καὶ
χωρὶς νὰ τὴν ἀπορρίψῃ. Ἐγὼ,
ὥστόσο, τὸν ἀκολούθησα. Διέ-
σχισε τὸ περίπτερο καὶ κλεί-
στηκε σὸ κεντρικὸ τοῦ ἐργα-
στήριου, ἀπ' ὅπου δὲν βγήκε,
παρὰ ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Βλέποντάς με νὰ τὸν περιμέ-
νω, εἶνε, σὰν ν' ἀγνοοῦσε τὴν
παρουσία μου :

—'Α! Ἐδῶ εἰσαί :

Διευθύνθηκε πρὸς τὸν τοῖχο
καὶ, γρήγορα-γρήγορα, τράθη-
ξε τὸ παραπέτασμα

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΠΛΗ ΓΚΑΦΑ

ΤΟΥ ΜΙΓΚ. ΖΑΜΑΚΟΪΣ

ΑΠΛΩ ΜΕ-
ΝΟΣ ο δ' ο γκ,
στη βεράντα,
ο κ. Λαγκαν-
τελέ, άνοιγε
τά γραμμάτια
του άπογευ-
ματινού τα-
χυδρομείου.

Το πρώτο ή-
ταν μιά δεκάμια υπερωρών νεοπέ-
ρου τύπου, ύγιεινών και αντίστυπ-
των. 'Ο κ. Λαγκαντελέ δεν θήλα-
ζε, βέβαια, πειά, και καθώς ήσανε
και γεροντοπαλλήκαρο, δεν έβλεπε
καμιά πιθανότητα να χρησιμοποιή-
ση τα θαμιάσια αυτά υπερωρών.

Το δεύτερο ήταν από τον άρκτη
του. Τόν προσκαλούσε να πάη να
προβάρη το καινούριο του παντε-
σού. Το τρίτο είχε το πρόγραμμα
κάποιου κινηματογράφου.

Όσο προχωρούσε στο άνοιγμα
της αλληλογραφίας του, ο κ. Λα-
γκαντελέ, τόσο πιο πρόσχαρο γινό-
τανε το πρόσωπό του. Βαριότανε
υπερβολικά να γράφει. Κι' αυτά τα
τέσσερα γραμμάτια, για την ώρα,
δεν είχαν ανάγκη απαντήσεως.

Η χαρά του όμως αυτή σταμά-
τησε, μόλις άνοιξε το πέμπτο γραμ-
μα. 'Ο φράκελλος έφερε βαρύ πέν-
θος και το γραμμά, λιγλόλογο, έ-
λεγε :

«Άγαπητέ φίλε, χάσαμε τον

Εδμόνδο μου. Πέθανε την Πέ-
μπτη ! Φαντάζεστε τη θέσι
μου. Φιλικάτατα.

Σοφία Φωρεντίλ».

Έπατέλου, από τον έτο και τε-
λευταίο φράκελλο έβγαλε ένα γυαλί-
στερο προσκλητήριο, που έλεγε :

«Άγαπητέ φίλε. Απεφάσισα

να ξαναπαντρευθώ. Παίρνω
τον κ. Φαντέιγ. Πιστεύω να
τον γνωρίζετε, όπως κι' όλος
ο γνωστός μας κόσμος.

Μ' εκτίμησι.

Γενεβιέθ Ντοργκές».

Ό κ. Λαγκαντελέ στραβομου-
τσούνισε : Ένα συλλυπητήριο κι'
ένα συγχαρητήριο. Διό δυόσολα
γραμμάτια, και όμως έπρεπε να τα
γράψει. Πήγε στο γραφείο του,
πήρε δυό κόλλες με το μονόγραμ-
μά του, σκέφτηκε άρεκτη ώρα κι'
έπατέλους έγραψε :

«Φιλιτάτη κυρία. Με μεγάλη
μου λύπη μαθανάω το θλιβε-
ρά νέα. Συμμερίζομαι με ειλι-
κρίνεια τις δύσκολες αυτές
στιγμές της ζωής σας.

Όλοψύχως υμέτερος.

Φρειδερί. Λαγκαντελέ».

Πήρε κατόπιν το δεύτερο χαρτί,
κι' αφού στυμφογύρισε πολλές φο-
ρές τον κοντυλοφόρο στο χέρι του,
έπατέλους τα κατάφερε κι' έγραψε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες.

Φιλικάτατα υμέτερος.

Φρειδερί. Λαγκαντελέ».

Δεν είχαν, βέβαια, καμιά προ-
τοτυπία τα γραμμάτια του. Ήσαν
όμως δ,τι έπρεπε, αφού μάλιστα έ-
χε κάποιον ένα χρόνο να ιδή την πα-
λιά καλή οικογενειακή του φίλη κυ-
ρία Ντοργκές, και μόνον άκουστά

είχε τον κ. Φαντέιγ.

Πήρε με άνακούφιση δυό φράκέ-
λους, έγραψε τις διευθύνσεις, έκλει-
σε τα λιγλόλογα γραμμάτια του, έ-
βαλε τα γραμματόσημα, κι' όταν
βγήκε έξω, τάρριξε στο πρώτο
γρμματοκιβώτιο.

Δεν πέρασαν όμως είκοσιτέσσερες
ώρες, κι' ο κ. Λαγκαντελέ πήρε το
επόμενο γραμμά :

«Τά ξέρατε, λοιπόν, όλα, δι-
ακριτικώτατε φίλε μου ;... Έ-
λάτε να με ιδήτε χωρίς άλλο
κατά τις τρεις το απόγευμα,
να τ'α πούμε. Θά σ'αξέξηγησω
τά πάντα.

Φιλικάτατα.

Σοφία Φωρεντίλ».

Ό κ. Λαγκαντελέ δεν μπορούσε
να καταλάβη τίποτε... Τί σήμαινε
αυτό το αίγνιμα ; Τί έδειξε πως
ξέρει, με το συνηθισμένο έκείνο
συλλυπητήριο του ; Άνταμνούσε
να έρθη ή ώρα να ξεβιολύνη αυτό
το μυστήριο.

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

Κατά τις τρεις, λοιπόν, ακριβώς
βρισκότανε στο σαλόνάκι της χή-
ρας. Καθώς περίμενε να έρθη ή
οικοδέσποινα, είδε το χαρτί με το
μονόγραμμά του πάνω στο γρα-
φείο. Πλησίασε, έρριξε μιά ματιά
και διάβασε :

«Έλαβα την έπιστολή σας
και με μεγάλη συγκίνηση βλέ-
πω ν' ανατέλλουν για σας ευ-
τυχισμένες ημέρες...».

—Πήρα το γραμματάκι σας, ά-
γοπητέ μου. Όστε και σεις τα ξέ-
ρατε όλα ;

Έξ' ένστικτου ο κ. Λαγκαντελέ,
κατάλαβε πως έπρεπε να φανή πως
ατά ήξερε.

—Ναί, ψιθύρισε μ' ένα συμπονε-
τικό ύφος. Τά ήξερα, τά ήξερα ό-
λα...

Τότε ή χήρα δεν μπόρεσε να
κρατήσει τα δάκρυά της :

—Έ, λοιπόν, έτσι εινε ! Είχε
κάνει τη ζωή μου άληθινή κόλασι !
Τώρα μπορώ να το πώ, αφού όλος
ο κόσμος μάντευε, ήξερε το μαρτύ-
ριό μου ! Καί όμως, τα ύπόμενα ό-
λα, τους θυμούς του, τον τρομερό
χαρωχτήρα του, ως και τις τόσες ά-
πιστίες του. Κι' ούτε ήμουν κι'έγω
καμιά για πέταμα, στά ναίαιά μου.

Α ! Έχετε πολύ δίκιο να μου γρά-
φετε, πως ανατέλλουν ευτυχισμένες
ήμερες για μένα. Θά έχω τουλάχισ-
τον την ψυχική ήρεμία μου...

—Τί να σ'α πώ, άγαπητή μου,
είπε ο κ. Λαγκαντελέ. Τό ζήτημα
είνε πολύ λεπτό... Η θέσι μου πολ-
λύ δύσκολη...

—Μην ξεχνάτε όμως ότι πρόκει-
ται για μένα, για την παιδική σας
φίλη. Καί όλλοι μου είπαν πως έ-
νε ξακουστός ξενύχτης, γνωστός
σ' όλα τα νυχτερινά κέντρα και
στούς κύκλους των ύπóπτων γλεν-
τέδων. Άναστατεύτηκε, μάλιστα,
τελευταία, τ' όνομά του και σέ με-
ρικά σκάνδαλα...

Μιλήστε, λοιπόν, άγαπητή μου,
να φοβηθήτε τίποτε. Πρόκειται να
κάμειτε το καθήκον σας άπέναντί
μου. Άπαιτώ όλη σας την ειλικρί-
νεια και όλο σας το ενδιαφέρον.

Πότε θά βρjτε άλλοτε την είκα-
ρία να δείξετε τη φίλια σας ;

—Αφού σ'α τα είπαν κι' όλλοι,
άγαπητή μου..., ψιθύρισε ο κ. Λα-
γκαντελέ, θεωρώ κι' έγω καθήκον
μου να έπιστήσω σοβαρά την προ-
σχή σας. Δένε πολλά εις βάρος
του, αυτό είν' άλήθεια. Έχω άκού-
σει γι' αυτόν πράγματα όχι πολύ έ-
παινετικά..., ελάχιστα καθηονυχασι-
κά, πολύ λίγο ένθαρρυντικά, πάρα
πολύ άπογορευτικά, ύπερβολικά...

—Έ, λοιπόν ! Ό κύβος έρρίφθη !
δήλωσε τότε έπίσημα ή κυρία Ντορ-
γκές. Αφού και σεις, ένας άνθρω-
πος τόσο σοβαρός, τόσο φρόνιμος
και τακτικός στη ζωή σας και από
πάντων τόσο δοκιμασμένος φίλος
της οικογενείας μου, έχετε αυτές
τις πληροφορίες, θά ήτανε άληθινή
τοέλλα να παντρευθώ τον Φαντέιγ.

Αυτός ο γάμος δεν θά γίνει ποτέ !
Και σ'α είχαριστώ που είχατε τό
θάρρος και την δύναμη της ειλικρί-
νειας να με είδοποιήσετε έγκαιρώς
με το διπλωματικό γραμματάκι
σας !...

Καθώς τ'α έλεγε αυτά ή κυρία
Ντοργκές, έσφαιγε θερμά και μ'
ένθουμοσύνη τα χέρια του κ. Λα-
γκαντελέ, που σαστισμένος, άπο-
ρούσε για τ'α ειχάριστα άποτελέ-
σματα της διπλής του γκάφας !

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τό κυριότερον από όλα του άν-
θρώπου τα προτερήματα, εινε να
έχη, καθώς το σώμα, ούτω και την
ψυχήν δρθήν. Όρθον τον έκαμεν ή
φύσις δρθόν τον θέλει ή φιλοσο-
φία δρθός να στέκη τον διδάσκει
και ή θερησκεία.

Α δ. Κοραής

—Μην ξεχνάτε πως πρόκειται για μένα !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ", ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Ένα περίεργο άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot
για τ'α λουλούδια που προτιμούν ή «δεντέτες» του κινηματογράφου.)

ρα Μπόου γιατί οι «αστέρες» αγα-
πούν με τόσο τρέλλα τ'α λουλού-
δια.

—Γιατί έχουν την ίδια τύχη !
της άπάντησε ή γόρησα που είχε
άναστατώσει τον κόσμο έδω και λί-
γα χρόνια με τις έρωτικές της πε-
ριπέτες.

Κι' έπειδή ή Βίκι Μπάουι δεν
καταλάβαινε τί έλεγε να πη, ή
Κλάρα Μπόου της έξήγησε μ' ένα
πικρό χαμόγελο :

—Μά πως ; Δεν καταλαβαί-
νε ότι έχουν την ίδια τύχη ; Αντί-
ζουν και μαθαίνονται πολύ γρήγο-
ρα !...

Αυτή ή τόσο άπαισιόδοξη άπάν-
τησις δεν ικανοποίησε φάνεται την
Γερμανίδα συγγραφέα, γιατί την
ίδια μέρα, όταν συνάντησε στο
στούντιο τη σαγηνευτική Τζίν Χάρ-
λου, της έκανε την ίδια ερώτησι.

Η «γυναικα με τ'α πλατινένια μαλ-
λιά» της έρριξε ένα παιγνιδιάρικο
βλέμμα και της άπάντησε, έσπών-
τας στο συνηθισμένο ήχηρό γέλιο
της.

—Γιατί αγαπούν οι «αστέρες» τ'α
λουλούδια ; Μά άπλοστάσια, γιατί
λατρεύουν την πολυτέλεια ! Κι' ό-
πως έχετε, τ'α λουλούδια εινε ή
πιο γοητευτική πολυτέλεια της φύ-
σεως !...

Αυτή τη φορά ή Βίκι Μπάουι
ήμεινε κατενθουσιασμένη από την
άπάντησι του μεγάλου «αστέρος».

Κι' από τότε άρχισε μιά περίεργη
έρευνα για τους «αστέρες» και τ'α
λουλούδια με τον σκοπό ν' άποκα-
λύψη άγνωστες πτυχές της ψυχής
του και του χαρακτήρος τους.

Πρώτ' απ' όλα λοιπόν είδε κα-
τάληψη, ότι όλο το Μπέβεολν
Χίλλς, ή συνοικία δηλαδή των «ά-
στέρων» στο Χόλλυγουντ, εινε γε-
μάτο από άπεραντους κήπους και
μυσταίλλινες σέφρες. Κάθε «δεν-
τέττα» της δόνης έχει στη βίλλα
της ένα μεγάλο άνθος ήτοι με κοι-
νά ή σπάνια κι' έκλεκτά λουλούδια,
άνωλγους των προτιμήσεών της και
της αγάπης της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, παραδείγ-
ματος χάριν, αγαπάει όλα τ'α λου-
λούδια. Της άρέσει να περνά ώ-
ρες δολιχρές ανάμεσα στα κά-
τασπρα τριαντάφυλλά της, να με-
θάη με τ'α άρώμά τους και να κυ-
τάξη τ'ο άγνό χρώμα τους. Οι φί-
λοι της λένε ότι τ'α άσπρα τριαν-
τάφυλλα της θυμίζουν τ'α χιόνια
της Σουηδίας και την κάνουν να
νοσταλγεί ή μακρινή πατρίδα της.

Γι' αυτό, κάθε μέρα, την άνοιξη,
όλη ή βίλλα της Γκρέτα Γκάρμπο
εινε σκεπασμένη με κάτασπρους κά-

λυκες που τραβούν κάθε τόσο κυ-
τά τους τ'ον «αστέρα των άστέ-
ρων». Η Γκρέτα Γκάρμπο θυμίζει
το πρόσωπό της μέσα σ' αυτά τ'α
κάτασπρα μπουκέτα και συλλογι-
ζεται τ'α χιόνια της πατρίδας της.

Αυτή την ιδιοτροπία της μεγάλης
«δεντέττας», οι φίλοι της την λένε
με κάποια ειρωνεία : «Τό σπόρ της
νοσταλγίας ! Μά μπορούν άραγε
οί τόσο πρακτικοί Άμερικανοί να
καταλάβουν την αινιγματική ψυχή
μιάς βορεινής σειρήνας ;

Η Μάρλεν Ντήτριχ, παραδόξως
άποτελεί μιά έκπληκτική εξαίρεσις !
δεν αγαπάει τ'α λουλούδια. Λα-
τρεύει όμως τ'ο θέαμα ενός άνθη-
σμένου δέντρου ! Δηγοούντα μάλι-
στα γι' αυτήν την ιδιοτροπία της
ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο :

Μιά μέρα ή Μάρλεν Ντήτριχ
«γύριξε» μιά από τις πιο περιπα-
θείς σηνές του «Άσματος» των
«Άσμάτων», όταν έξαφνα ή παιδα-
γωγός της Έμμα, της μικρούλας
κόρης της, έφτασε στο στούντιο έ-
ξάλλη, σαν να είχε συμβή κανένα
τρομερό δυστύχημα. Όλος ο κό-
σμος λοιπόν πάγωσε από τη φοβί-
κη του και τ'ο «γύρισμα» σταμάτη-
σε. Όλοι περίμεναν ν' άκούσουν
από τ'α χείλη της παιδαγωγού τ'α
μυσταία λόγια :

—Μαντάμ, έκλεψαν την Έμμα !
Οι «γκάγκστερς» έκλεψαν την Έμ-
μα !...

Φαντάζεται λοιπόν κανείς σέ τί
δημηρικά γέλια εξέσπασαν, όταν ά-
κουσαν τη λαχανιασμένη παιδαγω-
γό να ξεφωνίζει :

—Μαντάμ, έλάτε, έλάτε γρήγο-
ρα. Στά Κέμπερ άνθισαν. ή άμυ-
γδαλιές !

Η Μάρλεν Ντήτριχ τότε, δι-
χως να δώσει καμιά προσοχή στα
γέλια, τ'α τόσο άθωα και δικαιο-
λογημένα των ανθρώπων του στούν-
τιο, παρέσυρε μαζί της τον σκη-
νοθέτη της Ρούπλεν Μπιουλνάν κι'
ύστερα από λίγη ώρα έφτασε στο
ώμορφο προάστειο Κόρνερ για ν'α
άποθαιμάση τις άνθησένες άμυ-
γδαλιές.

Περίεργη πάλι εινε ή ιστορία
της Έσθήρ Ράλστον για την τρελ-
λή αγάπη της προς τ'α λουλούδια,
που την διηγείται ακόμη και σ' ό-
ποιον δεν θέλει να την άκούση. Μά
ύπάρχει άραγε κανείς που να μη
θέλει ; Η Έσθήρ Ράλστον εινε μιά
από τις πιο σαγηνευτικές γυναίκες
του Χόλλυγουντ !

—Αατρεύω τις βιολέττες, λέει
πάντα ή γοητευτικός «αστέρας».

Αλλά θάοικω ότι δεν εινε διόλου
ώμορφο να τις άγοράζει κανείς ή
να χάρεται, όταν τ'οι τις προσφέ-
ρουν. Έμένα μ' άρέσει να τις μα-
ζεύω μόνη μου, από έδω κι' από

εκεί, άραγ, με άληθινή αγάπη, ό-
ταν καθεβαίνω να κάνω ένα περι-
πάτο στον άπεραντο κήπο μου.

Αυτό όμως δεν εινε ή ιστορία που
θέλω να σ'α διηγηθώ. Η ιστορία
μου εινε ή έξης : Όταν ήμουν μι-
κρή νόμισα, έναν καιρό, ότι ή βιο-
λέττες εινε γιασεμά ! Γιατί ; Κι'
έγω δεν έξερα γιατί. Έτσι φαντα-
ζόμουν. Δεν είχα δει ως τότε ούτε
βιολέττες, ούτε γιασεμά, μά δεν
έξερα πως μού πέρασε ή ιδέα, ότι
ή βιολέττες ήσαν γιασεμά, την
πρώτη φορά, που άντιμέτωπα τις
βιολέττες, δίχως να έξερα πως τις
έλεγαν. Από τότε κανείς δεν μπο-
ρούσε να με πείση, ότι έκανα λάθος
κι' ότι τ'α γιασεμά ήσαν ένα άλλο
και πολύ διαφορετικό είδος λουλου-
διών. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβα,
ότι είχα άδικο κι' από τότε άφο-
σίωθηκα μ' ένα τρελλό πάθος στις
βιολέττες. Αυτές εινε τ'α μόνα λου-
λούδια που άνθίζουν στον κήπο
μου.

Η Μάριον Νταϊβς αγαπάει τ'α
πολυτέλεια όρχοειδή. Όταν ήταν
ένα πτωχό κι' άσπικαντο «γκέρλ»
στά θέατρο του Μπροντγουάι, γούρ-
λωνε τα μάτια της από την κατά-
πληξη, όταν έβλεπε στις διότρες,
τα σπάνια και πανάκριβα όρχοει-
δή, δίχως να μπορεί να τ'α άγο-
ράσει, όταν τ'οι τις προσφέ-
ρουν. Έμένα μ' άρέσει να τις μα-
ζεύω μόνη μου, από έδω κι' από

εκεί, άραγ, με άληθινή αγάπη, ό-
ταν καθεβαίνω να κάνω ένα περι-
πάτο στον άπεραντο κήπο μου.

Αυτό όμως δεν εινε ή ιστορία που
θέλω να σ'α διηγηθώ. Η ιστορία
μου εινε ή έξης : Όταν ήμουν μι-
κρή νόμισα, έναν καιρό, ότι ή βιο-
λέττες εινε γιασεμά ! Γιατί ; Κι'
έγω δεν έξερα γιατί. Έτσι φαντα-
ζόμουν. Δεν είχα δει ως τότε ούτε
βιολέττες, ούτε γιασεμά, μά δεν
έξερα πως μού πέρασε ή ιδέα, ότι
ή βιολέττες ήσαν γιασεμά, την
πρώτη φορά, που άντιμέτωπα τις
βιολέττες, δίχως να έξερα πως τις
έλεγαν. Από τότε κανείς δεν μπο-
ρούσε να με πείση, ότι έκανα λάθος
κι' ότι τ'α γιασεμά ήσαν ένα άλλο
και πολύ διαφορετικό είδος λουλου-
διών. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβα,
ότι είχα άδικο κι' από τότε άφο-
σίωθηκα μ' ένα τρελλό πάθος στις
βιολέττες. Αυτές εινε τ'α μόνα λου-
λούδια που άνθίζουν στον κήπο
μου.

Η Μάριον Νταϊβς αγαπάει τ'α
πολυτέλεια όρχοειδή. Όταν ήταν
ένα πτωχό κι' άσπικαντο «γκέρλ»
στά θέατρο του Μπροντγουάι, γούρ-
λωνε τα μάτια της από την κατά-
πληξη, όταν έβλεπε στις διότρες,
τα σπάνια και πανάκριβα όρχοει-
δή, δίχως να μπορεί να τ'α άγο-
ράσει, όταν τ'οι τις προσφέ-
ρουν. Έμένα μ' άρέσει να τις μα-
ζεύω μόνη μου, από έδω κι' από

εκεί, άραγ, με άληθινή αγάπη, ό-
ταν καθεβαίνω να κάνω ένα περι-
πάτο στον άπεραντο κήπο μου.

Αυτό όμως δεν εινε ή ιστορία που
θέλω να σ'α διηγηθώ. Η ιστορία
μου εινε ή έξης : Όταν ήμουν μι-
κρή νόμισα, έναν καιρό, ότι ή βιο-
λέττες εινε γιασεμά ! Γιατί ; Κι'
έγω δεν έξερα γιατί. Έτσι φαντα-
ζόμουν. Δεν είχα δει ως τότε ούτε
βιολέττες, ούτε γιασεμά, μά δεν
έξερα πως μού πέρασε ή ιδέα, ότι
ή βιολέττες ήσαν γιασεμά, την
πρώτη φορά, που άντιμέτωπα τις
βιολέττες, δίχως να έξερα πως τις
έλεγαν. Από τότε κανείς δεν μπο-
ρούσε να με πείση, ότι έκανα λάθος
κι' ότι τ'α γιασεμά ήσαν ένα άλλο
και πολύ διαφορετικό είδος λουλου-
διών. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβα,
ότι είχα άδικο κι' από τότε άφο-
σίωθηκα μ' ένα τρελλό πάθος στις
βιολέττες. Αυτές εινε τ'α μόνα λου-
λούδια που άνθίζουν στον κήπο
μου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Ο κ. Μπάρφορντ είνε ένας φιλόδοξος! Ένας άμεμπτος, λευκός άνθρωπος! Τι είμαστε εμείς οι άλλοι, μπροστά στον κύριο Μπάρφορντ, τον «θαυμάσιο», καθώς τον χαρακτήρισε προχτές ο συνταγματάρχης Πάρβυλ;

—Αν και ο τόνος, με τον οποίο είπε ο Βάλτερ αυτά τα λόγια ήταν σοβαρός, ωστόσο στην Όριέττα της φαινόταν σαν ένα βέλος έναντιόν του Όμφρεϋ.

Καί, καθώς φαίνεται, δεν είχε δίκιο η Όριέττα. Γιατί τα λόγια αυτά έδωξαν απ' τη χέλη του κ. Μπάρφορντ το επίμονο χαμόγελό του και τον έκαναν να χαμηλώσει τα βλέμματά του και να χλωμάσει. Πολύ γρήγορα όμως συνήλθε απ' την ταρχαλή του και απάντησε:

—Είσαι υπερβολικός, αγαπητέ μου Βάλτερ. Μη με κάνεις να υπερηφανεύομαι! Είμαι ένας άνθρωπος άτελης, που προσπαθεί να γίνει καλύτερος και να κάνει λίγο καλό σ' αυτό τον κόσμο.

—Αλλά κάνετε πολύ καλά! φώναξε, επευθαίνοντας ή μίς Βιόλετ. Άξίζετε όλους τους έ-

την ρωτούν γιατί σπάζει πάντα την τουαλέτα της μ' ένα ματσάκι μενεξέδες.

Η Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ πάλι μένει πιστή στον ρομαντικό διάκοσμο της διενέψεως διαφύτας. Λατρεύει τα μίτρινα τριαντάφυλλα. Είνε, κατά την γνώμη της, τα πιο «ρομαντικά» λουλούδια! Γι' αυτό, όταν παίζει στο θέατρο, ή σκηνή γεμίζει από πελώρια καλάδια με μίτρινα τριαντάφυλλα, γιατί όλοι οι θαυμαστές της ξέρονται αυτήν την τόσο χαριτωμένη ιδιοτροπία της.

Η γριωνένια έχει δυο πιστές μ' άφοσιωμένες θαυμαστές στο Χόλβουντ: Την Τζέαν Κράουφορντ και την Κόννι Μπέννερ.

Η Τζέαν Κράουφορντ αγαπάει τις γριωνένιες από τη μέρα που έμαθε να ξεχωρίζει το ένα λουλούδι από τ' άλλο. Η Κόννι Μπέννερ πάλι λατρεύει γιατί της θυμίζουν το πρώτο της ερωτικό ειδύλλιο...

Και το συμπέρασμα αυτής της περιεργής έρευνας της Γερμανίδος συγγραφέως Βίονα Μπάρνι είναι, ότι οι εστέτες λατρεύουν δύο πράγματα: την πολυτέλεια και τα λουλούδια!...

JEANNE ROUDOT

παίνους που σ' απευθύνει ο λόρδος Σέσμπουρι... Δεν έχειτε και σεις αυτή την γνώμη, δόνα Όριέττα;

Η Όριέττα δίστασε πριν απαντήσει. Είχε καταλάβει, ότι τα δήθεν εγκώμια ήταν ειρωνείες σκληρές και δεν ήθελε να επιδοκιμάσει τη στάση του Βάλτερ μπρός σ' έναν άνθρωπο, που τις αρετές του τις εξέθειάζαν όλοι. Γι' αυτό, απάντησε:

—Μου φαίνεται πως ο κ. Μπάρφορντ είνε άξιος κάθε επαίνου.

—Ακούσατε;... Της φαίνεται, είπε... Δεν είνε σίγουρη γι' αυτό! φώναξε άμέσως ο Βάλτερ.

Καί, κυττάζοντας τη μνηστή του με βλέμματα που έλαμπε σ' αυτά η ειρωνεία, της είπε:

—Όταν θα γνωρίσετε καλύτερα τον Όμφρεϋ, αγαπητή μου, θα του δικαιολογήσετε όλα του τις πράξεις!...

—Έχει καλή καρδιά κι' είνε φίλος άφοσιωμένος! ακούστηκε την ίδια στιγμή μια παιδική φωνή.

Κι' όλοι τότε παρατήρησαν την παρουσία της Ρόζας, ή όποια μόλις είχε φτάσει με δροσισμένο κουρασμένο και μάτια που έλαμπαν από πυρετό.

—Α, και σό, μικροδία! της φώναξε άμέσως ο λόρδος Σέ-

μπουρι. Τι όμορφος επιδοκιμασία!...

Εντωμεταξύ, ο κ. Μπάρφορντ έτρεξε και την πήρε από το χέρι. Έπειτα έφερε μια πολυθρόνα κοντά της και της είπε:

—Κάθισε, Ρόζα. Δεν φαίνεσαι νασαι πολύ καλά σήμερα. Θέλησε να φέρη κι' αυτή το λίθο της, για την κατασκευή του αγάλματός σου! Είπε τότε ο λόρδος Σέσμπουρι στον κ. Μπάρφορντ. Άς ευχηθούμε, το άγαλμα αυτό να μην έχη πηλίνα πόδια!...

—Όλα έτσι είνε στον κόσμο αυτό! του αποκρίθηκε με ταπεινοφροσύνη ο κ. Μπάρφορντ.

Τη στιγμή αυτή φάνηκε στην πόρτα η λαίδη Σέσμπουρι, συνοδευόμενη από μερικούς ξένους κι' ο κ. Μπάρφορντ τραβήχτηκε μερικά βήματα πίσω. Πήγε και στάθηκε πίσω απ' την πολυθρόνα της Ρόζας και προσήλωσε τα βλέμματά του επίμονα επάνω στην Όριέττα. Τότε η νέα διέκρινε στα βλέμματα αυτά οίκτο τόσο βαθύ, ώστε την κυρίευσε μια τρομερή αγωνία.

VI

Την παραμονή της μεγάλης εορτής διαδόθηκε μεταξύ των προσκαλεσμένων του Φάλ-

Ο κ. Μπάρφορντ έτρεξε και την πήρε από το χέρι...

ντον-Χώλ, ότι ο λόρδος Βάλτερ λίγο έλειψε να πέση θύμα δυστυχήματος. Πληροφορήθηκαν, ότι ο βαρύνς ξένων οδρανός του κρεβάτιού του έπεσε επάνω στο κρεβάτι, κατά τα μεσάνυχτα κι' ότι τυχαίως ο Βάλτερ γλύτωσε από σίγουρο και τραγικό θάνατο, γιατί είχε μείνει εκείνο το βράδυ περισσότερο ώρα απ' την κανονική στη βιβλιοθήκη του.

Αλλά το πιο περίεργο ήταν, ότι ο βαρύνς θόλος έπεσε ακριβώς τη στιγμή που ο Βάλτερ ήταν έτοιμος να πλαγιάσει! Λίγα μόνο δευτερόλεπτα αν γύριζε νωρίτερα απ' τη βιβλιοθήκη του, θα κατασυντρίβονταν κάτω απ' το βάρος του.

—Για την πτώση του θόλου, φταίνε οι υπηρέτες, οι οποίοι έπρεπε να ελέγχουν την στερεότητα των στηριγμάτων του! αποκρίθηκε απλά ο λόρδος Σέσμπουρι, σ' όσους μ' άνησυχία τον ρωτούσαν για το περιστατικό αυτό.

Η ψυχραιμία του προξένησε κατάπληξη. Φαινόταν σαν να μην τον είχε καθόλου συγκινήσει το γεγονός κι' είχε μάλιστα τη διάθεσι να ειρωνευθή την Όριέττα για την ανησυχία της:

—Είμαι γερός, καθώς βλέπετε... Δεν είνε η πρώτη φορά, που ξεφεύγω από τέτοιου είδους κινδύνους.

Καί, άποτεινόμενος άμέσως κατόπι στον κ. Μπάρφορντ, τον ρώτησε:

—Θυμάσαι, Όμφρεϋ, το δυστύχημα, που έγινε πρό πέντε χρόνων, με το άμάξι;

—Αν το θυμάμαι!... Αν το θυμάμαι, ρωτάς; Το θυμάμαι, σαν νάγινε πριν από μια στιγμή. Ναι, έχω την εικόνα μπροστά στα μάτια μου, όπως μ' ας την περιγράφανε τότε, και θυμάμαι τα λόγια σ' ας. Τ' έλογα αφηνίασαν μ' ας στο γκρεμό!...

Χωρίς την επιδειξιότητα σ' ας, την σβετάρδα σ' ας, την ψυχραιμία σ' ας ν' ανατρεψετε το άμάξι και να τηρήσετε...

—Θάσουν σήμερα μαρκήσιος, Σέσμπουρι! τον διέκοψε ο λόρδος Σέσμπουρι.

Ο κ. Μπάρφορντ, ακούγοντας τον τρομερό αυτό υπαινιγμό, μισόκλεισε τα μάτια του, γέλασε κι' έπειτα αποκρίθηκε:

—Κι' όμως, χάρις στο Θεό,

δεν είμαι, αγαπητέ μου Βάλτερ!

—Αλλά μου φαίνεται πως άκουσα ότι στην περιπτώσει εκείνη επρόκειτο περί οδοφονικής άποπειρας... πετάχτηκε κι' είπε ο λοχαγός Φίνλεϋ, κυττάζοντας στα μάτια τον λόρδο Σέσμπουρι.

Ο λόρδος Σέσμπουρι είπε τότε:

—Πραγματικά, μπορεί κανείς με βεβαιότητα να το πη αυτό, γιατί βρήκαν στα χαλινάρια των άλλων άγκάθια, τα όποια κεντούσαν τ' άλογα έτσι, που τάκναν έπειτα από λίγο τρέξιμο να τρελλαθούν απ' τον πόνο!

—Ω!... Είνε φρικώδες! φώναξε η Όριέττα.

Καί δεν βρέθηκε ο ένοχος της έγκληματικής, της σασανικής αυτής άποπειρας; ρώτησε ο Μάλκολμ Πράυν.

—Ποτέ!...

—Τι κρίμα! Θα τον έβλεπα με ευχαρίστησι κρεμασμένο! φώναξε η μίς Βιόλετ.

—Ω! Μίς Πόρομπυ! της φώναξε άμέσως ο Όμφρεϋ, με τόνο έπιτιμητικό. Δεν μ' άρέσει ν' άκούω μια γυναίκα να λη τέτοια λόγια...

—Γιατί, δεν σ' άρέσει; Έναν τέτοιο κακούργο, σαν τον ένοχο της άποπειρας αυτής, θα τον λυπόσαστε σεις;...

—Μην έπιμένετε, μίς Πόρομπυ! είπε, επευθαίνοντας ο Βάλτερ. Σεχνάτε με ποιόν μιλάτε;... Ο κ. Μπάρφορντ είνε η ένσάρκωμένη ευσπλαχνία!...

Την ευσπλαχνία του την επεκτείνει και στους μεγαλείτερους άκόμη έγκληματίες. Κι' αυτό το κάνει, γιατί, φαίνεται, πως λεί μεσα του με ταπεινοφροσύνη, ότι κι' αυτός δεν είνε βέβαιος αν θα μπορούσε ν' αντισταθί στον πειρασμό, αν ο δαίμων του φόνου τον ένοχλούσε!

—Διερμηνεύσατε άκριβώς τον τρόπο με τον όποιο σέπτομαι, Βάλτερ! απάντησε ο κ. Μπάρφορντ, με μαλακό και ήσυχο τόνο στον λόρδο Σέσμπουρι. Κανείς δεν ξέρει άκριβώς τι είδους ένστικτα έχει μέσα του. Βέβαια... Όστε άς μην καταδικάζουμε κανέναν άνεκκλήτως!

—Αν καμιά φορά συλλήφθ' ο δράστης αυτής της άποπειρας — πράγμα άδύνατο κατά τη γνώμη μου — θα έκανε καλά, πολύ καλά, να σ' ας πάρη ως συνήγορο, αγαπητέ μου!... Είπε στον κ. Μπάρφορντ ο Βάλτερ με όλη του τη σοβαρότητα.

Και γύρισε άμέσως στη μνηστή του και της είπε:

—Θέλω, Όριέττα, να σου δείξω τις μικρογραφίες εκείνες, για τις όποιες σου μίλησα χτές. Έλα...

Η Όριέττα τον άκολούθησε. Καί μόλις μπήκανε στη βιβλιοθήκη, έβγαλε μέσα από ένα έρμαρι μερικά παλαιά ιερά βιβλία, ζωγραφισμένα από παλιούς τεχνίτες.

—Βάλτερ, του είπε τότε η

Όριέττα, καθώς στεκόταν πίσω του, θα ήθελα να σ' ρωτήσω κάτι... Γιατί δείχνουν τόσο... κακός στον κ. Μπάρφορντ;

Ο Βάλτερ γύρισε άπότομα πίσω και, κυττάζοντας την κατάντια, της είπε:

—Σ' άνησυχεί αυτό, αγαπητή μου;

—Ναι... γιατί λυπάμαι, όταν σκέφτομαι πως διατηρείς μια τόσο τρομερή προκατάληψη έναντιόν ενός ανθρώπου που όλοι τον ύποληπτονται και τον έκτιμούν!... Άν, λοιπόν, μου έξηγουσες τον λόγο...

—Θά σου το έξηγώ... άργότερα! Έπ' το παρόντος είνε άδύνατον!... Κυττάζε τώρα αυτό έδω!...

Ο τρόπος αυτός, με τον όποιο ο Βάλτερ άπέφυγε να της δώση μια έξηγηση, τη έθιξε βαθεία και έπείραξε πολύ την Όριέττα. Καί το βράδυ, όταν σκέφθηκε, πως ο άρραβωνιαστικός της της φερόθηκε όπως μεταχειρίζονται συνήθως τα μέχρι άδιακρισίας περιεργα

της, ή Όριέττα προσπαθούσε να βρη το λόγο για τον όποιο ο Βάλτερ δεν έχωνε τον κ. Μπάρφορντ...

Κι' έξαφνα, νόμισε πως τον βρήκε. Δεν τον έχωνε από ζηλοτυπία... Ήταν ο φθόνος μίας ψυχής, που είχε παραδοθή στις κοσμικές απολαύσεις, μίς ψυχής έγωιστικής, ψυχής και ίσως ένοχης μεγάλων σφαλμάτων έναντιόν του άμέμπτου ανθρώπου, του αγαθού, του έναρέτου...

Συγχρόνως όμως ένοιωσε μια φωνή μέσα της να της λη:

«Όχι! Ο Βάλτερ, όσαδήποτε έλαττώματα κι' αν έχη, δεν έχει ταπεινά αισθήματα!...»

Κι' άρχισε ν' άναρωτιέται μήπως γελιόταν, μήπως δεν ήξερε καθόλου τον άινγματικό χαρακτήρα του μνηστήρος της. Όστόσο κι' αυτό δεν μπόρεσε να την καθυσοχάση και κάθε τόσο ψιθύριζε:

—Τον αγαπώ!... Τον αγαπώ, όσο κι' αν φοβάμαι το μυστήριο που τον περιβάλλει.

Τέλος γονάτισε και προσευ-

καλά που βάλαμε αυτή την εικόνα στο τέλος του προγράμματος. Ύστερα από σ' ας, νόνα Όριέττα, όλα θα φαινόταν σαν άνάξια προσοχής.

Η Βιόλετ, με χέλι σφιγμένα, άνοιξε μια πόρτα κι' είπε: —Είμαστε έτοιμοι, λοχαγέ Φίνλεϋ.

Καί βγήκε πρώτη. Η Όριέττα την άκολούθησε, άλλ' ο Ουίλλιαμ Φίνλεϋ έμεινε άκίνητος μπροστά στην έκθαμβωτική εμφάνισι της βασίλισσας της νύχτας, ή όποια, χωρίς να φανερώνη πως το άντελήφθη αυτό, του είπε:

—Έλάτε να κανονίσουμε την πόζα!

Μά ο δυστυχής Φίνλεϋ ήταν άνίκανος πειά για το κάθε τί. Δεν σκεφτόταν τίποτ' άλλο, παρά τη βασίλισσα της νύχτας και σ' αυτήν απάνω είχε προσηλωμένα διαρκώς τα βλέμματά του. Η Βιόλετ έκνευρίστηκε απ' αυτό και τούκανε συνεχώς παρατηρήσεις για την άργοπορία του.

Επ' τέλους, σηκώθηκε η αυλαία. Καί τότε απ' την πλημμυρισμένη από θεατές αίθουσα ακούστηκε ένα έπιφώνημα θαυμασμού άσυγκράτητο.

Πραγματικά, το θέαμα ήταν εξαίσιο! Η λαίδη Σέσμπουρι είχε έτοιμάσει ένα δνειρδωδες ντεκόρ, μέσα σι, όποιο, κάτω από ένα φεγγαρίσιο, άσπμμένο φως, πετούσαν νεράδες και άγγελοι.

Στη μέση της σκηνής, ή βασίλισσα της νύχτας, σκεπασμένη με διάφανους πέπλους, περιτοιχιζόταν από άστέρια! Έμεινε άκίνητη, σ' μια πλαστική στάσι. Είχε τα βλέφαρά της χαμηλωμένα, για να μην αντικούζη τα βλέμματα των θεατών, που ήσαν με θαυμασμό προσηλωμένα επάνω της. Αίσθανόταν κάποια δειλία κι' όταν άκόμα δεν την έβάραιναν τα βλέμματα του κοινού.

Κι' άφου στάθηκε έτσι λίγες στιγμές, προχώρησε μερικά βήματα, πεοιτοιγισμένη πάντα από τ' άστέρια.

Είπε άποφασισθή πως θα τελείωνε αυτή ή εικόνα με ένα είδος υπαλλέτου. Ο φαλκερόν, ο Ρόσσος μουσουργός, είχε γράψει τη μουσική κι' είχε κανονίσει το ρυθμό της έκπληξης ας αυτής για τους θεατές.

Μόλις άρχισε το υπαλλέτο, οι θεατές έμειναν έκθαμβοι. Τα άστέρια χόρευαν γύρω απ' τη βασίλισσα της νύχτας, ή όποια έκανε μερικές άλτλες ρυθμικές κινήσεις. Το θέαμα ήταν πραγματικά δνειρδωδες.

Τώρα η Όριέττα κότταζε με θάρρος προς την αίθουσα. Άναζητούσε εκείνον, ποί ήθελε περισσότερο από κάθε άλλον να την επιδοκιμάσει. Καί δεν άργησε να συναντηθών τα βλέμματά τους. Καί μ' ας κύταζε κατάματα τον Βάλτερ, ή Όριέττα αισθάνθηκε μια φοβερή αγωνία να σφίγγη την ψυχή της κι' ανατρίχιασε σόγκομη!

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ο θάνατος του μεγαλύτερου σκηνοπευτού της Αμερικής. Μερικά από τα θαύματά του. Όπου ο πιστός Πέππος γίνεται στυπ. Η αγωνία ενός ημπερσαρίου της Κιγκιννάτης. Μάργκαρετ Μόρισον, η χαριτωμένη υπάλληλος. Το «ειδύλλιο του ρέδου». Η μισαίρα Ναπολιτάνα κι' η απελπισία της Μάργκαρετ. Μία τραγωδία στο ιπποδρόμιο του Σικάγου, κτλ. κτλ.

Η εφημερίδες της Χώρας του έγραψαν πολλά για τη ζωή του. Πρό μερικόν δεκάδων χρόνων, ο Γκλύν, αποτέλεσε το μύλο της έριδος διαφόρων ημπερσαρίων, που μάλλον πούδον να τόν πρωτοπάρη. Κάθε παράστασις του, σήμαινε είσπρασις χιλιάδων δολλαρίων, σήμαινε συνκινήσεις ωραίων γυναικών, χειροκροτήματα και ζητωκραυγές!...

Ο Γκλύν, την εποχή εκείνη, ήταν νέος, κομψός, με ωραίο παράστημα και με άρρενωπη μορφή. Στις σκευευτικές του επιδείξεις έπαιρνε στάσι καλλιτεχνική, ποτέ δεν έκανε άκουσες ή θεατρικές χειρονομίες, ποτέ δεν δίσταζε. Συνήθως πυροβολούσε, χωρίς να σκοπεύσει. Οι άνθρωποι του έριχναν γύρω του κρουστάλινες σφαίρες, κι' αυτός με το περιστροφικό του τις έσπασε όλες με θυμαστική άνεσι. Τρυπούσε πέρα-πέρα ένα μπουκάλι, περνώντας τη σφαίρα μέσα απ' το στόμιό του!...

Έπειτα έρχόταν στη μέση ο Πέππος, ένας Ισπανός βοηθός του, που το «έτσουζε» και λιγάκι, μα πού του ήταν όμως πιστός κι' άφοσιωμένος σαν σκύλος. Ο Πέππος κρατούσε ανοιχτό ένα ευράφι σε κάθε θέσι. Ο σκευευτής σημάδευε την κόψι απάνω στην οποία ή μολυβένια σφαίρα χτυπούσε, και το ευράφι κοβόταν στα δύο!...

Τό τρομακτικώτερο κατόρθωμά του όμως, ήταν το λεγόμενο «το ρόδου». Ο Πέππος κρατούσε με τα δόντια του ένα φρέσκο κόκκινο τριαντάφυλλο, και ο σκευευτής έκοβε με μία σφαίρα το κοτσάνι, και το λουλούδι έπεφτε κάτω! Ήταν τό φινάλε της παραστάσεως κι' ή αποθέωσις το καλλιτέχνη...

Μιά βραδεία λοιπόν, στα 1893, συνέβη το ακόλουθο γεγονός στο θέατρο της Κιγκιννάτης, το οποίο δυνάμωσε τη φήμη του σκευευτού. Ο Γκλύν επρόκειτο να ευφρανισθή εκείνο το βράδυ ενώπιον επίσημων Εδωσίων, που ήταν περαστικοί από κεί. Η εφημερίδες είχαν ρεκλαμαρεί την εξαιρετική αυτή επίδειξη...

Τό θέατρο ήταν γεμάτο από έλεκτο κόσμο. Λίγα λεπτά πριν φανερωθή στη σκηνή ο Γκλύν, ζήτησε τον Πέππο, τον πιστό του βοηθό, μα δεν τον βρήκε πουθενά. Ο σκευευτής κι' ο διευθυντής του θεάτρου έψαχναν παντού άνήσχοι, και στα τελευταία βρήκαν τον Ίσπανό κάτω από μία σκάλα, μεθυμένο, σε τρόπο που να μην μπορή να σταθή στα πόδια του.

—Σήκω, Πέππο!... Σήκω, Πέππο!...

Μά εκείνος γύρισε απ' το άλλο πλευρό κι' άρχισε να ροχαλίζει. Τί να γίνη τώρα; Ποιός θάπαιρνε την επικίνδυνη θέσι του Ίσπανού; Ποιός θα κρατούσε το τριαντάφυλλο με τα δόντια του;

Ο διευθυντής, μη θέλοντας με κανέναν τρόπο να διακόψη την παράστασι ή να την αναστάλη, ύποσχέθηκε 100, ύστερα 200, ύστερα 300 δολάρια σέ

Μά εκείνος γύρισε απ' το άλλο πλευρό κι' άρχισε να ροχαλίζει. Τί να γίνη τώρα; Ποιός θάπαιρνε την επικίνδυνη θέσι του Ίσπανού; Ποιός θα κρατούσε το τριαντάφυλλο με τα δόντια του;

Ο διευθυντής, μη θέλοντας με κανέναν τρόπο να διακόψη την παράστασι ή να την αναστάλη, ύποσχέθηκε 100, ύστερα 200, ύστερα 300 δολάρια σέ

Κύριε Γκλύν, αν θέλετε, θα κρατήσω εγώ το τριαντάφυλλο!...

—Σείς; Πώς λέγεσθε;... —Μάργκαρετ Μόρισον... Είμαι υπάλληλος στο ταμείο του θεάτρου!...

—Σείς;... Ξανάπε έκθαμβος ο Γκλύν. Μά δεν φοβόσθε;... Σκεφθήτε ότι και ή παραμικρή κίνησις, θα σάς στοιχίση τη ζωή... Και είσθε τόσο νέα!...

—Μείνατε ήσυχος... Δεν θα τρέμω...

—Είσθε λοιπόν τόσο φτωχή;... Νά εκθέσετε τη ζωή σας για 300 δολάρια;...

—Φτωχή είμαι, βέβαια... Άλλά... δεν τό αποφασίζω για τα χρήματα...

—Άλλά;... —Η Μάργκαρετ, χαμηλώνοντας τα μάτια, ψιθύρισε:

—Γιατί... γιατί... εσάς... άγαπώ!...

Τή στιγμή εκείνη από την πλατεία του θεάτρου ακούστηκαν φωνές και θόρυβος. Ο διευθυντής του θεάτρου πλησίασε τον Γκλύν ταραγμένος.

—Τί θα κάνουμε λοιπόν; ρώτησε. Ο κόσμος έχασε την ύπομονή του και φωνάζει...

—Ήσυχάστε... Βρήκα τον αντικαταστάτη... Είναι ή δεσποινίς!

Καί, γυρίζοντας στη Μάργκαρετ, ψιθύρισε:

—Προσέχετε να μη με κυττάξετε στο πρόσωπο, τη στιγμή που θα πρόκειται να πυροβολήσω...

—Καλά, κύριε Γκλύν... Καί βγήκαν μαζί. Όταν ήρθε ή ώρα του «ρόδου», το πείραμα έγινε τόσο καλά, ώστε ο κόσμος έμεινε κατενθουσιασμένος. Και τα φρενιτωδία χειροκροτήματα δεν ήσαν μόνον για τον ένδοξο σκευευτή, αλλά και για τη χαριτωμένη κοπέλλα, ή δόποια, άτάραχη και χαμογελαστή, δεν χλώμιασε, δεν έτρεψε, δεν έκλεισε τα μάτια, όταν ή σφαίρα τοῦ περιστρόφου τοῦ Γκλύν έσπασε το κοτσάνι τοῦ ρόδου, που κρατούσε με τα μικρά κι' άσπρα δοντάκια της.

Κι' από κείνο τό βράδυ, ή Μάργκαρετ Μόρισον έμεινε στην υπηρεσία τοῦ Ουίλλιαμ Γκλύν.

Η Μάργκαρετ δεν άργησε να μπη και στην καρδιά τοῦ Ουίλλιαμ. Και γρήγορα παντρεύτηκαν. Έπήγαν από πόλι σε πόλι, από θέατρο σε θέατρο, παντού συνάχοντας δολάρια και χειροκροτήματα.

Οι σύζυγοι ήσαν ευτυχείς. Άγαπούσε ο ένας τον άλλο. Άλλά και τοῦ έρωτος αὐτοῦ τό βασιλεμα ήρθε στην καρδιά τοῦ Γκλύν. Η Μάργκαρετ δεν άργησε να μάθῃ ότι είχε ήθοποιος τοῦ Μελοδράματος.

Η Μάργκαρετ πρόσεξε και την ελπίδα. Παρακολουθούσε πάντα τις απογευματινές παραστάσεις τοῦ σκευευτοῦ, κι' έπαιρνε θέσι σ' ένα θεωρείο

Μάργκαρετ Μόρισον... Είμαι υπάλληλος στο ταμείο του θεάτρου!...

—Σείς; Πώς λέγεσθε;... —Μάργκαρετ Μόρισον... Είμαι υπάλληλος στο ταμείο του θεάτρου!...

—Σείς;... Ξανάπε έκθαμβος ο Γκλύν. Μά δεν φοβόσθε;... Σκεφθήτε ότι και ή παραμικρή κίνησις, θα σάς στοιχίση τη ζωή... Και είσθε τόσο νέα!...

—Μείνατε ήσυχος... Δεν θα τρέμω...

—Είσθε λοιπόν τόσο φτωχή;... Νά εκθέσετε τη ζωή σας για 300 δολάρια;...

—Φτωχή είμαι, βέβαια... Άλλά... δεν τό αποφασίζω για τα χρήματα...

—Άλλά;... —Η Μάργκαρετ, χαμηλώνοντας τα μάτια, ψιθύρισε:

—Γιατί... γιατί... εσάς... άγαπώ!...

πρώτης σειράς. Ήταν πραγματικώς ένας τύπος τελείας Ναπολιτάνης καλλονής, κι' ή μικροῦλα Άμερικανίδα κατάλαβε ότι ήταν νικημένη.

Δέν παραπονέθηκε. Δέν έκλαψε. Δέν ενόχλησε τον άντρα της με γκρίνες. Ύπέφερε σιωπηλή, καταλαβαίνοντας ότι για τόν Ουίλλιαμ δέν ήταν πειά, παρά ή συντροφισσα των θριάμβων του και ή σύμμαχος της έπιτυχίας του!

Στό μεταξύ, ή σχέσις τοῦ συζύγου της με τη Ναπολιτάνα γινότουσαν πιδ στανές. Τώρα πειά παρουσιαζόντουσαν έξω μαζί, κι' έκαναν τρέλλες. Ολος ο καλλιτεχνικός και δημοσιογραφικός κόσμος τοῦ Σικάγου μιλούσε γι' αὐτούς. Η καυμένη ή Μάργκαρετ έπασχε πολύ, και στα τελευταία πήρε την απόφασί της.

Τό βράδυ εκείνο εδίδετο μία πανηγυρική παράστασις στο ιπποδρόμιο τοῦ Σικάγου, που έλαμπε δολόκληρο από φωτα και ήταν γεμάτο από κόσμο.

Τά γυμνάσια άρχισαν. Ο Γκλύν φανερώθηκε ωραίος, κομψός, χαμογελαστός. Η Μάργκαρετ τοῦρριξε τις κρουστάλινες σφαίρες, τις οποίες έσπασε όλες με τη σειρά. Η Μάργκαρετ κρατούσε έπειτα τραπουλόχαρτα, κι' εκείνος τά τρυπούσε με τη συνηθισμένη έπιτυχία του.

Τά χειροκροτήματα τοῦ κοινού δέν είχαν όρια!... Ήρθε τέλος κι' ή σειρά τοῦ «ρόδου». Η Μάργκαρετ διάλεξε ένα τό ωραιότερο από ένα κόνιστο, ξαναγύρισε στη μέση τοῦ ιπποδρομίου, χαιρέτησε τους θεατές, έσφριξε τό κοντό κοτσάνι με τα δόντια της, κι' έριξε μία λοξή ματιά σ' ένα θεωρείο της πρώτης σειράς, όπου ή μεγαλόσωμη Ναπολιτάνα, φορτωμένη διαμαντικά, χαμογελούσε στον άνδρα της!...

Η Μάργκαρετ, με την καρδιά σφιγμένη απ' τον πόνο, έκανε μία άόριστη χειρονομία, έσως το σημείο τοῦ σταυροῦ και τοποθετήθηκε σε στάσι προφίλ, όρθια, ακίνητη. Άλλά στην τελευταία στιγμή, την κρίσιμη, κούνησε λίγο το κεφάλιας της προς τα έμπρός... Την ύστερα στιγμή ακούστηκε ή μοιρολόσις πυροβολισμοῦ. Και ή μικροῦλα Μάργκαρετ έπεσε νεκρή στη μέση τοῦ ιπποδρομίου!

Από την εποχή εκείνη πέρασαν αρκετά χρόνια. Λοιπόν, ο Ουίλλιαμ Γκλύν, την άμοιρη μένος για τη διαγωγή του...

Μάργκαρετ Μόρισον... Είμαι υπάλληλος στο ταμείο του θεάτρου!...

—Σείς; Πώς λέγεσθε;... —Μάργκαρετ Μόρισον... Είμαι υπάλληλος στο ταμείο του θεάτρου!...

—Σείς;... Ξανάπε έκθαμβος ο Γκλύν. Μά δεν φοβόσθε;... Σκεφθήτε ότι και ή παραμικρή κίνησις, θα σάς στοιχίση τη ζωή... Και είσθε τόσο νέα!...

—Μείνατε ήσυχος... Δεν θα τρέμω...

—Είσθε λοιπόν τόσο φτωχή;... Νά εκθέσετε τη ζωή σας για 300 δολάρια;...

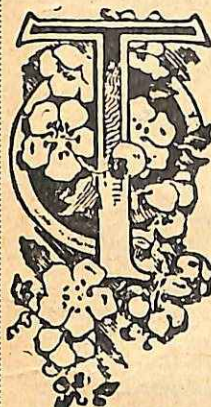
—Φτωχή είμαι, βέβαια... Άλλά... δεν τό αποφασίζω για τα χρήματα...

—Άλλά;... —Η Μάργκαρετ, χαμηλώνοντας τα μάτια, ψιθύρισε:

—Γιατί... γιατί... εσάς... άγαπώ!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΤΩΧΗ ΛΟΥΚΙΑ

από τότε, ωστόσο αυτή ή μικροῦλα, που πέρασε πρό όλιγού, μού φέρνει στο νοῦ την άμοιρη νέα, όπως μού έξηγήσε μνη μου Λουκία.

Την Λουκία την είχα γνωρίσει από μικρή. Είχε γεννηθή σ' ένα προάστειο τοῦ Παρισιού, όπου και πέρασε τα πρώτα χρόνια της μέσα σ' ένα φτωχόσπιτο.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, πήγε σε μία μοδίστρα, αλλά, έπειδή ή προϊσταμένη της τη χρησιμοποιούσε σε άσημαντες μικροδουλειές κι' ή μικροῦλα είχε μεγάλα όνειρα στο νοῦ της, πολύ γρήγορα έφυγε από κεί και πήγε κάπου άλλο. Τρείς φορές όμως άναγκάστηκε ν' αλλάξῃ δουλειά, για να μην υποκύψη στις έρωτικές προτάσεις τών προϊσταμένων της. Ήταν μία όμορφη κοπέλλα με κάτασπρα χέρια, γαλανά μάτια και μαύρα μαλλιά, όταν την πρωτογνώρισα. Είχε μεγάλη πεποίθησι στον έαυτό της και καθώς ήταν σοβαρή και περήφανη, ήθελε να κερδίξῃ τό ψωμί της τίμια, με την εργασία και την ικανότητά της.

Εκείνη την εποχή, εγώ ήμουν φοιτητής στο Παρίσι κι' είχα παρέα μερικούς άλλους συναδέλφους μου.

Μιά μέρα λοιπόν καταφέραμε τη Λουκία νάρθῃ σε κάποιο γλέντι μας, αλλά δεν έπετύχαμε τίποτε άλλο από την ευχάριστη συνομιλία της και από δυο-τρία παληά τραγούδια που μάς τραγούδησε μετά τό φαγητό και που μιλούσαν για πουλιά και για λουλούδια.

Όταν τελειώσαμε τό γεῦμα, πήραμε ένα άμάξι για να κάνουμε έναν περίπατο στο δάσος. Στο δρόμο, ή Λουκία φαινόταν πολύ χαρούμενη και τραγουδούσε εύθυμα, όρθή, μέσα σ' άμάξι.

Ενδ' όμως ο καιρός ήταν καλός και μόνο λίγα σύννεφα σκέπαζαν τον ούρανό, έξαφνα άρχισε μία βροχή τόσο δυνατή, ώστε σε λίγο μάς έκανε όλους μουσκεβί. Η Λουκία έγκλεισε μ' άναφυλλητά για τό καινούργιο καπέλλο της και τό γαλά-

ζιο φόρεμά της, που τά είχε καταστρέψει τό νερό.

Δέν ήταν όμως μονάχα αυτό τό κακό που έπαθε ή δυστυχισμένη κοπέλλα. Άρπαξε από τη βροχή κι' ένα σοβαρό κρυολόγημα, που δέν έννοοσε να την άφήσῃ, πάρ' όλες τις περιποιήσεις που της έκαναν στο σπίτι της. Η κατάστασις της όλο και στο χειρότερο πήγαινε μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χειμῶνος. Όταν δέ μπήκε ο Μάρτης, ή Λουκία έμοιαζε με φάντασμα και μόνο τά μάτια της έλαμπαν όπως πρώτα ζωηρά. Στο τέλος την κατάφερα, ύστερ' από πολλά παρακάλια, να την ιδῇ ένας φίλος μου γιατρός. Ήταν όμως άργά πειά και δέν υπήρχε καμμία σωτηρία για την άμοιρη νέα, όπως μού έξηγήσε κρυφά ο γιατρός, ο όποιος μού πρόσθεσε ότι μόνον ο καθαρός αέρας τοῦ βουνού εἴσως την εἰσάξει.

Ό τ α ν της τό είπα και ή πρσπάθησα να την πείσω ν' ακολουθήσῃ τη συμβουλή τοῦ γιατροῦ, εκείνη άντέταξε πείσμα πρώτοφανές, γιατί είχε την ιδέα πως σέ τίποτε δέν θα την ώφελοῦσε αὐτό.

Άλλά, βλέποντας την έτσι, ήμουν άποστολήριζα, με την όποια ύποσφιζα την πρότασί μου, χαμογέλασε πικρά και με ρώτησε:

—Θά ευχαριστήθητε λοιπόν αν ζήσω;

—Ω, Λουκία, γιατί μού τό λέτε αὐτό; της αποκρίθηκα δακρυσμένος.

Τέλος πάντων δέχτηκε ν' ακολουθήσῃ τη συμβουλή τοῦ γιατροῦ και μού έπέτρεψε να τη συνοδέψω, γιατί συγκινήθηκε από την έπιμονή και την άφοσίωσί μου. Πριν άναχωρήσουμε όμως, μ' έβαλε να της ύποσχθώ πώς θάμαι φρόνιμος όλο αὐτό τό διάστημα. Στο έξοχικό ξενοδοχείο, όπου άποφασίσαμε να μείνουμε, την παρουσιάσα ως γυναίκα μου. Πέρασαμε σ' αυτό τό μέρος δολόκληρες βδομάδες έσπλωμένοι πολλήν ώρα, σ' ένα παγκάκι και κυττάζοντας τόν μακρινόν όρίζοντα, τό άντικρινό βουνό και τη γειτο-

νική λίμνη, όπου καθρεφτίζονταν τά γύρω δέντρα.

Η Λουκία, μέρα με τη μέρα, καλύτερευε και χαιρόμουν να κυττάζω τό ρόδινο χρώμα της και τό γελαστό πρόσωπό της. Όσον περνούσε ο καιρός, τόσο μεγάλωνε κι' ή άγάπη μου, αλλά δέν τολμούσα ούτε με τό δάχτυλό μου ν' άγγίξω εκείνο τό λεπτό πλάσμα, από φόβο μήπως σπάσει σαν ένα σπάνιο κομψοτέχνημα, κι' έτσι τη χάσω για πάντα.

Μιά βραδεία ή Λουκία καθόταν άπέναντί μου βυθισμένη σε σκέψεις. Κι' έξαφνα την άκουσα να μού λέη με τρεμάμενη φωνή:

—Κάτι θέλω να σε ρωτήσω, Παῦλε...

Κι' έπειδή εγώ από την συγκίνησί μου, δέν μπόρεσα να της άπαντήσω, εκείνη έξακολούθησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη:

—Μ' άγαπάς λοιπόν ακόμα; Δεν είμαι πειά τόσο πολύ άρρωστη, ώστε να με φοβάσαι;

Μόλις άκουσα αὐτά τά λόγια, έννοιωσα την καρδιά μου να τη σφίγγῃ, όμοια με τόσες άλλες, που γυρίζουν στα σκοτεινά πεδία ζορόμια, πουλώντας τον έρωτα στον πρώτο διαβάτη.

Και να σκέπτομαι πώς για όλα αὐτά φταίω εγώ, εγώ που άπαρηγόρητα την άγάπη μου, εγώ που με καταδιώκει ακόμα ή κατάρα της άμαρτωλής Λουκίας.

Είπε αλήθεια πώς σ' άνάλογες περιστάσεις σαλεύει τό λογικό τοῦ ανθρώπου. Τί μπορούσα όμως να κάνω εκείνη τη στιγμή; Ήμουν άποφασισμένη να της δώσω τη στερνή ψεύτικη ελπίδα, από την όποια κρέμεται ένα άρρωστος, και της άπέδειξα ότι δέν τη φοβόμουν πειά, παρασυρόμενος από ένα άνάγκτο αίσθημα άγάπης, άπελπισίας και συμπόνιας. Την έπληρα στην άγκαλιά μου και μέσ' στην έρωτική παραφορά, έχασα με όλη τη νύχτα μαζί.

Την άλλη μέρα μού είπε δακρυσμένη:

—Άχ! Παῦλε... Ξέρω πώς είσαι τίμιος και ποτέ δέν θα δεχόσουν να με πειράξεις, αν ήξερες πως θα ζούσα. Τώρα πειά δέν έχω καμμία ελπίδα... Είμαι έντελώς χαμένη... Βλέπετε πώς ή γυναίκα είναι όλο κληρη ένας γρίφος και μία άντιθεση.

Τη λυπήθηκα τότε κι' έπειδή

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

διατηρούσα ακόμα στο μυαλό μου μία κρυφή ελπίδα για τη ζωή της, της είπα:

—Μη στενοχωριέσαι, άγάπη μου. Θα παντρευτούμε άργότερα.

—Αν εἶνε έτσι, πρέπει να γίνω καλά, θέλω να γίνω καλά... Κράτησε λοιπόν τό λόγο της κι' έγίνηκε καλά, γιατί δέν υπήρχε καμμία έπιστήμη που μπορεί να προβλέψῃ τά άποτελέσματα της γυναικείας θελήσεως.

Ήμουν λοιπόν έτοιμος να την παντρευτώ, πραγματοποιώντας μ' αὐτόν τον τρόπο την ύπόσχεσι που της έδωσα, αλλά τότε παρουσιάστηκε ένας θεός μου, τον όποιον θα κληρονομούσα και ο όποιος μάς έχωρισε, γιατί δέν καταλάβαινε από αισθηματολογίες.

Η Λουκία, αφού έξακολούθησε για αρκετό καιρό ακόμα την ήσυχη και τίμια ζωή της, ύστερα από κάμποσους μήνες μετέβαλε τρόπους κι' άρχισε να ζῇ κάπως επιδεικτικά κι' ελεύθερα.

Σέ λίγον καιρό, ή άγνη Λουκία, που μόνο τον δικό μου τόν έρωτα είχαν ως τότε γνωρίσει, ήπρε τον κατήφορο της άμαρτίας.

Δέν πέρασε ένας χρόνος κι' από τη γλυκεία Λουκία μου δέν είχε μείνει, παρά μία γυναίκα τόῦ δρόμου με βραχνή φωνή, όμοια με τόσες άλλες, που γυρίζουν στα σκοτεινά πεδία ζορόμια, πουλώντας τον έρωτα στον πρώτο διαβάτη.

Και να σκέπτομαι πώς για όλα αὐτά φταίω εγώ, εγώ που άπαρηγόρητα την άγάπη μου, εγώ που με καταδιώκει ακόμα ή κατάρα της άμαρτωλής Λουκίας.

Είπε αλήθεια πώς σ' άνάλογες περιστάσεις σαλεύει τό λογικό τοῦ ανθρώπου. Τί μπορούσα όμως να κάνω εκείνη τη στιγμή; Ήμουν άποφασισμένη να της δώσω τη στερνή ψεύτικη ελπίδα, από την όποια κρέμεται ένα άρρωστος, και της άπέδειξα ότι δέν τη φοβόμουν πειά, παρασυρόμενος από ένα άνάγκτο αίσθημα άγάπης, άπελπισίας και συμπόνιας. Την έπληρα στην άγκαλιά μου και μέσ' στην έρωτική παραφορά, έχασα με όλη τη νύχτα μαζί.

Την άλλη μέρα μού είπε δακρυσμένη:

—Άχ! Παῦλε... Ξέρω πώς είσαι τίμιος και ποτέ δέν θα δεχόσουν να με πειράξεις, αν ήξερες πως θα ζούσα. Τώρα πειά δέν έχω καμμία ελπίδα... Είμαι έντελώς χαμένη... Βλέπετε πώς ή γυναίκα είναι όλο κληρη ένας γρίφος και μία άντιθεση.

Τη λυπήθηκα τότε κι' έπειδή

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

Κυρία Ντεφφάντ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΗ ΘΗΛΕΙΑ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

και διευθύνθηκε προς το γειτονικό δάσος του Σαραντίν.

Απ' τα χαράμματα έπίσης στο πόδι, κι' αφού προηγουμένως πέρασε μια νύχτα άπληνη, ο βαρώνος ντε Φορμπέν, ένας νεαρός και πλουσιώτατος ευπατριδής της Άγκουλέμης, ξεκίνησε απ' το μέγαρό του εκείνο το πρωί και διευθύνθηκε προφυλιγκτικά προς το ίδιο δάσος.

Ήσαν τόσο βαθειά άποροφρημένα στις θλιβερές τους σκέψεις, ώστε, αν και κάρησαν σε δυο κοντινά παγκάκια, δεν πρόσεξε καθόλου ο ένας την παρουσία του άλλου. Πρώτος ο κ. Λαμπρίς άνοιξε το σημειωματάριό του κι' έγγραψε τα έξι, με χέρι τρεμάμενο :

«Προς την κόρη μου...»

Σε όχτώ ημέρες, λατρευτό μου κορίτσι, πρέπει να πληρώσω χρέη εξήντα χιλιάδων φράγκων. Οι δανειστές μου ίσως να λυπηθούν περισσότερο εμένα, παρά μένα. Έπίσης ελπίζω ότι ο μνηστήρ σου Λουδοβίκος δεν θα επιμεινεί πειά στην ολοκληρωτική πληρωμή της προίκος σου, αλλά θα σε παντρευθεί, αρκούμενος σε όσα χρήματα ταξάρωσα να διασώσω από την καταστροφή. Έκανα πάντα το καλό σ' αυτόν τον κόσμο, κι' όμως πεθαίνω άτιμασμένος, γιατί ή πτώχευσις για μένα είνε πραγματική ντροπή... Σε άγκαλιάζω και σε φιλώ από μακριά, κόρη μου, κι' εύχομαι να ζήσης, εσύ τούλάχιστον, εύτυχισμένη !...».

Σχεδόν συγχρόνως με τον κ. Λαμπρίς, άνοιξε κι' ο βαρώνος ντε Φορμπέν το πολυτελές του σημειωματάριο κι' έγγραψε σε μια σελίδα τα έξι, με χέρι επίσης τρεμουλιαστό :

«Για την κοινωνία...»

Τά πάντα καταχράστηκα για να διασκεδάσω... Γυναικες τις οποίες λατρεύα, τις έγκατέλειπα προδοτικά... Τους καλύτερους φίλους μου τους εξαπάτησα... Κορόιδευα τους δυστυχισμένους και σκόρπιζα άσπαστα τά λεπτά μου, ενώ πολλοί άνθρωποι πεινοούσαν γύρω μου. Έτσι άφρασα αυτόν τον κόσμο... Και θα άφδιάζω και... Μπα ; Τι λέω ;... Δόξα τω Θεώ, δεν θα άφδιάζω πειά στο μέλλον... Θ' αυτοκτονήσω, άφραμένος από αυτόν τον κόσμο, με την ελπίδα να διασκεδάσω καλύτερα στον άλλον !...».

Πρώτος ο κ. Λαμπρίς, αφού τελείωσε το σημειωμά του, ανέβηκε επάνω στο παγκάκι του και κρέμασε ένα σχοινί με θηλέα στον κλάδο ενός δένδρου. Ήταν μια άγχνη.

Συγχρόνως σχεδόν με τον κ. Λαμπρίς, ο βαρώνος ντε Φορμπέν, αφού τελείωσε το σημειωμά του, ανέβηκε επάνω στο παγκάκι του και κρέμασε στον κλάδο ενός δένδρου

δ,τι κρέμασε κι' ο κ. Λαμπρίς.

Συγχρόνως κι' οι δυο τώρα—ο έμπορος μονομυρίζοντας μια δέηση στο Θεό κι' ο βαρώνος σφουρίζοντας ένα μοντέρνο τραγουδάκι—πέρασαν τα κεφάλια τους στις θηλέες και τις έσφιξαν γύρω στο λαιμό τους. «Ω, του θαύματος, όμως !... Τότε ακριβώς αντίκρυσαν ο ένας τον άλλον, κι' αλληλοκυντάχτηκαν κατάπληκτοι σ' αυτή τη μοιραία θέσι, την τραγική για τον κ. Λαμπρίς, επειδή άρχισε να διακρύβη, και κομμάτι για το νεαρό βαρώνο, επειδή άρχισε να γελάει !...»

Σπαργόμενοι τώρα από κάποια μυστηριώδη δύναμη κι' οι δυο, αντί να πηδήσουν κάτω απ' τα παγκάκια τους προς τα σκοτάδια του θανάτου, έβγαλαν τις θηλέες από τους λαιμούς των και πλησίασαν άργα ο ένας τον άλλον.

—Κύριε, μου φάνηκε ότι επρόκειτο ν' αυτοκτονήσετε ! Είπε πρώτος ο βαρώνος με άδρότητα.

—Κι' έσείς νεαρό μου κύριε, επρόκειτο να κάνετε το ίδιο, αν δεν άπατώμια !... άποκρίθηκε ο κ. Λαμπρίς.

—Τόσο άπογοητευμένος είσθε από τη ζωή ;

—Βεβαίωτα... Κι' έσείς ;...

—Κι' εγώ το ίδιο, απάντησε ο βαρώνος.

Κι' έπειτα, ξαναβρίσκοντας το συνηθισμένο κέφι του, πρόσθεσε γε-

λώντας :

—Βλέπετε, λοιπόν, ότι ήσαν δ-μοικες ή προθέσεις μας ;... Κι' ή παροιμία λέει πως «εσσι μοιάζου, πάντα συμπεριερίεζον»... Διηγήθη-τε μου, λοιπόν, τα βάσανά σας. Θά σάς διηγηθώ κι' εγώ τα δικά μου, κι' όταν τα βρούμε σοβαρά — κρι-τής εγώ στα δικά σας κι' έσείς στα δικά μου — τότε θα πραγματοποιή-σουμε την άπόφασί μας...

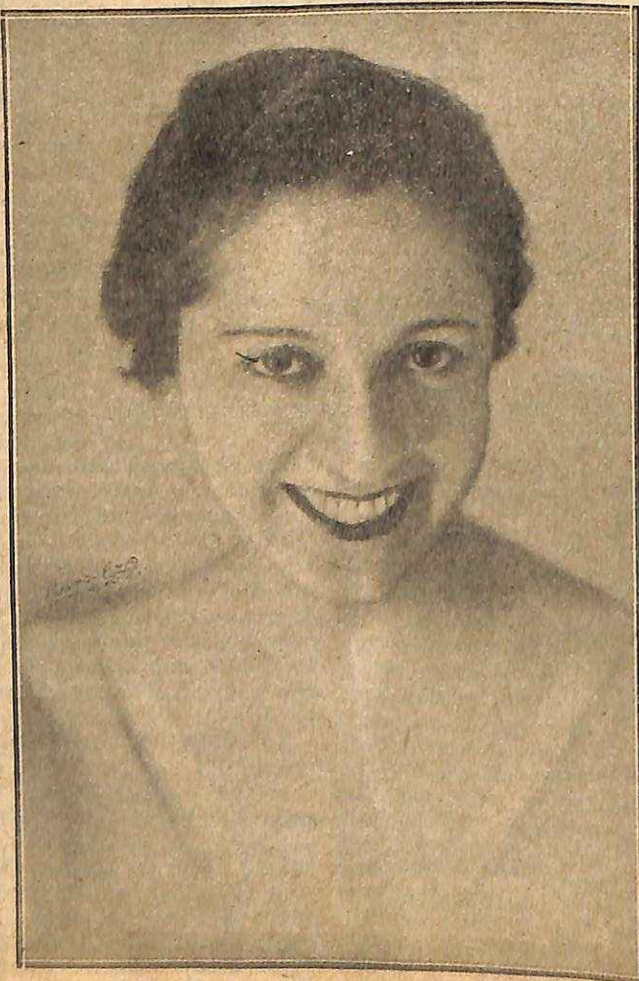
—Κι' εγώ βρίσκω λογική την πρότασί σας ! άποκρίθηκε ο κ. Λαμπρίς. «Άς άναβάλουμε λοιπόν για λίγη ώρα τον άταγχοισμό μας κι' κι' άς άνοιξουμε ο ένας στον άλλον τις καρδιές μας !...»

Είπαν τα δνόματά τους κι' άρχισαν να διηγούνται ο ένας στον άλλον τους πόνους και τα βάσανα της ζωής τους. Είχαν σχεδόν τελειώσει τις διηγήσεις τους, όταν, έξαφνα, γέλια χαρούμενα και κρυστάλλινα ακούστηκαν κοντά τους και λαχναρισμένη από το τρέξιμο, έπεσε στην άγκαλιά του κ. Λαμπρίς μια θελκτική νέα, λέγοντάς του :

—Ούφ, καλέ μπαμπά, ίδρωσα ως δτου να σε βρω... Κι' ήμουν έτοιμη να πάω στο κατάστημά σου, μα με πληροφορήσαν πως ήρθες περίπατο προς το δάσος !...»

—Τί συμβαίνει, Λουκία μου ; ρώ-τησε ο κ. Λαμπρίς, νοιώθοντας τα μάτια του να διακρύβουν και ξεχνών-τας δόλυντα την παρουσία πλάι του

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η συμπαθής ήθοποιος του έλαφρου μουσικού θεάτρου κ. Κούλα Γκιουζέπε

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

του βαρώνου, ο οποίος δεν χόρταινε να θαυμάζει το άγγελικό εκείνο πλάσμα.

Έδώ το ξαναμμένο προσωπάκι της Λουκίας σκοτεινιάσε απότομα. Μορφασμός κρυφής αηδίας έάρωσε τα χείλη της και με φωνή άπογοη-τευμένη, είπε :

—Νά, πάλι για το αιώσιο ζήτημα θά σου μιλήσω... Ήρθε ο Λουδοβίκος πρωί-πρωί στο σπίτι, γυρεύοντάς σε... Δεν σε βρήκε και με ψυχρό κάπως ύφος με παρακάλεσε να σου θυμίσω την ύπόσχεσί που του έδωσες... Άκρες - μέσες ένωισα πως θά πρόκειται για την προίκα μου, γιατί λέει ότι έξ αίτίας σου καθυστερεί κι' γάμος μας... «Ω, πατέρα ! — ή φωνή της σιγότερμε τώρα—αυτός ο νέος δεν με αγαπάει, για να παζαρευή έτσι την προίκα μου... Με πέρασε για έμπορευμα, φαίνεται, καί...»

—Γλυκιά μου κόρη, είσα στολί-δι άνεκτίμητο για μένα, αν τόλμησε να σε θεωρήσει για έμπορευμα αυτός ο άρχαίος !... Ξεφώνισε διακρύβοντας ο κ. Λαμπρίς. «Όχι, δεν θά σε κάνω δυστυχισμένη, ένώνοντάς σε με τον άνάξιο αυτόν ύπο-κριτή... Θά ζήσω για σένα και θά έργασθώ για την εύτυχία σου, άντιμετωπίζοντας θαρραλέα τη ζωή, άντι να ζητώ τον λυτρωμό στον θάνατο !...»

Τά τελευταία μυστη-ρίδια για τη Λουκία λόγια του πατέρα της, καθώς και ή δυο άγχονες, που τώρα μόλις τις πρόσεξε ή κοπέλλα, την έκαναν να χλωμάσει ξαφνικά σαν κερι και να κυττάζει, με όδυνηρη κατάπληξη, τον πατέρα της και τον κομψό εκείνον άγνωστο.

—Μου επιτρέπετε, δεσποινίς, κι' έσείς, κύριε, να επέμβω μια στιγμή στα οικογενειακά σας ; είπε επιτέ-λους ο βαρώνος, κάνοντας μια εύ-γενική υπόκλησι.

Κι' επειδή πατέρας και κόρη τον κούταξαν με συμπάθεια και με άφωνα συγκάταθεσι στα διακρυμμένα μάτια των, ο βαρώνος πρόσθεσε άργα κι' έπίσημα :

—Κύριε Λαμπρίς, είσθε άξιοκα-τάροτος... «Όχι μόνο δεν βρίσκω δικαιολογίες στο διάδημά σας—τό όμοιο με το δικό μου, άλλωστε—άλλά βλέπω ίσα-ίσα ότι έχετε ύ-ποχρέωσι να ζήσετε... Σχεφθήκατε τί θά γινόταν, χωρίς την στοργή και την προστασία σας, το άγνό και τρυφερό αυτό λουλουδι, ή κόρη σας ;... Και τώρα, άπευθύνομαι σε σας, λατρευτή και σεβαστή δεσποινίς... Άν ο μέλλον αυτός γάμος σας, σάς φάνηκε τόσο άποκρουστι-κός, επειδή είχε το συμφέρον και το κοίμη σας για έλατήριο, τί θά ήπτε αν σάς προτεινό έναν γάμο άφιλοκερητό, ελλειρωτή και τίμιον ; Μπορώ να έλπίζω στην εύτυχία να γίνω σύζυγός σας ;... Είμαι ο βα-ρώνος ντε Φορμπέν, έζησα τη ζωή σου λίγο την έζησαν κι' έμαθα να εκτιμώ με την πρώτη ματιά το τί αξίζει ο καθένας κι' ή καθημέρι γύ-ρω μου... Σάς βρετώω, λοιπόν, δε-νά άπαιτήσω, Λουκία, να με κά-νετε εύτυχισμένο, γιατί είχα την εύκαιρία να σώσω τη ζωή του πα-

τέρα σας !...»

—Σώσατε έσείς τη ζωή του πα-τέρα μου ; Ξεφώνισε έκπληκτη ή κοπέλλα, ή οποία είχε τα ματάκια της χαμηλωμένα ως τώρα από ντρο-παλή συγκίνησι, καθώς άκουγε άφωνα τα τρυφερά λόγια του κομ-ψού εκείνου ευπατριδίου.

—Βεβαίως την έσωσα, δεσποινίς ! άποκρίθηκε τρυφερά ο νέος. Δεν είν' αλήθεια, κύριε Λαμπρίς, ότι θ' άταγχοιζόσαστε σήμερα το πρωί, αν δεν τύχαινα εγώ ;

—Πιθανόν ! είχε χαμογελώνας ο κ. Λαμπρίς. «Αλλά κι' έσείς μου φαίνεται χρωστάτε τη ζωή σας σε μένα, γιατί αν δεν τύχαινα εγώ, έ-σείς θά...»

—Καλά... Καλά... διέκρινε ο βα-ρώνος, μη γιγώντας τα γέλια. Άφού ο Θεός δεν θέλησε να πεθάνουμε δυστυχισμένοι μαζί, άς προσπαθή-σουμε τούλάχιστον να ζήσουμε εύ-τυχισμένοι μαζί... Είμαι πλούσιος και δεν ξέρω να κάνω τίποτε... Εί-σθε φτωχός κι' έχετε τόσες ίκανό-τητες... Γιατί λοιπόν διατάζετε να συνεργασθούμε μαζί και να με κά-νετε...παιδί σας ;...

«Ο κ. Λαμπρίς, ο οποίος τόση ω-ρα νόμιζε πως όνειρευόταν κι' άδυ-νατόυσε να πάση στα σοβαρά την πρότασί του τόσο εύθυμος έπιλοία-όγματος βαρώνου, μονομύρισε στα τελευταία με διαταγιά :

—Άν ή κόρη μου δέχεται, τό-τε...»

—Η κόρη σου, μπαμπά, διέκρινε τότε ή Λουκία, δεν έχει διαθέσει ποθενά την καρδιά της... Είνε έ-λεύθερη ως τώρα, για να σε αγα-πάη, κι' είνε έτοιμη να λατρεύη...»

Τόν πρώτο... άληθινά έπιστωκό νέο, τόν όποιο θά εκτιμήσει !...

—Μήπως έγινε κίολας ή άρχη της εκτιμήσεώς σας, δεσποινίς ; ψι-θύρισε ο βαρώνος με συγκίνησι.

—Η Λουκία περιορίστηκε να χα-μηλώσει τα μάτια ντροπαλά κι' οι τρεις τους κατόπιν, χειροπασιμένοι, γελαστοί, εύτυχισμένοι, τράβηξαν για την πόλη...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΗΡΩΪΚΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ο ήρωϊκός σταταρχής Τυρέν παρετήρησε, σε κάποια μάχη, ότι οι έλπει της κάθε φορά που περ-νοσαν δόιδες από πάνω τους χα-μήλωναν μιν το κεφάλι, αλλά πολύ γρήγορα το ξανασηκώνανε. Ο ή-ρωϊκός σταταρχής κατάλαβε πως το έκαναν αυτό από φόβο μήπως τους θεωρήσει δειλούς και γι' αυτό τους είπε :

—Μην ντρέεστε, παιδιά μου, τέτοιες έπισκέψεις αξίζουν μια υπό-κλησι !

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως διαφορητικές τιμές παλαιάς διαφορά βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, κα-θώς και όλόκληρες βιβλιοθή-κες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέα 7, Αθήνας.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΥΧΕΡΕΣ ΠΤΩΣΕΙΣ

Τό πέσιμο μις Πολωνίδος άλпинιστριάς από την κορυφή του όρους Ίερμάττ. Πέσιμο από ύψος πεντακοσίων μέτρων χωρίς να σπάση ούτε ένα κόκκαλο. Ο κωδωνοκρούστης του Σι-κάγου που έπεσε από το καμπαναριό και δεν έπαθε τίποτα. Η τραγική περιπέτεια ενός άεροπόρου. Πώς γλύτωσε από βέβαιο θάνατο. Όπου το άλεξιπτωτο δεν λειτουργεί, κτλ.

«Αμα έχει τύχη κανένας, μπορεί να πέση από τόν Λυκαβηττό και να μιν πάθη τίποτα και άμα δεν έχει, μπορεί να πέση από την κα-ρέκλα του και να μείνη ξερός...»

Μεταξύ των πρώτων, των τυ-χερών δηλαδή, φαίνεται πως ήταν και μια νεαρά Πολωνίς, ή δεσποινίς Μοϊρελλ, ή οποία ανέβηκε μια μέρα με την μητέρα της στο όρος Ζερμάττ, στην Έλβετία και γρε-μίστηκε από ένα ύψος τετρακοσίων μέτρων. Κατά τα πρώτα τριάν-τα μέτρα έπεφτε εύτυχώς έντελώς κάθετα. «Υστερα όμως έπεσε επά-νω σ' έναν βράχο που βρισκόταν στη μέση του γκρεμού. Μολα-ταύτα, όχι μόνον δεν σκοτώ-θηκε, αλλά και γλύτωσε με λίγες άμυχές μόνον...»

Ο Έδουάρδος Βίμπερ πάλι ένας από τους μεγαλύτερους άλпинιστές, ο οποίος ανέβηκε στις ύψηλότερες κορυφές των Άλπεων, έπεσε κάποτε από την κορυφή του Μάτερχορν, στον έντελώς κάθετο γκρεμό, που βρισκόταν από κάτω. «Ο-λοι, όσοι είχαν πέσει από εκεί είχαν βοή τόν οικτρότερο θά-νατο. Τόν Βίμπερ όμως φά-νετα πως τόν προστάτευσε έ-να άγαθό πνεύμα κι' έτσι δεν έπαθε παρά μερικώς μικρούς έμμελως μόνο...»

Τό παραδόξοτερο όμως πέ-σιμο συνέβη σε μια Ίταλίδα χωρική, την Τερέζα Φαλικό-λα. Αυτή πραγματικώς έγλύ-τωσε, ως εκ θαύματος, από βέβαιο θάνατο.

Η Τερέζα Φαλικόλα συνήθιζε να ανεβαίνει κάθε πρωί σ' ένα ψηλό και άποκορημο βουνό που ήταν πά-νω από το σπίτι της και μάζεσε εκεί ξερά κλαδιά για τη φωτιά της.

Για να άπαλλαγί όμως από τόν κόπο να κατεβαίνει φορτωμένη με τα ξύλα από το βουνό στην κοιλά-δα κάτω, έδενε το δεμάτι της σ' ένα στερεό σχοινί και το κρεμούσε από τόν γκρεμό. Έτσι το κατέβαζε, χωρίς κανένα άπολύτως κόπο στο σπίτι της.

Μια μέρα όμως, ενώ ήταν γυ-μένη πάνω από τόν γκρεμό και κα-τέβαζε το δεμάτι της, το χέρι της παρεδύτηκε στο σχοινί, έχασε την ισορροπία της και άρχισε να πέφτει στο κενό με βιγνιάδη ταχύτητα.

Έπεφτε από πεντακόσια σχεδόν

μέτρα με ταχύτητα που μεγάλωνε διαρκώς και από στιγμή σε στιγ-μή ένόμιζε ότι θά συντριβόταν έ-πώ εκατό μέτρα και τό άλεξιπτο-το δεν είχε άνοιξει άκόμη, λόγω κατώσας βλάβης του. Σε λίγο δε έ-χάλασε έντελώς και ο Γούλιαντ τό-τε άρχισε να πέφτει με φοβερά τα-χύτητα, ως δτου σωριασθήκε στη γή. «Όταν τόν έστήρωσαν από κά-τω, τόν νόμιζαν για νεκρό, αλλά αυτός, μολονότι είχε σπάσει σχεδόν όλα του τα κόκκαλα, και τά δυο του γόνατα και τους άστραγάλους και την δεξιά του κνήμη, έγινε έν-τελώς καλά.

Πρό άλίγων ετών ο Ρούτερλαν, ένας Άμερικανός ναύτης που είχε γίνει κωδωνοκρούστης, είχε ανέβει στο κωδωνοστάσιό του, όταν άξα-φνα μια πέτρα επάνω στην όποία πατούσε, ύπεχώρησε και ο ναύτης

Με είχε κυριεύσει ένα τρομερό συναίσθημα — έ-γραφε άργότερα ο ίδιος. Δεν έβλεπα τίποτα, αλ-λά τά αισθανόμουν όλα. Η μόνη μου άνάμνησις είνε ότι είχα καταληγθί από ένα φοικώδη φόβο και δεν μπο-ρούσα να σκεφθώ και να άν-τιληφθώ τίποτα άλλο, παρά ότι έπεφτα διαρκώς περισ-σότερο. Λίγη ώρα προτού να χάσω τις αισθήσεις μου, συ-νήλθα και άντελήφθην, ότι με πλησίαζε ο θάνατος, για-τί είδα ότι ή γή ήταν από κάτω μου. Έπειτα έπεσα στο χόμα κι' από εκείνη πεία τη στιγμή δεν θυμίζω τίποτα.

Τό μόνο που μπορώ να πώ, είνε ότι ο πόνος πού αισθάν-θηκα, όταν έάνησα, ήταν λιγώτερο φοβερός από το συναίσθημα τού τρώμου, που είχα, όταν έπεφτα από ψηλά.

άρχισε να πέφτει από ένα ύψος ό-γδόντα μέτρων. Δέκα μέτρα όμως πριν φτάση στο έδαφος, έπεσε έ-πάνω στα σύματα του τηλεγρά-φου κι' αυτό μετέτρεψε την ταχύ-τητα της πτώσεώς του τόσο μάλλον, καθόσον άμέσως, έπειτα έπεσε επά-νω σ' ένα σωρό από κομμάτια. Οι άνθρωποι που έτρεξαν να τόν ση-κώσουν, τόν βρήκαν άναίσθητο. Μετά μια δομαία όμως, ο Ρού-τερλαν βρισκόταν πάλι στη θέσι του, επάνω στο καμπαναριό.

Ακόμη φοβερότερο ήσαν τό πέ-σιμο ενός Άμερικανού άεροπόρου, που έπεσε από ύψος πεντακοσίων μέτρων, χωρίς να σπάση ούτε ένα κόκκαλο.

«Έφτασε το καλοκαίρι και ψη-νόμαστε. Θέλουμε να παθούμε λίγο δροσερό νερό, κι' αυτό που έχουμε είνε ζεστό. Για να το κάνουμε δρο-σερότατο, το βάθουμε σ' ένα μπου-κάκι. Τυλίγουμε το μπουκάκι σ' έ-να βρεμένο ύφανση — πετσέτα, μαντήλι κλπ. — και το βάθουμε στον ήλιο, ναί, στον ή λ ι ο, να ανεγνώσθ. Αιέσως ξαναβρέχουμε το ύφανση, το ξαναβρέχουμε στον ήλιο να στεγνώσει και όταν έπα-ναληφθί αυτό έπ' τρεις φορές, τό νερό τού μπουκαλιού θά είνε δρο-σερότατο !...»

Λαμιάστε !

Ακόμη φοβερότερο ήσαν τό πέ-σιμο ενός Άμερικανού άεροπόρου, που έπεσε από ύψος πεντακοσίων μέτρων, χωρίς να σπάση ούτε ένα κόκκαλο.

«Έφτασε το καλοκαίρι και ψη-νόμαστε. Θέλουμε να παθούμε λίγο δροσερό νερό, κι' αυτό που έχουμε είνε ζεστό. Για να το κάνουμε δρο-σερότατο, το βάθουμε σ' ένα μπου-κάκι. Τυλίγουμε το μπουκάκι σ' έ-να βρεμένο ύφανση — πετσέτα, μαντήλι κλπ. — και το βάθουμε στον ήλιο, ναί, στον ή λ ι ο, να ανεγνώσθ. Αιέσως ξαναβρέχουμε το ύφανση, το ξαναβρέχουμε στον ήλιο να στεγνώσει και όταν έπα-ναληφθί αυτό έπ' τρεις φορές, τό νερό τού μπουκαλιού θά είνε δρο-σερότατο !...»

Λαμιάστε !

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην Ισπανία, κατά το 1809. Οι Ισπανοί, μαζί με τους συμμάχους των Άγγλων, μάχονται έναντι των Γάλλων επιδρομέων, οι οποίοι θέλουν να τους εδραιώσουν ως βασιλεία των αδελφών του Ναπολέοντος. Τρεις λόχοι Σκώτων, των οποίων αρχηγός είναι ο μυστηριώδης κι' αινιγματικός αντισυνταγματάρχης Μαύρος Κόριν, κατασκοπεύουν κοντά σε μία πηγή, μαζί με σαράντα Γάλλους αιχμαλώτους, επί κεφαλής των οποίων είναι ο νεαρός υπολοχαγός Έκτορ ντε Σαμπανιέλ. Σε λίγο, όταν στην κατασκήνωσι και ο γενικός ταχυδρόμος του Άγγλικού στρατηγείου δόν Πέτρο ντε Τούαρ, ένας όμορφος και περιέργως άβυσσος, και αρχίζει να τους διηγείται την ιστορία του Λοχαγού Φάντασμα, ο οποίος, και μετά τον θάνατό του, εξακολουθεί να κάνει κατορθώματα, έφεσιν οι νεαροί ως φάντασμα, κι' ο οποίος δεν είναι άλλος από τον αδελφό του υπολοχαγού ντε Σαμπανιέλ, Καίσαρα. Το μυστήριό του αυτό βασίζεται στην αλήθεια. Ο ίδιος ο συγγραφέας του Πόλ Φεβάλ το πιστοποιεί αυτό. Έκανε μάλιστα για να εξακριβώσει τα κατορθώματα του Λοχαγού Φάντασμα, και ταξίδι στην Ισπανία. Απείχε επίσης ντοκουμέντα, σχετικά με τη δράση του Καίσαρος ντε Σαμπανιέλ, τα βρήκε στα επίσημα έγγραφα του υπουργείου των Στρατιωτικών της Γαλλίας.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Την οπισθοφυλακή άποτελούσαν ο ξενόδοχος Μύνος κι' ο Οδγκος, ο οποίος κρατούσε ένα σιδερένιο λουστό χοντρό σαν το μπράτσο του. Ένα τεράστιο ψωμομάχαρο φαινόταν μισωμένο στο ποικαμισό του. Ο ξενόδοχος έκλεινε την πομπή, κρατώντας ένα δεύτερο φανάρι κι' ένα μπαλντά, έργαλειο προορισμένο ν' αποτελειώνη το έργο των γενναίων του συντρόφων.

— Έμπρός! είπε τότε ο ξενόδοχος, έμπρός, παιδιά μου!

— Έμπρός, ξανάπε ή Γαλικιανή, που έβριε απειλητικά τη δικέλλα της.

Κι' όλοι οι άλλοι είπαν κατόπιν: «Έμπρός!» Μά κανέναν δεν σάλεψε από τη θέσι του. Ο Ουρμπάνο τους πρότεινε τότε να κάνουν συμβούλιο.

— Θά με κατηγορήσετε ίσως για μικρόψυχο, διακήρυξε, έρετε όμως ότι τ'όνομά μου αντηχεί σ' όλα τα βουνά και τους κάμπους, φόβος στους ταξιδιώτες και τρόμος στην Άγία Έρμαντάτη και στα ταχτικά στρατεύματα ακόμη. Μά έδω έχουμε να κάνουμε μ' ένα Γάλλο, κι' άκουσα να λένε γι' αυτός στην πόλη πως είν' ύπνο-βάτες, πράγμα που τους κάνει ν' αντιστέκονται σόν λιοντάρια κι' όταν ακόμη κοιμούνται.

Ο Λοχαγός δεν δα πίστευε ότι μπορούσε να γελάσει μέσα σ' αυτή την κάμαρη, όπου το πτώμα του δυστυχισμένου Βαλθέριντε έπλεε μέσ' στο αίμα του, μά ή έπικη στάσι του τρομερού Μορένο ήταν σέ τόσο αντίθετη με τα φοβισμένα λόγια του, ώστε ένα χαμόγελο ήρθε στα χείλη του.

— Δεν άκουσα ποτέ να μιλούν γι' αυτό! απάντησε ή Γαλικιανή. Τι λές και σό, Μόνο;

Τ'ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΤΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Αληθινή Ιστορία)

— Ούτ' εγώ δεν άκουσα τίποτε, Μορένο... Έμπρός, γενναίε Μορένο, σπρώξε την πόρτα, που την άφησαν ανοιχτή.

— Επιμένω να κάνουμε συμβούλιο, ξανάπε ο αρχιληστής, που έρριχνε προς την πόρτα κάπως ανήσυχια βλέμματα. Βάλε με σόν κάμπο, άπέναντι σέ ελκοσιπέντε καθυλάρηδες της Άγίας Έρμαντάτης και θά τους ξαπλώσω χάμω στή σιγμή. Μά έδω... ένας στενός διάδρομος... αυτή ή κάμαρη, όπου είν' ένας Γάλλος, δηλαδή ο διάβολος μεταμορφωμένος... Άς άνοιξει ένας άλλος την πόρτα κι' εγώ θ' άδειάσω άμέσως το τρομπόνι μου κατ' εύθειαν σόν κρεβάτι.

— Κι' αν δεν κοιμάται; παρητήρησε ο Οδγκος.

— Τότε μάς άκούει! απάντησε ο Ουρμπάνο και κρύφτηκε, χωρίς ντροπή, πίσω από τόν δοκο τού κορμιού της ώραιας του βασιλίσσας.

Η παρατήρησι του Οδγκου, γέμισε διαταγμούς δλόκληρη τη σπείρα. Έκαναν άρκετά βήματα πίσω όλοι τους, μά ο Οδγκος, άνοίγοντας δρόμο με δυνατό σπρωξιματα των άγκωνων του μέσ' απ' τούς φυγάδες, πέτυχε να τους παρασύρη όλους ως την πόρτα και να φτάσει πρώτος σ' αυτή.

— Όταν τούς άρχηγούς τούς πιάνει ή κουλιά τους, είπε με

Ο Καίσαρ με τόν σύντροφό του μήκαν τέλος στή θαυμασία Λεωφόρο τών Αδωνών...

στό, μία δεύτερη έκ-πυρσοκρότησις άκούστηκε από τήν κάμαρα κι' ο γίγας ύπνρητής έφερε τόν χέρι του σόν άμο του με μία κραυγή λύσας.

— Ω! ό! φώναξε, έπαιξε με τά ρέστα σου, πολυφρονατζέ. Τά πιστόλια σου τώρα είν' άδεια και δέν σου μένει, παρά τόν σπαθί σου. Μ' έδάγκωσες, μά εγώ θά σέ φάω ψητόνε!

Ο σιδερένιος του λουστός έκανε ένα γύρο σόν άέρα κι' έπεσε άπάνω στήν πόρτα, που ή σανίδες της έπεσαν κάτω συντριμμένες. Ο ληστής κι' ή Γαλικιανή πλησίασαν αδόδρητα σόν τοίχο. Τό φως τ'ών δυό φαναριών έπεσε μέσα σόν δωμάτιο και φάνηκε ο λοχαγός έρβιος μπρός σ' ένα κομμό. Έσφίγγε με τά δόντια τόν σπαθί του και κρατούσε σόν κάθε του χέρι από ένα πιστόλι του Βαλθέριντε.

— Περιμένε, Οδγκο... είπε ο Μορένο, που τά δόντια του έτρεμαν, άλλα ο δυό άλλοι ληστές έβαλαν τά τρομπόνια τους σόν άμο κι' είπαν:

— Έτοιμοι!

Ο Οδγκος γύρισε με τ' άριστέρο του χέρι τόν πόμολο της πόρτας. Έκείνη τη στιγμή μία έκπυρσοκρότησις άντήχησε μέσ' απ' τήν κάμαρη. Τό σκουληκοφαιγμένο έζυλο της πόρτας συντρίφτηκε σόν πέραςμα μιάς σφαίρας κι' ένας από τούς δυό ληστές ξαπλώθηκε χάμω, βγάζοντας ένα ούρλιαχτό. Ο Μορένο παράτησε τόν τρομπόνι του και ξαπλώθηκε χάμω με τήν κουλιά, ο τρίτος ληστής άδειασε τήν καραμπίνα του κατ' εύθειαν άπάνω στήν πόρτα, που είχε γίνει πειρά κόσκινο.

Στό διάδρομο ήταν ακόμη όρθοί ή Γαλικιανή κι' ο ληστής εκείνος που είχε πυροβολήσει. Ο ξενόδοχος κρύφτηκε μόλις άκουσε τόν πρώτο πυροβολισμό και τόν ξανάβρασε κατ' απ' τόν κούφωμα της σκάλας να παίξη με μεγάλη ταραχή και νευρικότητα τόν κομπολόι του.

Τη στιγμή που ο Οδγκος έτοιμαζόταν να συντρίψει τήν πόρτα με τόν σιδερένιο του λο-

Ο Ουρμπάνος, που τόν πα-ρακινούσε με τη δικέλλα της ή βασιλίσσά του, έκλεισε τά μάτια του κι' έρριξε. Δεν έκανε άλλο τίποτε μ' αυτό, παρά να συντρίψει τά φανάρια. Τότε, μά από συντρίμματα και κορμιά ξαπλωμένα, μέσ' απ' τούς καπνούς, τις βλαστήμιες, και τά χτυπήματα του σπαθιού, ένας άγώνας στά τυφλά άρχισε.

Ο φόβος σάλεψε τόν μυαλό του ληστή, που είχε άπομεινεί και ρίχτηκε μπροστά σόν λουστούσε κι' αυτή με τη δικέλλα της σόν σκοτάδι, όπου ο Οδγκος, βγάζοντας μουγκρίσμα σόν άέρα τόν σιδερένιο του λο-

δεμα είχε γίνει. Άκούγοντου-

σαν πυροβολισμοί, σπαθιές, και βαρεία χτυπήματα με τις κάννες άπάνω στά κεφάλια. Ελα-μένοι από τη μέθη και τόν θρίαμβο.

Η μάχη είχε μεταφερθή πειά μέσ' στήν κάμαρη. Τό αίμα έσχιματίζε κάτω σόν πάτωμα δλόκληρη λίμνη. Ο Οδγκος, μέσ' σόν παροξυσμό της τρέλ-βέρντε, που ο Καμπούρης τόν κρατούσε απ' τόν χαλινάρι.

VI

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ

— Άν ή περιπέτεια του «Σκο-τωμένου Ταύρου» έκανε έξαι-ρετική εντύπωσι σόνος Έλα-φρους Κυνηγούς, ο ένθουσια-σμός των Σκώτων Γρεναδιέ-ρων ήταν άπερίγραπτος.

— Έχω τη μεγαλειότερη πί-στι, είπε ο Κόκκινος Ντίκ σόν Γενικό Ταχυδρόμο, στά λεγό-μενά σας για τόν Λοχαγό

— Έμπρός, παιδιά μου! Έμπρός, έμπρός! Θάρρος! Σε λίγο ο θόρυβος άρχισε να καθυσαχάη και ή κίνησις να σταματάη. Πού και πού καμ-μιά φωνή άκούγονταν κι' ή σιωπή ξαπλώνονταν σιγά σιγά, όπως άπλώνεται τόν σκοτάδι σ' ένα φωτισμένο δωμάτιο, που τού σθένουν τά φώτα ένα-ένα.

Κι' ή τελευταία κραυγή πνί-γυκε μέσα σ' ένα ρόγχο, κι' ό-λοι έσώπασαν, έκτός από τη φωνή του ξενόδοχου, που εξα-κολουθούσε ακόμα να φωνάζη:

— Θάρρος, παιδιά μου, Θάρ...

Μά ή τελευταία συλλαβή του πνίγυκε μέσ' σόν λαϊμό του, απ' όπου βγήκε μία διαπερα-στική κραυγή κι' έπειτα μία γαλήνη πένθιμη, μωγγή, μία σιωπή τάφου άπλώθηκε πάν-το.

— Ε! μικρούλα! φώναξε τώρα ο Καίσαρ μέσ' απ' αυτά τ' ασάλευτα σκοτάδια. Πού εί-σαι; Μήπως έπαθες τίποτε;

— Είμαι σόν πλευρό σας, κύ-ριε, απάντησε ή Άλβιας, άγγί-ζοντας με τά χείλη της τόν χέρι του.

Ένα φως έλαμψε έξαφνα σόν διάδρομο κι' ένα διαπεραστικό γέλιο άκούστηκε. Η περίεργη σιλουέττα του Καμπούρη φάνηκε σόν βάθος του. Κρατούσε με τόν ένα χέρι μία λάμπα και με τόν άλλο έσερνε, τραβώντας το απ' τ' αυτιά τόν πτώμα του ξενόδοχου, που τόν είχε πνίξει ο ίδιος, άφου πάλαιψαν κάμ-ποσο.

Η λάμπα φώτισε ένα άπερί-γραπτο μακελίο. Η δικέλλα της Γαλικιανής ήταν χαμένη σόν στήθος του Μορένο, που τόν έζερό πειά χέρι του τρυπούσε ά-κόμα τόν Βαλθέριντε σόν βάθος της κάσας του. Ο σιδερένιος λουστός του Οδγκου βρισκόταν άπάνω σόν συντρίμμένο κε-φάλι του ληστή, ο οποίος με τόν νεκρό του χέρι άνασκάλευε μιά τεράστια πληγή την άλλη μέ-ρα για ν' άποδώσουν τις έπι-κήδειες τιμές σόν νεκρό Ντιέ-γγο Βαλθέριντε, έπέταξαν στά σκυλιά τόν πτώμα του, καθώς χτυπήσει, παρά μία σπαθιά, χωρίς να πάη τίποτε. Τό υπό-

λοιπο, ήταν έργο των ίδιων των τασκαλιών, που είχαν ξε-σκιστή μεταξύ τους, ξετρελλα-μένοι από τη μέθη και τόν τρόπο.

Μόλις ξημέρωσε ή μικρούλα Άλβιας κι' ο Καίσαρ πήραν τόν δρόμο του Μπουζαρραμπάλ, καθάλλα σόν άλογο τού Βαλ-θέριντε, που ο Καμπούρης τόν κρατούσε απ' τόν χαλινάρι.

— Άν ή περιπέτεια του «Σκο-τωμένου Ταύρου» έκανε έξαι-ρετική εντύπωσι σόνος Έλα-φρους Κυνηγούς, ο ένθουσια-σμός των Σκώτων Γρεναδιέ-ρων ήταν άπερίγραπτος.

— Έχω τη μεγαλειότερη πί-στι, είπε ο Κόκκινος Ντίκ σόν Γενικό Ταχυδρόμο, στά λεγό-μενά σας για τόν Λοχαγό

Η Λευκή στεκόταν άκίνητη...

Φάντασμα, αν κι' ως τώρα έν βλέπω τίποτε τόν ύπερφυσικό στην Ιστορία του. Μά αν ο λη-στής Ουρμπάνο Μορένο σκο-τώθηκε σόν «Σκοτωμένο Ταύ-ρο», πως βρίσκεται σήμερα έ-πικεφαλής των βερδούγων της Έστραμαδούρας;

— Τό όνομα ενός ληστού, τα-γματάρχα Μόμπραχ, απάντη-σε ο ταχυδρόμος, έχει την ά-ξια του στην Ισπανία, όπως στην Άγγλία ή φίρμα ενός έ-μπορικού οίκου που μένει πάν-τα ή ίδια. Στην Αίγυπτο, ο βα-σιλεύς λεγότανε πάντοτε Φα-ραώ. Ο Ουρμπάνο Μορένο πέ-θανε άναμφισβήτητα τη νύχτα εκείνη. Η άρχές της Σιγουέν-τζας, που πήγαν την άλλη μέ-ρα για ν' άποδώσουν τις έπι-κήδειες τιμές σόν νεκρό Ντιέ-γγο Βαλθέριντε, έπέταξαν στά σκυλιά τόν πτώμα του, καθώς χτυπήσει, παρά μία σπαθιά, χωρίς να πάη τίποτε. Τό υπό-

ρος» γκρεμίστηκε κι' έπί δέκα μέρες έρχόντουσαν από πέντε λεύγες μακριά να δούν τά κόκκαλα των σκοτωμένων που έθάψαν εκεί. Έστησαν καμ-μιά είκοσαριά σταυρούς σόν βάθος της χαράδρας τού Πέ-νας κι' ένα κοιμητήριο άντικα-τέστησε τόν πανδοχείο. Αυτή είνε ή ιστορία. Ωστόσο, είνε ά-λήθεια ότι πέρσι, εγώ ο ίδιος, άναγκασμένος να διασχίσω τόν βουνό, μεταξύ Μπουζαρραμπάλ και Μέντινας Τσέλι, αντίκρυσα με τά ίδια τά μάτια μου, στην ίδια εκείνη θέσι, ένα πανδο-χείο νεόγιστο, στην πόρτα τού οποίου ο άνεμος έσάλευε τήν έπιγραφή ο «Σκοτωμένος Ταύ-ρος». Κι' έμαθα ακόμα ότι τήν προηγούμενη μέρα ο ληστής Ουρμπάνο Μορένο είχε ληστέ-ψει τόν λεωφορείο της Ναβάρ-ρας, στην είσοδο της χαράδρας τού Άδάμ. Τί άλλο συμπερά-

— Άν ή περιπέτεια του «Σκο-τωμένου Ταύρου» έκανε έξαι-ρετική εντύπωσι σόνος Έλα-φρους Κυνηγούς, ο ένθουσια-σμός των Σκώτων Γρεναδιέ-ρων ήταν άπερίγραπτος.

— Έχω τη μεγαλειότερη πί-στι, είπε ο Κόκκινος Ντίκ σόν Γενικό Ταχυδρόμο, στά λεγό-μενά σας για τόν Λοχαγό

Η Λευκή στεκόταν άκίνητη...

Φάντασμα, αν κι' ως τώρα έν βλέπω τίποτε τόν ύπερφυσικό στην Ιστορία του. Μά αν ο λη-στής Ουρμπάνο Μορένο σκο-τώθηκε σόν «Σκοτωμένο Ταύ-ρο», πως βρίσκεται σήμερα έ-πικεφαλής των βερδούγων της Έστραμαδούρας;

— Τό όνομα ενός ληστού, τα-γματάρχα Μόμπραχ, απάντη-σε ο ταχυδρόμος, έχει την ά-ξια του στην Ισπανία, όπως στην Άγγλία ή φίρμα ενός έ-μπορικού οίκου που μένει πάν-τα ή ίδια. Στην Αίγυπτο, ο βα-σιλεύς λεγότανε πάντοτε Φα-ραώ. Ο Ουρμπάνο Μορένο πέ-θανε άναμφισβήτητα τη νύχτα εκείνη. Η άρχές της Σιγουέν-τζας, που πήγαν την άλλη μέ-ρα για ν' άποδώσουν τις έπι-κήδειες τιμές σόν νεκρό Ντιέ-γγο Βαλθέριντε, έπέταξαν στά σκυλιά τόν πτώμα του, καθώς χτυπήσει, παρά μία σπαθιά, χωρίς να πάη τίποτε. Τό υπό-

σας σέ τόσο κοινά πράγματα. Ο ύπνρητής του τού άρεσε, ή Άλβιας τού ήταν αγαπημένη σαν άδελφούλα του κι' αυτό τόν έφτανε.

Στή Μαδρίτη όμως ο Καί-σαρ δεν βρήκε τη μητέρα του. Μιά μεταβολή δλωσδιόλου ά-προσδόκητη είχε έπέλθει στις σχέσεις της κυρίας ντε Σαμ-πανιέλ με τούς πλουσίους συγ-γενείς της τούς Γκουαντελούπ ντε Καμπανίλ. Η θαυμαστή ά-ρετη της Ιωάννας, της κόρης της κ. Σαμπανιέλ, που τήν ά-ποκαλούσαν στην Αύλη τού βα-σιλέως Καρόλου «ή ώραιά ά-γία» είχε σαγηνεύσει τήν ψυχή τού γέροντος μαρκησιού Μπλάς. Αυτός ο άκαμπτος δεσπότης, ο γεμάτος με προκαταλήψεις, άλ-λά και με τιμιότητα και πίστι, ένοιωσε σιγά-σιγά να γενιέ-ται μέσα του ή έπιθυμία να δη-αυτό τόν διαμάνει να μπαίνει μέσα στην οικογένεια του. Ο Άγγελος, ο γυιός του, γλυ-κειά και τρυφερή φύσι, ένοιω-θε για τήν Ιωάννα ένα είδος θαυμασμού. Όταν ο πατέρας του τού έξέθεσε τις απόψεις του, εκείνος ρίχτηκε στά πόδια του και τού έλε:

— Κύριε, αυτός ήταν ο μεγα-

λειτέρός μου πόθος! Η νεότης μου δεν είχε άλλο όνειρο, από τόν ν' άποχτήσω τήν καρδιά της ώραιας άγίας. Ο Θεός άς τήν κάνει τώρα να με δη με καλό μάτι, γιατί είμαι άνάξιος να γίνω κύριος ενός τέτοιου θη-σαυρού.

Ο γέρονς μαρκήσιος δεν ή-ξερε πόσο θερμά θά ύποστήρι-ζαν τήν έπιθυμία του ή ντόνα Μένσια ή γυναίκα του κι' ή δυό κόρες του, ή Λευκή και ή Ζοακίνα ντε Καμπανίλ, ή οποί-ες εξακολουθούσαν να είνε πάντοτε οι άγγελιοι φύλακες των έξορίστων Γάλλων συγγε-νων τους. Τούς έκρυβαν όμως τις άγαθότητες των προς αυ-τούς, γιατί ή θέλησις τού μαρ-κησιού ήταν ο δρακόντειος νό-μος τού σπιτιού. Πρώτος ο έ-ξομολογητής τού μαρκησιού έφερε τά πρώτα καλά μηνύμα-τα στή μητέρα τού Καίσαρος.

Κατόπιν, ο γέρονς μαρκήσιος έπήγε μόνος του σόν μετριο-σπιτι, που κατοικούσε ή κόμη-σα κι' άφου συμφιλώθηκε μα-ζύ της, έγιναν οι άφραδάδες τόν κόμητος Άγγέλου ντε Κα-μπανίλ και της Ιωάννας ντε Σαμπανιέλ. Από εκείνη τήν ήμέρα, ύπήρχαν δυό μητέ-ρες και τρείς κόρες σόν μέγα-ρο τού μαρκησιού Μπλάς. Οι Σαμπανιέλ της Γαλλίας και οι Καμπανίλ της Ισπανίας δεν ά-ποτελούσαν πειά, παρά μία μό-νο οικογένεια.

Στό μεταξύ όμως αυτό, ο μαρκήσιος Μπλάς ντε Καμπα-νίλ έξορμήθηκε για πολιτικούς λόγους, σόν Κυβερνείο του, σόν Άνιο Ρόκο, αντίκρυ σόν Γιβραλτάρ.

Αυτό είνε ο λόγος που δεν βρήκε τη μητέρα του στή Μα-δρίτη ο Καίσαρ. Έβαλε τη Άλ-βιας, τη μικρούλα τού άδελφου, όπως τήν έλεγε, σόν μοναστή-

ρι της Έπισκέψεως, για να μάθω εκεί ότι έπρεπε να ξερή μια γυναίκα κι' εξακολούθησε το δρόμο του προς τὸν Ἅγιο Ρόκο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ Λαζαρίλο.

Μόλις ζύγωσαν στὸν Ἅγιο Ρόκο, ἡ καρδιά τοῦ Καίσαρος ἄρχισε νὰ χτυπά, γιατί σὲ λίγο θ' ἀντίκρυζε τὴν πολυαγαπημένη του. Ἐβάδιζε ὀνειροπόλος μέσα στὸ μωσοχολημένο ἀπὸ τοὺς γεγονότους κάμποvus δρόμο. Ἐβλεπε κιόλας τὸ δακρυσμένο χαμόγελο τῆς μητέρας του, ἄκουσε τὴ γλυκεῖα ὁμιλία τῆς ἀδελφῆς του καὶ πίσω τους γύρευε νὰ δῇ μιὰ ὁπτασία πὺ ἀκαθόριστη: τὴν παρθένα μετὰ μακρὰ μαλλιά, τὴ λυγερὴ καὶ ἀγέρωχη κορμοστασιά, τὸ πύρινο βλέμμα κατ' ἀπ' τὰ βελουδένια τόξα τῶν μεγάλων βλεφάρων τῆς, ἐκείνην πού εἶχε ἀφήσει παιδί καὶ πού θὰ τὴν ξανάβρισκε γυναίκα, τὴν λατρεμένη ἀγνωστὴ τῆς καρδιάς του.

Ὁ Καίσαρ μὲ τὸ σύντροφό του ἐμπήκαν τέλος στὴ θαυμασία λεωφόρο τῶν Δαφνῶν, πού φέρνει ἀπὸ τρεῖς λευγες Ἰσπανικὲς μακρὰ στὸν πύργο τῶν Καμπανίλ.

Καθὼς φάνηκε ἀμέσως, μιὰ μεγάλη γιορτὴ γινόταν στὸν πύργο, γιατί μιὰ διπλὴ γιρλάντα, φτιαγμένη ἀπὸ κλάδους μύρτων, ὅπου ἦταν μπλεγμένα ἄνθη κάκτου, πορτοκαλλιάς καὶ δάφνες κόκκινες, ἄρχιζε ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα τῆς λεωφόρου κι' ἔφτανε ὡς τὴ μεγάλη ὀκτάγωνη πλατεῖα, τὴ φυτεμένη μὲ τριαντάφυδο τεράστιους κέδρους, στὸ κέντρο τῆς ὁποίας μιὰ μαυριτανικὴ πηγὴ ἀνάθλιζε μέσ' ἀπ' τὰ στόματα δικάξῃ μαρμαρένιων λεόντων. Μπρὸς τὸν πύργο ὄρθωνόταν ἕνας τεράστιος τοῖχος, μυστηριώδης, γυμνὸς σάν τὰ προχώματα τῶν φρουρίων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τρυπημένος ἀπὸ μιὰ μονάχα πόρτα σκοτεινὴ, βαθεῖα, θαλωτὴ, πού ἔμοιαζε σάν νὰ ἔφερνε σὲ μιὰ θεοσκότεινη διαμονή.

—Λαζαρίλε, φίλε μου, εἶπε ὁ Καίσαρ, φτάνουμε ἀπάνω στοὺς γάμους, γιατί, στοιχηματίζω, ὅτι βλος αὐτὸς ὁ ἀνθοστολισμὸς ἔγινε γιὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς μου.

—Ὁ Θεὸς νὰ προστατεύῃ τὴν εὐγενικὰ σενοριότα! ἀπάντησε ὁ Καμπούρης. Ἐχῶ περισσότερη δόξα ἀπὸ τὸ μπόι μου καὶ θὰ πῶ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς.

Τὰ ἔλογα ἐκκόπαιζαν πεῖα ἀπάνω στὴν λεπτὴ ἄμμο τῆς λεωφόρου πού ἔσθυνε τοὺς ἤχους τῶν πελιδμάτων των. Εἶχαν φτάσει κιόλας στὸ μέσο τῆς, πού τὸ ἔδειχνε μιὰ μαρμαρένια πλάκα, μνημεῖο κάποιος λησιονημένης τραγωδίας, ἔταν ὁ Καμπούρης σταμάτησε ἀβασφάκι κι' ἀνάγκασε τὸ ἄλογό του νὰ κάσῃ τὸ γόρρο αὐτῆς τῆς πλάκας.

—Τί κάνεις αὐτοῦ; φώναξε ὁ Καίσαρ, πού εἶχε τραβήξει μπροστά.

Ὁ Καμπούρης δὲν ἀπάντησε

κί' ὅταν ὁ Καίσαρ ἔστρεψε πίσω, τὸν εἶδε νὰ σκύβει πάνω ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ νὰ κυττάζῃ τὴ μαρμαρίνη πλάκα.

—Εἰ! Λαζαρίλο, τοῦ ἔσαν φώναξε, μήπως ἔχω τὴν τιμὴ καὶ δὲν τὸ ξέρω νὰ συνοδεύωμαι ἀπὸ κάποιο σοφὸ ἀρχαίολόγο; Τί διάβολο κυττάς σ' αὐτὴ τὴν πέτρα; Γιατί σταμάτησες;

—Γιατί, χωρίς νὰ ξέρω τὸ γιατί, ἐνδιαφέρομαι γιὰ κείνους πού ἐσεῖς ἀγαπάτε;

—Εὐχαριστῶ, Λαζαρίλο, παιδί μου... Καὶ τί βλέπεις ἐδῶ γι' αὐτοὺς πού ἐγὼ ἀγαπῶ;

Ὁ Καμπούρης ἔτεινε τὸ χέρι του πρὸς τὴ μαρμαρίνη πλάκα.

Ἡ πλάκα ἦταν σκεπασμένη σὲ ὅλο τῆς τὸ πλάτος ἀπὸ ἕνα στρώμα ψιλῆς ἄμμου, πού ἔκρυβαν τὰ ἀπομεινάρια ἑνὸς παλικοῦ σεληνιακοῦ ὄρωλοιοῦ, πού βρισκόταν στὴ μέση. Μπερδεμένες καὶ μπλεγμένες γραμμές, ἦταν χαραγμένες ἀπάνω

στὴν ἄμμο μὲ τὴ μύτη μιᾶς ράβδου.

Ἀκολουθώντας τὴ διεύθυνσι τοῦ δακτύλου τοῦ Καμπούρη, τὸ βλέμμα τοῦ Καίσαρος ἔπεσε σ' ἕνα σχέδιο ἐξωριστὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα, πού παρίστανε χοντροφτιαγμένα τὰ σήματα τοῦ οἰκοσῆμου τῶν Καμπανίλ. Τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἄμμου, ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἱερογλυφικά, ἀστερισμοὺς καὶ καθολιστικὲς γραμμὲς μισοσθυσμένες.

—Γράφει ἐδῶ γιὰ τὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς σας, ἀφέντη, εἶπε ὁ Καμπούρης σοδάρη.

—Ἀλήθεια; εἶπε ὁ Καίσαρ, γελώντας. Καὶ τί γράφει γιὰ τὸ νόμο τῆς ἀδελφῆς μου;

Ὁ Καμπούρης δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Σὲ λίγο ὅμως εἶπε μὲ φωνὴ θλιθερὴ καὶ σοδάρη:

—Κύριε, δὲν εἰμαι, παρὰ ἕνα φτωχὸς καμπούρης καὶ ὁ θυμὸς μου στρέφεται πάντοτε κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ σύμπαντος, πού μ' ἔφτιαξε ἔτσι. Ἡ ἀ-

μαρτία μου εἶνε ὅτι δὲν πιστεύω πολὺ κι' ἂν ἔθβαινα στοὺς δρόμους κι' ἔλεγα ὅσα δὲν πιστεύω, σίγουρα θὰ μ' ἔκαγαν. Λένε ὅτι ἐκείνοι πού δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, καταλαβαίνουν εὐκόλα τις μαγεῖες...

—Εἰγὼ θὰ πιστεύω προτιμώτερα στὸ Θεό, παρὰ στὸ διάβολο, ἂν ἤθελε νὰ μοῦ στείλῃ κι' ἑμένα μιὰ στάλα εὐτυχίας. Ἐγὼ, χωρίς νὰ πιστεύω στὶς ἀγυρτίες τῶν μάγων, δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ τὸ κακὸ, πού μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὰ ἔορκα τους. Ἐδῶ ὅμως πιστεύω, γιατί βλέπω.

—Γιατί μοῦ τὰ λές αὐτά, Λαζαρίλε;

—Γιατί ἡ Ἀντιόχα, ἡ Ὑψηλὴ Γυναίκα, ἔγραψε σ' αὐτὴ τὴν πέτρα τὸ χρησμὸ τῆς τὴν περασμένη νύχτα, στὸ φεγγαρόφωτο.

—Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Ὑψηλὴ Γυναίκα;

—Ἡ Ὑψηλὴ Γυναίκα εἶνε ἡ βασίλισσα τῶν Ρουμῶν, τῶν

νάντησα ποτὲ μιὰ γυναίκα, πού νὰ μοῦ πῇ ὅτι εἰμαι ἡ μάνα σου. Στ' ἀπέραντα χτήματα τοῦ Πλούσιου Ἀνθρόπου, στὴν Ἀραγονία, βρίσκοντα φύλλες τῶν Ρουμῶν, τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου δακτυλιδιοῦ. Ὁ Πλούσιος Ἀνθρόπος δὲν ἀφήνει νὰ τοὺς διώξουν ἀπὸ τὰ χτήματά του κι' ὅλοι οἱ Πλούσιοι Ἀνθρώποι, μὲ τὸνομα τοῦ Καμπανίλ, πρὶν ἀπ' αὐτὸν τὸ ἴδιο ἔκαναν, γιατί μιὰ μάγισσα ἦταν, ἐκείνη πού φανέρωσε στὸ Μεγάλο Μαρκήσιο Καμπανίλ τὴν προδοσίαν τῶν κοριτσιῶν του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γνώρισα τὸν ἑαυτοῦ μου, ποτὲ μοῦ δὲν εἶχα ἐξασφαλισμένον τὸ ψωμί τῆς ἄλλης μέρας. Ἐχῶ ὑπηρετήσει καὶ στὶς δυὸ κατηγορίες τῶν υἱῶν τοῦ Φαραὼ καὶ κείνους πού φοροῦν τὸ σιδερένιον δακτυλίδι, καὶ κείνους πού περνοῦν τὰ μαλλιά τους μέσ' ἀπὸ ἕνα δακτυλίδι μολυδένιο. Μέσα σ' αὐτοὺς ὅλους, ἡ πῶς φημισμένη μάγισσα εἶνε ἡ Ἀντιόχα. Αὐτὴ προεῖπε τὸ θάνατό τῆς Ἰνφάντας, τῆς γυναίκας τοῦ Φερδινάνδου, τοῦ πρίγκηπος τῶν Ἀστούριων. Ὁ πρίγκηψ Γκοντουά ἦρθε μιὰ φορὰ γιὰ νὰ τὴν συμβουλευτῇ ὡς τὸ βουνὸ τοῦ Σολόριο, καὶ ὁ Κάρλος ὁ βασιλεὺς, ἀρρώστησε, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ μιλᾷ μιὰ ὀλόκληρη νύχτα στὸ παλάτι τῆς Ἀραγκουέζας.

—Καὶ ὁ χρησμὸς τῆς αὐτῆς, ρώτησε ὁ Καίσαρ, ἀφορᾷ τὸν οἶκο τοῦ Καμπανίλ;

—Νὰ ἡ ἀπόδειξι! ἀπάντησε ὁ Καμπούρης, δείχνοντας μὲ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι του τὸ χοντροχαραγμένον ἀπάνω στὴν πλάκα οἰκόσημο τῶν Καμπανίλ.

—Κί' αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες ἀποτελοῦν τὸ κείμενον τοῦ χρησμοῦ;

—Ναί.

—Μπορεῖς νὰ τοὺς ἐξηδηλῶς;

—Αὐτὸ κυττάζω κι' ἐγὼ, ἂν κι' ἡ πρωὶνὴ αὐρα τοὺς μισοσκέπασε μὲ ἄμμο.

Ὁ Καίσαρ ἔβγαλε τὸ ρολοὶ του κι' εἶδε ὅτι ἡ ὥρα ἦταν ἔξη.

—Ἐχομε καιρὸ, εἶπε. Δεῖξε μας τὴν ἱκανότητά σου τώρα, Λαζαρίλε.

—Κύριε, θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Χωρὶς νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ ἄλογο, πού τὸν ἔκανε ψηλὸ καὶ τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀντικρύξῃ ἀπὸ ψηλὰ τὴν πλάκα, ὁ Καμπούρης, τὴν ἔφερε ἀργὰ γύρω-γύρω, σκύβοντας μὲ προσοχὴ πάνω ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικά. Ἡ ἐξέτασίς του βάρσταε πολὺ κι' ὁ λοχαγὸς πρίμιενο ὑπομονετικὸς. Τέλος ὁ Καμπούρης ἀνοίξε τὸ στόμα του.

—Συχωράτε με, κύριε, εἶπε, δὲν βρῆκα ἐδῶ παρὰ τις ἀπάντησεις τοῦ χρησμοῦ, πρέπει νὰ βρῶ καὶ τις σχετικὲς ἐρωτήσεις. Ὁ ἄνθρωπος πού συμβουλευτῇ κε ἀπὸψε τὴν Ὑψηλὴ Γυναίκα, εἶνε ἕνας Σκῶτος ἀπὸ τὰ βου-

νά, πού εἶνε πέρα ἀπὸ τὸ Φόρδο...

Αὐτὸ σὰς κάνει νὰ ξαφνιάζεστε, ζέντλεμαν, εἶπε ὁ Γενικὸς Ταχυδρόμος, σταματώντας τὴν ἀφήγησί του. Πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω ὅτι αὐτὸ ξάφνιασε καὶ τοὺς δι' ὁ λοχαγὸ μας ἄλλο τόσο. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ τί βαθεῖα ἀμάθεια βασίλειει στὶς κάτω τάξεις τῆς Ἰσπανίας. Ἐνὰς χωρικός τῆς Ἀραγονίας, σάν τὸν Καμπούρη, πού μιλάει γιὰ τὰ βουνὰ τοῦ Φόρδο, τὰ ὁποῖα πολλοὶ εὐγενεῖς δὲν ξέρουν, ἀποτελεῖ θαῦμα. Γι' αὐτὸ ὁ Καμπούρης φρόντισε μόνος του νὰ καθουχάσῃ τὴν κατάπληξι πού προκάλεσε στὸ λοχαγό.

—Ἀφέντη, τοῦ εἶπε, ἡ καλύτερη πελατεῖα τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας, ὅταν εἶχε στημένη τὴ σκηνὴ τῆς στοὺς πρόποδες τοῦ Σολόριο, κι' ἐγὼ ἦμουν ἀκόμα ὑπηρετῆς τῆς, τῆς ἐρχότανε ἀπὸ τὴ Σκωτία. Ὅλοι οἱ Σκῶτοι πού περνοῦσαν, εἶτε πιστευαν στὰ μάγια, εἶτε ὄχι, ἤθελαν νὰ διαβάσουν τὴν τύχη τους στὸ ὄρωσκοπιο. Εἶδα γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ Σιδερένιου Δακτυλιδιοῦ νὰ στριμώγωνται λόρδοι καὶ λαῖδες. Μὴν ἐκπλήττεσθε λοιπὸν γιὰ ὅσα ἔξω. Σὰς εἶπα ὅτι, μ' ὅλον πού εἰμαι μικρός, ἔχω δυὸ μεγάλα μίση στὴ ζωὴ μου. Τὸ ἕνα εἶνε γιὰ κάποιον πού τὸν λένε Σαμουέλ. Ὁ ἄλλος ἔχει δυὸ ὀνόματα, τὸ ἕνα Σκωτσέζικο καὶ τὸ ἄλλο Τσιγγάνικο. Τὴν ἐκδίκησι τὴν κερδίζουν, ἐκείνοι πού ξέρουν νὰ περιμένουν. Κί' ἐγὼ περιμένω. Καὶ νὰ με τώρα πού ἔχω κι' ἕναν προστάτη. Ὁ Σκῶτος, πού συμβουλευτῇ τὴν Ὑψηλὴ Γυναίκα, εἶνε ἕνας φαίη, ὅπως τοὺς λένε οἱ Σκῶτοι, ἕνας ἄνθρωπος δηλαδὴ καταδικασμένος νὰ δουλεῖ σ' ἕνα μυστηριώδες πεπρωμένο...

—Ἐσεῖς, ζέντλεμαν, πρέπει νὰ ἔξερετε τὰ πράγματα καλύτερα ἀπὸ μένα, εἶπε ὁ Ταχυδρόμος, καθὼς καὶ τὶς λέξεις πού τὰ προσδιορίζουν.

Τότε ὁ στρατιώτης Μάκ-Φέρσον, ἀπὸ τὸ βάθος ἑνὸς ὀμίλου Σκῶτων, ἔσπαινον ἀπάνω στὴ χλόη, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ πᾶτε πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ γιὰ νὰ βρῆτε ἕνα φαίη, ἕναν ἄνθρωπο πού ἔχει πουλήσει τὴν ψυχὴ του...

—Ἀγαπᾶται κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ ταχυδρόμος, ὁ λοχαγὸς Καίσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἤξερε πολὺ λιγώτερα πράγματα ἀπὸ σὰς. Χρεώστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὁ Καμπούρης τὴν πίστι τῶν Σκῶτων γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶνε καταδικασμένοι νὰ δουλεύουν σὲ μιὰ μοῖρα καὶ νὰ τριγυρίζουν τὸν κόσμον, γιὰ νὰ βροῦν τὴν τιμὴ τῆς πουλημένης τους ψυχῆς.

—Εκείνος πού ζήτησε τὸ χρησμὸ, ἐξακολούθησε, ὁ Καμπούρης, ἦρθε ἐδῶ μετὰ τὸ ὄρωσκοπιο τοῦ βγαλμένο ἀπὸ τὸν Ἀδάμ Καμερόν, τὸ μαυτισκό-

νά, πού εἶνε πέρα ἀπὸ τὸ Φόρδο...

Αὐτὸ σὰς κάνει νὰ ξαφνιάζεστε, ζέντλεμαν, εἶπε ὁ Γενικὸς Ταχυδρόμος, σταματώντας τὴν ἀφήγησί του. Πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω ὅτι αὐτὸ ξάφνιασε καὶ τοὺς δι' ὁ λοχαγὸ μας ἄλλο τόσο. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ τί βαθεῖα ἀμάθεια βασίλειει στὶς κάτω τάξεις τῆς Ἰσπανίας. Ἐνὰς χωρικός τῆς Ἀραγονίας, σάν τὸν Καμπούρη, πού μιλάει γιὰ τὰ βουνὰ τοῦ Φόρδο, τὰ ὁποῖα πολλοὶ εὐγενεῖς δὲν ξέρουν, ἀποτελεῖ θαῦμα. Γι' αὐτὸ ὁ Καμπούρης φρόντισε μόνος του νὰ καθουχάσῃ τὴν κατάπληξι πού προκάλεσε στὸ λοχαγό.

—Ἀφέντη, τοῦ εἶπε, ἡ καλύτερη πελατεῖα τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας, ὅταν εἶχε στημένη τὴ σκηνὴ τῆς στοὺς πρόποδες τοῦ Σολόριο, κι' ἐγὼ ἦμουν ἀκόμα ὑπηρετῆς τῆς, τῆς ἐρχότανε ἀπὸ τὴ Σκωτία. Ὅλοι οἱ Σκῶτοι πού περνοῦσαν, εἶτε πιστευαν στὰ μάγια, εἶτε ὄχι, ἤθελαν νὰ διαβάσουν τὴν τύχη τους στὸ ὄρωσκοπιο. Εἶδα γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ Σιδερένιου Δακτυλιδιοῦ νὰ στριμώγωνται λόρδοι καὶ λαῖδες. Μὴν ἐκπλήττεσθε λοιπὸν γιὰ ὅσα ἔξω. Σὰς εἶπα ὅτι, μ' ὅλον πού εἰμαι μικρός, ἔχω δυὸ μεγάλα μίση στὴ ζωὴ μου. Τὸ ἕνα εἶνε γιὰ κάποιον πού τὸν λένε Σαμουέλ. Ὁ ἄλλος ἔχει δυὸ ὀνόματα, τὸ ἕνα Σκωτσέζικο καὶ τὸ ἄλλο Τσιγγάνικο. Τὴν ἐκδίκησι τὴν κερδίζουν, ἐκείνοι πού ξέρουν νὰ περιμένουν. Κί' ἐγὼ περιμένω. Καὶ νὰ με τώρα πού ἔχω κι' ἕναν προστάτη. Ὁ Σκῶτος, πού συμβουλευτῇ τὴν Ὑψηλὴ Γυναίκα, εἶνε ἕνας φαίη, ὅπως τοὺς λένε οἱ Σκῶτοι, ἕνας ἄνθρωπος δηλαδὴ καταδικασμένος νὰ δουλεῖ σ' ἕνα μυστηριώδες πεπρωμένο...

—Ἐσεῖς, ζέντλεμαν, πρέπει νὰ ἔξερετε τὰ πράγματα καλύτερα ἀπὸ μένα, εἶπε ὁ Ταχυδρόμος, καθὼς καὶ τὶς λέξεις πού τὰ προσδιορίζουν.

Τότε ὁ στρατιώτης Μάκ-Φέρσον, ἀπὸ τὸ βάθος ἑνὸς ὀμίλου Σκῶτων, ἔσπαινον ἀπάνω στὴ χλόη, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ πᾶτε πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ γιὰ νὰ βρῆτε ἕνα φαίη, ἕναν ἄνθρωπο πού ἔχει πουλήσει τὴν ψυχὴ του...

—Ἀγαπᾶται κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ ταχυδρόμος, ὁ λοχαγὸς Καίσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἤξερε πολὺ λιγώτερα πράγματα ἀπὸ σὰς. Χρεώστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὁ Καμπούρης τὴν πίστι τῶν Σκῶτων γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶνε καταδικασμένοι νὰ δουλεύουν σὲ μιὰ μοῖρα καὶ νὰ τριγυρίζουν τὸν κόσμον, γιὰ νὰ βροῦν τὴν τιμὴ τῆς πουλημένης τους ψυχῆς.

—Εκείνος πού ζήτησε τὸ χρησμὸ, ἐξακολούθησε, ὁ Καμπούρης, ἦρθε ἐδῶ μετὰ τὸ ὄρωσκοπιο τοῦ βγαλμένο ἀπὸ τὸν Ἀδάμ Καμερόν, τὸ μαυτισκό-

νά, πού εἶνε πέρα ἀπὸ τὸ Φόρδο...

Αὐτὸ σὰς κάνει νὰ ξαφνιάζεστε, ζέντλεμαν, εἶπε ὁ Γενικὸς Ταχυδρόμος, σταματώντας τὴν ἀφήγησί του. Πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω ὅτι αὐτὸ ξάφνιασε καὶ τοὺς δι' ὁ λοχαγὸ μας ἄλλο τόσο. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ τί βαθεῖα ἀμάθεια βασίλειει στὶς κάτω τάξεις τῆς Ἰσπανίας. Ἐνὰς χωρικός τῆς Ἀραγονίας, σάν τὸν Καμπούρη, πού μιλάει γιὰ τὰ βουνὰ τοῦ Φόρδο, τὰ ὁποῖα πολλοὶ εὐγενεῖς δὲν ξέρουν, ἀποτελεῖ θαῦμα. Γι' αὐτὸ ὁ Καμπούρης φρόντισε μόνος του νὰ καθουχάσῃ τὴν κατάπληξι πού προκάλεσε στὸ λοχαγό.

—Ἀφέντη, τοῦ εἶπε, ἡ καλύτερη πελατεῖα τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας, ὅταν εἶχε στημένη τὴ σκηνὴ τῆς στοὺς πρόποδες τοῦ Σολόριο, κι' ἐγὼ ἦμουν ἀκόμα ὑπηρετῆς τῆς, τῆς ἐρχότανε ἀπὸ τὴ Σκωτία. Ὅλοι οἱ Σκῶτοι πού περνοῦσαν, εἶτε πιστευαν στὰ μάγια, εἶτε ὄχι, ἤθελαν νὰ διαβάσουν τὴν τύχη τους στὸ ὄρωσκοπιο. Εἶδα γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ Σιδερένιου Δακτυλιδιοῦ νὰ στριμώγωνται λόρδοι καὶ λαῖδες. Μὴν ἐκπλήττεσθε λοιπὸν γιὰ ὅσα ἔξω. Σὰς εἶπα ὅτι, μ' ὅλον πού εἰμαι μικρός, ἔχω δυὸ μεγάλα μίση στὴ ζωὴ μου. Τὸ ἕνα εἶνε γιὰ κάποιον πού τὸν λένε Σαμουέλ. Ὁ ἄλλος ἔχει δυὸ ὀνόματα, τὸ ἕνα Σκωτσέζικο καὶ τὸ ἄλλο Τσιγγάνικο. Τὴν ἐκδίκησι τὴν κερδίζουν, ἐκείνοι πού ξέρουν νὰ περιμένουν. Κί' ἐγὼ περιμένω. Καὶ νὰ με τώρα πού ἔχω κι' ἕναν προστάτη. Ὁ Σκῶτος, πού συμβουλευτῇ τὴν Ὑψηλὴ Γυναίκα, εἶνε ἕνας φαίη, ὅπως τοὺς λένε οἱ Σκῶτοι, ἕνας ἄνθρωπος δηλαδὴ καταδικασμένος νὰ δουλεῖ σ' ἕνα μυστηριώδες πεπρωμένο...

—Ἐσεῖς, ζέντλεμαν, πρέπει νὰ ἔξερετε τὰ πράγματα καλύτερα ἀπὸ μένα, εἶπε ὁ Ταχυδρόμος, καθὼς καὶ τὶς λέξεις πού τὰ προσδιορίζουν.

Τότε ὁ στρατιώτης Μάκ-Φέρσον, ἀπὸ τὸ βάθος ἑνὸς ὀμίλου Σκῶτων, ἔσπαινον ἀπάνω στὴ χλόη, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ πᾶτε πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ γιὰ νὰ βρῆτε ἕνα φαίη, ἕναν ἄνθρωπο πού ἔχει πουλήσει τὴν ψυχὴ του...

—Ἀγαπᾶται κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ ταχυδρόμος, ὁ λοχαγὸς Καίσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἤξερε πολὺ λιγώτερα πράγματα ἀπὸ σὰς. Χρεώστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὁ Καμπούρης τὴν πίστι τῶν Σκῶτων γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶνε καταδικασμένοι νὰ δουλεύουν σὲ μιὰ μοῖρα καὶ νὰ τριγυρίζουν τὸν κόσμον, γιὰ νὰ βροῦν τὴν τιμὴ τῆς πουλημένης τους ψυχῆς.

—Εκείνος πού ζήτησε τὸ χρησμὸ, ἐξακολούθησε, ὁ Καμπούρης, ἦρθε ἐδῶ μετὰ τὸ ὄρωσκοπιο τοῦ βγαλμένο ἀπὸ τὸν Ἀδάμ Καμερόν, τὸ μαυτισκό-

νά, πού εἶνε πέρα ἀπὸ τὸ Φόρδο...

Αὐτὸ σὰς κάνει νὰ ξαφνιάζεστε, ζέντλεμαν, εἶπε ὁ Γενικὸς Ταχυδρόμος, σταματώντας τὴν ἀφήγησί του. Πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω ὅτι αὐτὸ ξάφνιασε καὶ τοὺς δι' ὁ λοχαγὸ μας ἄλλο τόσο. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ τί βαθεῖα ἀμάθεια βασίλειει στὶς κάτω τάξεις τῆς Ἰσπανίας. Ἐνὰς χωρικός τῆς Ἀραγονίας, σάν τὸν Καμπούρη, πού μιλάει γιὰ τὰ βουνὰ τοῦ Φόρδο, τὰ ὁποῖα πολλοὶ εὐγενεῖς δὲν ξέρουν, ἀποτελεῖ θαῦμα. Γι' αὐτὸ ὁ Καμπούρης φρόντισε μόνος του νὰ καθουχάσῃ τὴν κατάπληξι πού προκάλεσε στὸ λοχαγό.

—Ἀφέντη, τοῦ εἶπε, ἡ καλύτερη πελατεῖα τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας, ὅταν εἶχε στημένη τὴ σκηνὴ τῆς στοὺς πρόποδες τοῦ Σολόριο, κι' ἐγὼ ἦμουν ἀκόμα ὑπηρετῆς τῆς, τῆς ἐρχότανε ἀπὸ τὴ Σκωτία. Ὅλοι οἱ Σκῶτοι πού περνοῦσαν, εἶτε πιστευαν στὰ μάγια, εἶτε ὄχι, ἤθελαν νὰ διαβάσουν τὴν τύχη τους στὸ ὄρωσκοπιο. Εἶδα γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ Σιδερένιου Δακτυλιδιοῦ νὰ στριμώγωνται λόρδοι καὶ λαῖδες. Μὴν ἐκπλήττεσθε λοιπὸν γιὰ ὅσα ἔξω. Σὰς εἶπα ὅτι, μ' ὅλον πού εἰμαι μικρός, ἔχω δυὸ μεγάλα μίση στὴ ζωὴ μου. Τὸ ἕνα εἶνε γιὰ κάποιον πού τὸν λένε Σαμουέλ. Ὁ ἄλλος ἔχει δυὸ ὀνόματα, τὸ ἕνα Σκωτσέζικο καὶ τὸ ἄλλο Τσιγγάνικο. Τὴν ἐκδίκησι τὴν κερδίζουν, ἐκείνοι πού ξέρουν νὰ περιμένουν. Κί' ἐγὼ περιμένω. Καὶ νὰ με τώρα πού ἔχω κι' ἕναν προστάτη. Ὁ Σκῶτος, πού συμβουλευτῇ τὴν Ὑψηλὴ Γυναίκα, εἶνε ἕνας φαίη, ὅπως τοὺς λένε οἱ Σκῶτοι, ἕνας ἄνθρωπος δηλαδὴ καταδικασμένος νὰ δουλεῖ σ' ἕνα μυστηριώδες πεπρωμένο...

Β' ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ και σήμερα την εξιστόρησι του τρόπου της δράσεως των «Σνάτσερς» των τρομερών αυτών κακοποιών των Ήνωμένων Πολιτειών.

Το αυτοκίνητο με το θύμα και με τους απαγωγείς έτρεξε αρκετές ώρες. Τό θύμα με τόν τρόπο αυτόν έχασε κάθε προσανατολισμό. Όταν, τέλος, οι «Σνάτσερς» το βράζουν από τόν κουνήσανα του, έχει χάσει πια τις αισθήσεις του...

Έτσι ακριβώς έγινε η απαγωγή του Νάτ Πέτερσον, ενός μεγαλειώδους της Νέας Υόρκης, που αναστάτωσε στις αρχές του έτους τις Ήνωμένες Πολιτείες.

Όταν λοιπόν ο Νάτ Πέτερσον συνήλθε από την ασφυξία που τόν είχε πάσει μέσα στον κουνήσανα του αυτοκινήτου των απαγωγέων του, βρέθηκε στο δωμάτιο μιας άκατοίχτης βίλλας, στη μέση της εξοχής.

Αυτό το δωμάτιο είχε στοιχειώδη επίπλωσι. Τό παραθύρο ήταν φραγμένο με πυκνά κάγκελλα κ' ή πόρτα έκλεινε με μια γερή κλειδαριά. Ο Πέτερσον, τσανισμένος από τήν συγκίνησι, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι και περίμενε να φανούν οι απαγωγείς του.

Κι' αλήθεια, δεν περίμενε πολλή ώρα.

Οι «Σνάτσερς» δεν χάνουν ποτέ τόν καιρό τους. Πρέπει με κάθε τρόπο ν' αποσπάσουν τώρα τα λύτρα. Τι κάνουν λοιπόν; Βασανίζουν τόν θύμα τους. Μά δεν τόν βασανίζουν από ευχαρίστησι ή από σαδισμό. Τό βασανίζουν με αμέθοδο, γιατί ξέρουν ότι ύστερ' από πέντε ή έξη μέρες, ύστερ' από πέντε - έξη εκατόδους στην Κόλασι, όπως λένε, δεν θα είχε πια καμιά άλλη επιθυμία παρά μονάχα πώς να πάη νά υποφέρει.

Οι βασανιστάι λοιπόν, οι «γορίλλες» όπως τούς λένε, μπήκαν στο δωμάτιο του Νάτ Πέτερσον. Ο σκοπός τους είναι να τόν βάλουν να γράψη ένα γράμμα για τὰ λύτρα. Έκείνος όμως, παρ' όλο τόν φόβο του, συλλογίζεται τι δεν έχει να χάση τίποτα, αν συζητήσει και παύσει λίγο τήν εξαγορά του.

Ξέρεις σε τί χέρια έπεσες; τόν ρώτησε, χωρίς πολλές διατυπώσεις ένας «γορίλλας».

—Υποθέτω... απάντησε ο Πέτερσον, που ήθελε να κάνει τόν θαρραλέο. Είσαστε «Σνάτσερς»...

—Γι' αυτό λοιπόν, τού απάντησε ένας άλλος, δεν πρέπει να νομίσης, ότι μάς άρεσουν τ' άστεία!

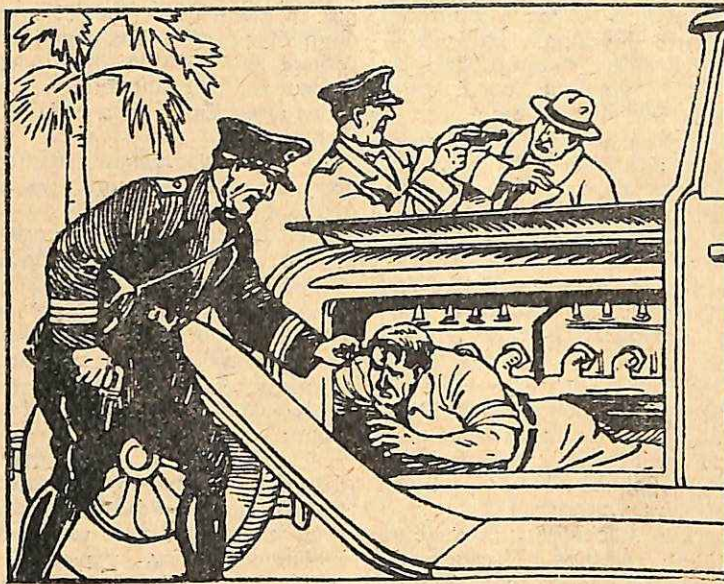
—Μά... τόλμησε να πη ο Νάτ Πέτερσον.

Τήν ίδια στιγμή, ένας από τούς «γορίλλες» τού κατάφερε μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο.

Ο μεγαλειώδους της Νέας Υόρκης δαμάσθηκε άμέσως. Έβγαλε τόν μαντήλι του, σκούπισε τὰ ματωμένα χείλη του και δεν τόλμησε να ξανανοήξει τόν στόμα του.

—Αυτό εινε μονάχα μια καλή άσχη... τού ξήτησε τότε ένας «γορίλλας» ν' ένα άπαισιο σαρκαστικό γέλιο.

Κι' έλεγε αλήθεια, γιατί όσο δεν ήθελε να γράψη ένα γράμμα και να υποβείη στους δικούς του διέπρεπε να πληρώσουν, ως λύτρα, στούς «Σνάτσερς» 150,000 δολάρια, τόσο άπεινοι πολλαπλασίαζαν

Άστυνομικοί απελευθερώνοντες ένα θύμα των «Σνάτσερς»

ΟΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ «ΣΝΑΤΣΕΡΣ»

Πώς έγινε η απαγωγή του μεγαλειώδους Νάτ Πέτερσον. Στην άκατοίχτη εξοχική βίλλα. Πώς άποσπούν τὰ λύτρα οι «σνάτσερς». Τὰ βασανιστήρια τού θύματος. Ο περίπατος με τόν αυτοκίνητο. Θανατικές εκτελέσεις από τούς «σνάτσερς». Οι τρομεροί και φοβεροί «γορίλλες». Γιατί οι «σνάτσερς» παραμένουν ασύλληπτοι, κτλ. κτλ.

τά βασανιστήριά του. Τόν γρονθοκοπούσαν άξαφνα, τήν ώρα που κοιμόταν, τόν τριπούσαν στο στήθος με μεγάλες καρφίτσες, τού έσφιγγαν τὰ δάχτυλα με τανάλιες, τού έσπαζαν τὰ δόντια, τού έκαναν άλμυρο τόν φαγητό του και τόν άφηναν ώρες δολιχικές να βασανίζεται από τή δίνα.

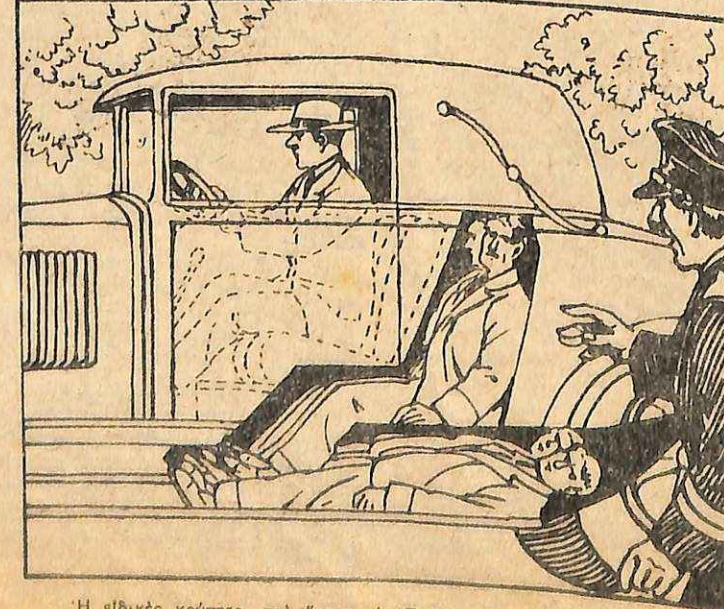
Μά ο Νάτ Πέτερσον είχε κάνει τήν περιουσία του με χίλιους δυό κόπους και άφάνταστες στερήσεις, γι' αυτό προτιμούσε να πεθάνη, παρά να δώσει στούς «Σνάτσερς» 150,000 δολάρια!

Έκείνοι λοιπόν, για να τόν αναγκάσουν να υπογράψη τόν γράμμα, άρσαν όλη τήν νύχτα άναμμένο τόν δυνατό φως τής κάμαρας του και κάθε τόσο έκαναν ένα δαμονισμένο θόρυβο για να τόν κρα-

τούν άπνο. Τό μαρτύριο τής άπνίας ήταν τό πιο άνυπόφορο άπ' όλα. Ο Πέτερσον, ύστερ' από τρία ημερόνυχτα, δήλωσε ότι θα πλήρωνε εύχαρίστως 150,000 δολάρια, για να τού μπόρεση να κοιμηθί μια νύχτα...

Οι «Σνάτσερς» όμως, περίμεναν ατήν τήν απάντησι και γι' αυτό δεν προθυματούθηκαν διόλου να τού φέρουν τόν γράμμα για να τόν υπογράψη, παρά έτριπλασίασαν τὰ βασανιστήριά τους. Ο Νάτ Πέτερσον, στο τέλος, έχασε πια τόν ήθικό του και δεν ζούσε παρά με τόν τρόμο τού προσεχούς μαρτυρίου του.

Τήν έβδομή μέρα, οι «Σνάτσερς» κατάλαβαν ότι ήταν πια «έθιμος». Έτσι ένας από αούτους, άκούμπησε αδιάφορα τόν άναμμένο ποζο του στο χέρι τού μεγαλειώδους και

Η ειδικές κρόπτες, που έχουν οι «Σνάτσερς» στ' αυτοκίνητά τους για τὰ θύματά τους.

τόν ρώτησε.

—Πόσα λεφτά μπορείς να μάς δώσεις;

Ο Νάτ Πέτερσον καταλάβαινε, ότι θα τρελλανόταν, αν δεν γλύτωνε από τὰ χέρια του, γι' αυτό έπρόσθεσε 50,000 δολάρια στο ποσό που τού είχαν ζητήσει. Μά οι «Σνάτσερς» δεν μένουν εύχαριστημένοι παρά μονάχα, όταν πετύχουν από τόν θύμα τους, τόν μεγαλύτερο ποσό που μπορεί να τούς δώσει. Ατή εινε ή μέθοδός τους. Ο Πέτερσον λοιπόν βρισκόταν σε τέτοια χάλια που δεν συλλογίζονταν πια να εσώσει τὰ λεφτά του. Γεμάτος πηγές, άπνοος, διψασμένος, έρείπιτο πια από τὰ βασανιστήρια, ήταν έτοιμος να δώσει όσα λύτρα θα τού ζητούσαν οι άπαισιοί δήμοιοι του.

Δέχτηκε επομένως, ότι τού ζήτησαν. Κι' οι «Σνάτσερς» τού ζήτησαν, ούτε λίγο, ούτε πολύ, να γράψη στήν γυνάικα του να συγκεντρώσει όσα δολάρια μπορούσε, πάνω φυσικά από 200,000, για να τόν σώσει...

Ο Νάτ Πέτερσον έγραψε αυτό τόν γράμμα κι' από εκείνη, τή στιγμή έπαψαν όλα τὰ βασανιστήριά του. Είχαν άρπάξει ή διαπραγματεύσεις για τὰ λύτρα...

Αν λοιπόν ή γυναίκα τού θύματος δεν δείξει τόν γράμμα στήν άστυνομία, ούτε και σε κανέναν άλλον, κι' αν καταφέρει να συγκεντρώσει τόν ποσόν των λύτρων και τόν αιώσει μάλιστα και με μερικές άκόμη χιλιάδες δολάρια, θα έχη τήν τύχη να ξαναβίη τόν άνδρα της.

Οι «Σνάτσερς» θα τής δώσουν ένα ραντεβού και θα δώ δώ ή φτάση ένα αυτοκίνητο, δίπλα στο δικό της. Τήν ίδια στιγμή, με μια άστραπαία ταχύτητα, οι «Σνάτσερς» θα παραλάβουν τὰ λεφτά και θα ρίξουν κρυφά μέσα στο αυτοκίνητό της ένα μεγάλο δέμα. Έπειτα θα εξαφανιστούν με λιγυρώδη ταχύτητα. Μέσα στο δέμα βρίσκεται τόν θύμα τους...

Αυτό ακριβώς τόν τέλος είχε ή διαμετρική περιπέτεια τού άτυχου Νάτ Πέτερσον. Οι «Σνάτσερς» τόν έδωσαν πίσω στή γυναίκα του, ζωντανό, αλλά σε τέτοια χάλια, ώστε ο μεγαλειώδους της Νέας Υόρκης, αναγκάστηκε να κλεισθή, επ' τρείς μήνες σε μια νευρολογική κλινική, για ν' ανακτήσει πάλι τήν ψυχική ήρεμία του. Όσο για τούς απαγωγείς του, έμειναν άγνωστοι και ασύλληπτοι, όπως και οι απαγωγείς τού μικρού Λίντμπεργκ.

Αν όμως μια τέτοια υπόθεση πάρει τήν κάτω δόλια, όπως ή υπόθεση τής απαγωγής τού Κάλβιν Σίνγκλαιο, ενός από τούς μεγαλειώδους χρηματιστάς τού Σικάγου, αν ή άστυνομία άρήσει να ένοχη ή επικίνδυνα τούς «Σνάτσερς» με τις έπίμονες έρευνές τους ή αν τέλος ή γυναίκα τού θύματος δεν κατάφερε να συγκεντρώσει τὰ λύτρα, τὰ πράγματα παίρνουν μια πολύ τραγική διή.

Επρός, ντίσου! Λένε οι «γορίλλες» τού καταβασανισμένο θύμα τους. Θα σε πάμε περίπατο με τόν αυτοκίνητο. Η διαπραγματεύσεις δεν κατέληξαν σε τίποτα. Τόσο τόν χειρότερο για σένα, λοιπόν... Δεν

ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

24

μεναν παρά τρείς έπιστολές, άπειθυνόμενες κι' ή τρείς σ' αυτόν. Ξαφνιάστηκε κι' ο ίδιος με τήν άπληστία με τήν όποία τις άρπάξε. Κι όμως ήταν ίδιες μ' αούτες, τών άλλων κάθε μέρα, έπιστολές από τούς γονείς του, τόν άδελφό του, τή Ντενί, τών όποιων ήξερε εκ τού προτέρου τόν στοργικό τόνο.

Όσοι από τόν έλευρό φαρκάκι που καθείν από τις γραμμές τους, έπριχνε έκείνο τόν πρώι μέσα του, καταλάβαινε ότι ή άναγκαστική του άδράνεια είχε έπιδράσει στο ήθικό του κι' ένοιωσε άμέσως με συντριβή ποιά άπεριόριτη απόστασι άντιπροσέπειν ή λίγες ώρες τού ταξιδιού που τόν γάρβιζαν από τ' άγαπημένα του πλάσματα, τών όποιων κρατούσε τώρα μέσα στα χέρια του τήν τρυφερότητα που τήν είχε όνειρευτεί ήρωική και γεμάτη άπρόοπτα. Τίποτε τόν πιο μονότονο, τίποτε τόν πιο άδειο άπ' αούτες τις τεμνέλας στίς γυμνάδες με φύλακες, με παρτίδες χαρτιών και με δόλτες στίς γυμνάδες. Κι' ή πείσεις άκόμα ήταν κανονισμένες σαν εργασία γραφείου κι' έμοιαζαν τις περισσότερες φορές με ήσυχους περιπάτους.

Άκουσε τόν όθιμα κάποιου συντρόφου του και, σαν να φοβόταν μήπως άποκαύψη τήν άδυναμία του, έκρυψε μέσα στήν τσέπη τις έπιστολές που κρατούσε άκόμα στα χέρια του. Έπειτα σηκώθηκε και προσοπίστηκε πώς χαμωγέλασε. Ο Μωρϋ όμως, ό όποιος είχε μπεί μέσα, άντελήθη τήν κατάστασι του.

—Τι έχεις, νεαρό μου φίλε; τού είπε στοργικά.

Ήταν τόσο ένγκάρδια ή φωνή του, ώστε ο Ζαν τού απάντησε χωρίς να διστάση.

—Νοιώθω τόν έαυτό μου πολύ μόνο σήμερα τόν πρώι.

—Σήμερα τόν πρώι μόνο; Έχετε τύχη.

Πριν πη τὰ λόγια αούτα ο Μωρϋ είχε ρίξει ένα βλέμμα στο άδειαν τραπέζι για να δει μήπως είχε κι' αούτες γράμματα.

Ο Ζαν θυμήθηκε τότε με περιφάνεια τούς φακέλους που φύσκωναν μέσα στίς τσέπες του κι' ή μοίρα του τού φάνηκε πιο όρασα. Καθώς μάλιστα ο Μωρϋ τόν ρώτησε μήπως είχε δη κανένα γράμμα γι' αυτόν, δεν κρατήθηκε και τού άπάντησε ένοχικά.

—Πήρα τὰ τελευταία.

Μά ή όδύνη που ζωγραφίστηκε άμέσως στα χαρακτηριστικά τού συναδέλφου του τόν έκανε να μετανοιώσει για τὰ λόγια του. Για να τόν κάνει να ξεχάση τού είπε:

—Πιάμε στο καμπαρέ τής Φλωράς, στο Ζοντρώ. Έχουμε άνάγκη να διασκεδάσουμε...

Ετοιμαζόντουσαν να πάρουν τόν κατήφορο, που οδηγούσε άπ' τόν άεροδρόμιο στο Βέλ, όταν ένα αυτοκίνητο τούς έφτασε. Ο ταγματάρχης Βέλ, άρχηγός τού τομέος, προσεφέρθη πρόθυμα να τούς πάρη μαζί του. Αυτό διάλυσε έντελώς τήν άσθεσία τού Μωρϋ. Ένας καλόβολος άνώτερος του τόν οδηγούσε σ' ένα καμπαρέ που τόν διεύθυνε μια όρασα κοπέλλα. Αυτό δεν τού έφτανε για να θρη τή ζωή άξια άσπρη...

Ο σάφερ σταμάτησε σε λίγο μπρός σε μια χαμηλή πόρτα. Κι' ο Κλωντ κι' ο Ζαν, άφοδ άποχαρίστησαν τόν ταγματάρχη, μπήκαν μέσα στο καμπαρέ. Αυό μακριά τραπέζι, σκεπασμένα με μουσαμά και κουστοί πέγκοι, άποτελούσαν όλη τήν επίπλωσι του. Έπειδή τόν φός ήταν λιγοστό, δεν δεικνύονταν από τήν άρχή τὰ δυό στρατιωτικών που καθόντουσαν στο θάθος. Μά ένας άπ' αούτους πρόσωπα

ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

17

γκρίζα μαλλιά πλαισίωναν ένα νεανικό πρόσωπο, δυό πολυβολητά, ο Ζιβάλ κι' ο Μαλότ κι' ο Ντυφρέν ο φωτογράφος. Είχαν όλοι περάσει εκείνη τήν ήμέρα, σπρωγμένοι από τόν πυρετό τού Τελι και διαπρόδοσαν ίχνη άπ' τήν πτήσι τους μέσα στα μάτια τους που ήταν πιο λαμπρά.

Μόνο με τή συντροφία τους, ο Ντεσάν διασκεδάζε. Μέχρι τού προβίσεαυτού του σε άνθυπολογιστό, που ήταν πρόσφατος, είχε ζήσει μέσα σ' ατή τήν μπάρκα, είχε φάει σ' αούτό τόν τραπέζι, είχε πη άπ' τόν φηνό αούτο κρασί που γέμιζε τώρα τόν ποτήρι του. Ή μέρα που ο ράφτης τής μοίρας είχε κολλήσει τόν γαλόνι τού αξιωματικού στή στολή του ήταν ή πιο ένδοξη τής ζωής του. Ήταν ή πραγματοποίησης μιας φιλοδοξίας που τήν έτρεφε κρυφά, με ντροπή σχεδόν και που τού φανόταν άπραγματοποίητη.

Μά όταν ή μέθη του πέρασε, ή καινούργια του ζωή άρχισε να τόν στενοχωρή, σαν μια φορεσιά που τόν έρχόταν στενή. Στό τραπέζι, ή φωνές των νέων συναδέλφων του ήταν πολύ γλυκές, ή χειρονομίες τους πολύ εύγενείς και ήταν άναγκασμένος να προσέχη τις κινήσεις των χεριών του χεριών που τὰ είχαν παραμορφώσει ή άγροτικές εργασίες κι' ο πόλεμος. Τὰ άστεία του άνηχούσαν άσχημα και δεν πολυγουσάριζε τ' άστεία των άλλων. Κ' έπειδή τού έλειπε ή άπλόητη, έπειδή περιφρονούνταν με τόν δικό του για τις πληγές του και για τὰ κατορθώματά του, υπέφερε στο καινούργιο του περιβάλλον.

Τόν έαυτό, τόν ξανάβρισκε μόνο κοντά στούς δεκανείς και στούς λοχίες. Γι' αούτους ήταν ό μεγάλος άνθρωπος, ή ζωντανή άπάδει των τιμών τις όποιες μπορούσαν να έλπιζον, κ' έπειδή ο καθένας ήξερε πόσο άξιος ήταν ο Ντεσάν τών τιμών αούτων, γι' αούτό ο θαυμασμός όλων δεν έκλεινε καμιά ζήλεια. Άπ' όλους τούς υπαξιωματικούς, ο Μπριλάρ, που ήταν μηχανικός του, ένοιωσε τήν μεγαλύτερη περιφάνεια.

Ένας πιλότος, μπαίνοντας μέσα, διέκοψε τή συζήτησι. Πριν μιλήσει, άδεια-

σε ένα ποτήρι κρασί.

—Εινε καλό, είπε, ύστερ' από τριών ωρών πτήσι!

Ο Βιράνς τόν ρώτησε:

—Πετάει κανείς άκόμα; Βερώ;

—Μονάχα ο λοχαγός εξακολουθεί να πετά. Τόν είδα στις έθρικές γραμ-

μές, καθώς επέστρεφε...

Έβγαλε άργά τις γούνες του, τήν κάσα του και σε λίγο παρουσιάστηκε

λεπτός, με μαλλιά στρατά, με χείλη ύγρα, με χαριτωμένες κινήσεις. Έπειτα ά-

νάγγειλε σε όλους:

—Είδα έναν νεοφερμένο στο γήπεδο.

Τόνισε τὰ λόγια αούτα έτσι, ώστε να κινήση τήν προσοχή τού καθενός. Μονάχα ο Ντεσάν δεν γύρισε τόν κεφάλι.

Ειν' ένας ύπολογιστής που κουθέντιας με τόν Μορμπό, όταν κατεθήκαμε, εξακολουθούσε ο Βερώ.

Κύτταξε τόν Ντεσάν, ό όποιος άπόμεινε, άκίνητος και τόν ρώτησε:

—Έρετε τίποτε σχετικώς έατίς; Ποιός εινε;

Ένας σπασμός φάνηκε στο πρόσωπο τού σημειωμένου άνθυπολογιστού, ό

όποιος άπάντησε ψυχρά:

—Άκουσα κάτι να λένε...

—Φαίνεται πως θα γίνη ό άρχηγός των πιλότων, έπίμενε ο Βερώ.

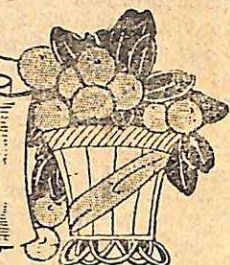
Αυτή τή φορά, ο Ντεσάν δεν μπόρεσε να συγκρατήση τήν όργή του.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΝΕΙΡΟ "Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ;

TOY G. B. LANCASTER

Είχαν κατασπώνσει κοντά στα έρεβτα κάποιον ναού ή ανακτόρου περασμένων αιώνων. Ανάμεσα στα συντρίμματα, μονάχα μία πόλη στεκόταν άκόμα όρθιά, άνηφάντας την καταστροφή του χρόνου. Κι ή "Αίριν την είχε όνομάσει ή «Πύλη της λησιμονίας».

Χρόνια τώρα, ή "Αίριν άκόλουθούσε τον άνδρα της στις περιηγήσεις του και στά κνήγημα του, ήσπα τον λάτρευε και δεν ένοιούσε να τον αφήνει μόνο του. "Ηθελε να συμμερίζεται τους νιγδύνους του, τις ταλαιπωρίες του και να θοισκεται πλέοντε έτοιμη και πρόθυμη στο πλευρό του σε κάθε δύσκολη περίσταση. Κι άλήθεια ήταν άξιοθαύμαστη ή άνοχη τις μακροκαιμένης εκείνης γυναίκας.

Η "Αίριν ήταν άσχημη, με τα ξανθά, ξεπλυμένα μαλλιά της, τα άσπινα, γαλανά μάτια της και το κοινό και χλωμό πρόσωπό της. Άλλά ό Μπέν Μπρέντεν, μπροστά στα φυσικά χαρίσματα της γυναίκας του, ξεχνούσε την άσχημία της.

Τόσο πολύτιμη ήταν γι' αυτόν ή καλή αυτή σύντροφος του διου του, τόσο είχε συνηθεί να την έχει πάντοτε στο πλευρό του, ώστε άν του έλεγαν να έξακολουθήσει μόνος του τις άξερευνησίες του, ίσως να μη τό άποφάσισε. Μέσα στις άπέραντες έρημες έκτάσεις, μεταξυ του Νίγηρος ποταμού και της λίμνης του Τσάδ, τό ξεύθος Μπρέντεν με τους ίθαγενείς βαστάζους, είχαν διανύσει πολλά χιλιόμετρα.

Τώρα διευθυνόντουσαν στο Χαΐλο-Έλ-Χαμίς, γιά να παρενυθθούν στο πέραςμα των μασιμενιανών πληθυσμών της Αιγύπτου, πού πήγαιναν εκεί γιά προσάνημα και γιά να προσφέρουν θυσίες... Μιάς ημέρας πορεία χρειάζταν άκόμα γιά να φθάσουν στο Χαΐλο - Έλ-Χαμίς.

Ο Μπέν κι ή γυναίκα του, καθισμένοι άπάνω στις πέτρες των ηκρεμισμένων έρειπίων καθάριζαν και στέλνοναν τα όπλα τους.

— Πόσο θά ήθελα να ξέρω, είπε ή "Αίριν, τί ήσαν τα έρεβτα αυτά, κι άν αυτή ή Πύλη ήταν ή είσοδος κανενός άρχαίου ναού; Γιατί επί τέλους κάποι θά έβγαζε αυτός ό δρόμος...

— Φαντάζομαι μάλλον, πώς ή πέτρες αυτές θά ήσαν κανένα φράγμα γύρω από τη μικρή αυτή λίμνη, με τα σκιερά νερά, είτε ό Μπέν. "Η ίσως, αφού θροισκώμαστε στην περιοχή του Μπρινού, κι άν πιστέψουμε τον θόλο των ίθαγενών, θά εινε τα έρεβτα της άποβάδας πού έχτισε ό Νάε, όταν ή Κιβωτός του, ήρθε κι άραξε έδω πέρα... Τίποτα ! φώναξε σέ λίγο ό Μπέν. Πρόσεξε να μη αβήσουν ή φωτιές άπάνω γιατί άσφαλως θά ύπάρχοναν θηρία, τα όποια θά έσθοναν την νύχτα να παύν στη

λίμνη...

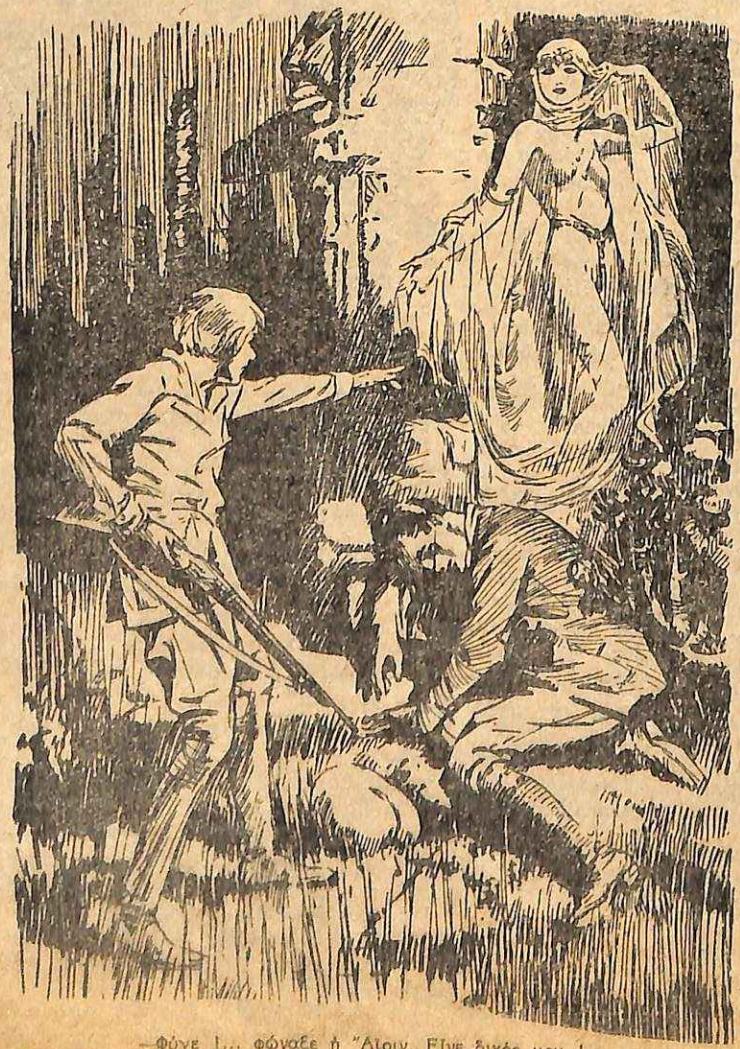
— Έννοια σου, άφεντιό ! άπάντισε ό άρχηγός των βαστάζων, δεν φοβόμια τόσο τα θηρία, όσο τα «τζιν» πού φανερόνταν την νύχτα μέσα στα έρεβτα... Κι' άλλωμονο σ' εκείνον πού θά τα ίδι... θά χάσει τα λογικά του !...

Ο Μπέν γέλασε :

— Όπου κι άν ταξείδεμα ως τώρα, παντού, σ' όλους τους λαούς, συνήντησα τις ίδιες προλήψεις γιά τα «τζιν», τα φαντάσματα και τα διάφορα ξωτικά !... Μου πονεί λίγο το κεφάλι μου, άπάντε, "Αίριν. Ίσως να με πείραζε σήμερα ό δυνατός ήλιος... Θά πάω να περατήσω λίγο, ή βραδυή δροσιά θά μου κάνει καλό ! Μη με περιμένεις... Πλάγισσε να κοιμηθής !...

Ο Μπέν πέρασε την πέτρινη πύλη των έρειπίων κι' άπομακρόνθηκε πρὸς τό μέρος της λίμνης.

Η "Αίριν, όταν έμεινε μόνη της, δεν πήγε να κοιμηθής, μόνο άρχισε να γράφει ένα γράμμα. Άλλά πολύ γρήγορα έπαυσε να γράφει κι' άρχισε να συλλογίζεται τα περασμένα.

— Φύγε !... φώναξε ή "Αίριν. Εινε δικός μου !...

Δεκατέσσερα χρόνια είχαν περάσει από τότε πού είχε παντρευτή με τον Μπέν. Θυμόταν τα πρώτα χρόνια του γάμου του, πόσο τον ζήλευε και πώς έστρεψε μήτως άγαπήσει καμιά άλλη γυναίκα πύ άμορφη άπ' αυτήν ! Η άσχημία της ήταν ό κυριός καίμος της ζωής της. Άπορούσε μάλιστα κι' ή ίδια πώς ό Μπέν την είχε ζητήσει σέ γάμο. "Ηξερε πώς οι άνδρες παρασύρονται από την άμορφιά και την χάρι, κι' όσο περνούσε ό καιρός, τόσο μεγάλωνε ή πίκρα της κι' ή άγωνία της. Γι' αυτό με άφάνταστη χαρά είχε άκούσει την άπόφαση του Μπέν να περιηγηθής την Μαύρη "Ηπειρο. Άμέσως ή "Αίριν άποφάσισε να τον άκολουθήσει. Έκει τούλάχιστον, μέσα στα βάθη της Άφρικής, ήταν άγνοια πώς ό Μπέν θά ήταν άποκλειστικώς δικός της. Καί πράγματι ! Μέρα με την ήμερα ό Μπέν έκτιμώσε περισσότερο την γενναίονη γυναίκα του και σιγά-σιγά τού έγινε ή άπαρνήτος σύντροφός του. Κι' όταν της μιλούσε ή συζητούσε μαζί της, θαρρούσε πώς

άποτεινόταν σέ κανένα φίλο του ή συνάδελφό του...

Όστόσο ή άδρες περνούσαν κι' ό Μπέν δεν είχε έπιστολείς άκόμα. Κι' ή "Αίριν άρχισε να άνησυχή. Σέ λίγο, μέσα στη σιγαλιά της νύχτας, την όποια έκαστα μονάχα πού και πού τό παρόξενο κι' άπώσιο αγέλιος κάποιες ξανές, ή "Αίριν ξεχώρισε τον ήχο των θημάτων του Μπέν. Έπείραξε να τον συναντήσει και όταν έφθασε κοντά του, κάτω από τό άχρό φως του φεγγαριού τον κύταξε κατάπληκτη. Τα μάτια του Μπέν έλαμπαν παράξενα, καθώς την άρταζε από τό χέρι και ψιθυρίζα, με κοιμένες φράσεις της έλεγε :

— Ω ! Τί ώραίο !... Τί θείο !... Τί ούράνο πρόσωπο !... Μη τό πής της "Αίριν... Άλλά πόσο ώραία ήταν ! Είχε ή ώραίτερη γυναίκα που είδα !... Καί πόσο δυστυχία γιά λίγη άμορφιά !...

— Μπέν ! Μπέν ! φώναξε ή "Αίριν. Τί κάθισα και λές ; Ποιά πρόσωπο ; Ποιά γυναίκα ; Δεν ύπάρχει κανείς έδω...

— Άλλά, έγώ την είδα ! Πώς; ρώτησε ό Μπέν ενύ την κύταξε, χωρίς να την άναγνωρίσει. Μου γέλασε μάλιστα ! Δόνητα μαργαταρένια... Έκει στα έρεβτα ήταν, έπειτα... Έπειτα έφυγε ! Έλα να με βοηθήσης να τη βρω ! Θεέ μου ! τί ώραία πού ήταν !... Έλα πά !...

Η "Αίριν προχώρησε μερικά βήματα μαζί του, κατόπιν τον άδηγήσε πρὸς στη σπηνη τους κι' έπιτάκτικά, σαν να μιλούσε σέ κανένα παιδάκι, τού είπε :

— Έλα, Μπέν, πλάγισσε να κοιμηθής ! Είσαι άρρωστος ! Φαίνεται πώς θά σέ πείραζε ό ήλιος σήμερα...

Ο Μπέν ύπνώουσε, χωρίς να φέρη άντίρρηση. Πήρε τα φάρμακα πού τού έδωσε ή γυναίκα του και πλάγισσε άπάνω στο στρατιωτικό κρεβάτι του, μονομουρρίζοντας :

— Πρέπει να την ίδης, φίλε μου !... Αυτό πού κάνω... Ξέρω.. δεν πρέπει ! Μη τό πής της "Αίριν !... Είδες άμορφιά !...

Η "Αίριν έμεινε κοντά του, βρέχοντας και δροσίζοντας τό φλογισμένο από τον πυρετό μέτωπό του, ως βίου κοντά στα έφημερώματα ή σήμασε κι' άποκοιμήθηκε. Τότε μονάχα πλάγισσε κι' εκείνη.

Την επομένη ό Μπέν σηκώθηκε καλά, κι' έξακολούθησαν την πορεία τους γιά την λίμνη του Τσάδ. Σέ λίγο συνάντησαν τό άτέλειωτο καραβάνι πού κατέβαινε πρὸς τό Χαΐλο - Έλ - Χαμίς. Μπροστά, οι άρχοντες, καθισμένοι άπάνω στις πολυάριθμες στολισμένες καμήλες τους, κατόπιν ή άκολουθία τους, ό λαός, ή γυναίκες με τα παιδιά, τολεμιστά με τα πρωτόγονα όπλα τους, φορτία όλοκληρα τροφίμων κι' ή

άπαράιτητες χορεύτριες, τυλιγμένες με τα πολύχρωμα, άραχτούφρανα πέπλα τους...

Ξαφνικά, ή "Αίριν διέκρινε ένα μικρό, μελαχροινό χεράκι πού τους χαιρετούσε και γιά μία στιγμή μάλιστα άντίκρινε δύο αλογερά, κατόμιαρα μάτια... Κατόπιν, τίποτε πια. Είχε ίδι κι' ή "Αίριν ένα πρόσωπο, θείο, ούράνιο !...

Νύχτωσε ! Ο Μπέν κι' ή "Αίριν καθόντουσαν άμύλητοι μπροστά στη σπηνη τους. Ο Μπέν δεν είχε μιλήσει γιά τη χθεσινή συνάντησή του, άληθινή ή φανταστική ! Φανόταν συλλογισμένος...

Ξαφνικά, χωρίς να την άκούσουν πώς πλησίαζε, μία γρηά κουκουλωμένη με την μαύρη «χάμπαρα» της, πήγε και στάθηκε μπροστά τους. Έδωσε στον Μπέν ένα μικρό δέμα και τού έγνεψε να την άκολουθήσει.

Με τον θάνατο στην καρδιά, ή "Αίριν παρακολούθησε κάθε κίνηση του άνδράς της. Έκείνος άνοίξε τό δέμα με άνοήματα χέρια, έβγαλε από μέσα δυο άσημένια βραχιόλια, φορητόμενα με μικρά κουδούνια, κι' αυτά πού φορούσε ή χορεύτρια στα πόδια τους, και μιά μαυρίλα μαύρων μαλλιών. Ένα βαρύ άβροια σκορπίστηκε δρόγγορα σαν άνοιξε τό δέμα... Χωρίς να διστάσει ό Μπέν, σηκώθηκε κι' άκολούθησε τη γρηά. Φανόταν σαν ύπνωτισμένος. Η "Αίριν τούς έφερε πού διευθύνθηκαν κατά τους λόφους, σέ μιά σπηλιά. Άποφασιστικά σηκώθηκε, πήρε τό τουφέκι της κι' από μακριά τούς άκολούθησε. Ξαφράκωσε τους θράχους, ξεπάρσε, νιώθοντας την πρώτη φορά στη ζωή της ένα παρόξενο φόβο.

Πελώριες νυχτερίδες πετούσαν όλόγυρά της, καθώς προχωρούσε μέσα στην σπηλιά. Μπροστά της, σέ λίγων βημάτων άπόσταση, προχωρούσε ό Μπέν με τη γρηά. Και Ξαφνικά, σέ μιά καμψή, ή "Αίριν στάθηκε έκστατική...

Άπάνω σ' ένα θύσημα του βράχου, πού έμοιαζε σαν βωμός, στεκόταν μία νέα, άνεμεμένη άμορφιάς.

— Σέ είδα από τό φορείο μου ! είπε ή νέα με μελωδική φωνή. Μ' άρέσει ή άλλη !... Θεέ μου !... Τί άμορφιά !... Άς μη τό μάθω ή μοιάζει με ξανθό θεό !... Έλα...

Ο Μπέν στεκόταν και κύταξε σαστισμένος, άμύλητος ! Τό βλέμμα του είχε πάρει μιά έκφραση τρολλού πόθου. Με τό χέρι του της έκανε νεύμα να ξεσκεπασθής.

Τότε ή νέα με μιά κνήση γεμάτη χάρι, άφησε τας πέπλους της να σωριασθούν μπροστά στα πόδια της. Ως κι' ή "Αίριν δεν υπέθεσε παρά να τη θαυμάσει. Άλλά άμέσως συνήλθε, πρότεινε τό τουφέκι της και φώναξε :

— Φύγε ! Προτού πυροβολήσω ! Είπε δικός μου !... Δικός μου !... Η "Αίριν δεν πρόφθασε να πη περισσότερα γιάτι Ξαφνικά, ό Μπέν σωριάστηκε άναίσθητος στη μέση της σπηλιάς. Η "Αίριν πέταξε τό όπλο της κι' έσπευσε κοντά του. Τον άναίσθητο στην άγκαλιά της, και κατόπιν είπε έπιτακτικά στην γονιτευτική σειρήνα :

— Δώσε μου άμέσως ένα φορείο γιά να τον μεταφέρουμε ! Τί τον έβλεις στα χάλια πού εινε ! Πήγαινε !... Έβλεπες όνειρα της φαντασίας και τού πυρετού ! Δοξαζόμενο νάναι τ' όνομα του Θεού, είσαι καλά τώρα !... Πλυτώσαμε !...

Κι' ή "Αίριν τού χάιδεψε τα μαλλιά με μητρική άγάπη...

Με πείραζε ό ήλιος ; ρώτησε με μελαγχολικό ύφος. Δεν συνέθη ήμπως... τίποτε άλλο !...

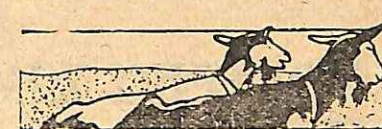
— Πότε ! Έβλεπες όνειρα της φαντασίας και τού πυρετού ! Δοξαζόμενο νάναι τ' όνομα του Θεού, είσαι καλά τώρα !... Πλυτώσαμε !...

Κι' ή "Αίριν τού χάιδεψε τα μαλλιά με μητρική άγάπη...

Με πείραζε ό ήλιος ; ρώτησε με μελαγχολικό ύφος. Δεν συνέθη ήμπως... τίποτε άλλο !...

— Πότε ! Έβλεπες όνειρα της φαντασίας και τού πυρετού ! Δοξαζόμενο νάναι τ' όνομα του Θεού, είσαι καλά τώρα !... Πλυτώσαμε !...

Κι' ή "Αίριν τού χάιδεψε τα μαλλιά με μητρική άγάπη...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Φραγκίσκος της Αυστρίας και ή ύπηρετρία του πανδεχείου. Ο Ρενάν κι' ό σπιτονεϊκός της. Γιατί δεν τον ήθελε ως ένοικιαστή του. Τά...πολύχρωμα έργα του μεγάλου συγγραφέως. Πώς ένας έξερευνητής έφαγε ανθρώπινα αυτιά γιά...μηνιάρια κτλ.

Κάποτε, ό Φραγκίσκος Β' της Αυστρίας άπεφάσισε να περιηγηθής τη χώρα του δλομάνχος, υπό αίστηρόν ηνδόντο. Έτσι λοιπόν έφτασε ένα βράδυ σ' ένα φτωχικό ξενοδοχείο, όπου δήλωσε ότι άνήκει στην ύπηρεσία του αυτοκράτορος.

Τό πρωί, μόλις ξύπνησε, ζήτησε ζεστό νερό γιά να ξυρισθής, κι' όταν τού τό φέρανε, άρχισε να σάπουνιζή τό πρόσωπό του. Ένώ όμως σαπουνίζονταν, άκουσε την πόρτα ν' άνοίγη και γυρίζοντας πίσω τό κεφάλι του, είδε την ύπηρετρία πού τού είχε φέρει πρὸ όλλιγου τό ζεστό νερό.

—Με συγχωρείτε, κύριε, πού ξαναγύρισα, τού είπε.

—Τί θέλεις ; τί ρώτησε τότε ό Φραγκίσκος.

— Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά δεν μπορώ πια να κρατήσω την περιέργειά μου. Θέλω να μάθω, άν πραγματικά είσθε στην ύπηρεσία του αυτοκράτορος.

— Μάλιστα. Είπ' αλήθεια αυτό, της άποκρίθηκε ό Φραγκίσκος, έξακολούθοντας να σαπουνίζεται.

—Και τί έργασία κάνετε κοντά στην Αύτου Μεγαλειότητα ;

Στην δεύτερη ερώτηση της περίγαινε πίσω στον άρέντη σου, πρὸ τού μάθει τί έκανες !...

Ξαπλωμένος άπάνω στο στενό κρεβάτι του, ό Μπέν χαροάλασε έδωμάδες όλόκληρες με έκκεφαλικό πυρετό. Και μέσα στις προσκοίσεις του, επανελάμβανε αδιάκοπα, έθιμονα :

—Μη τό πής της "Αίριν !... Ω ! εκείνη ή άλλη !... Θεέ μου !... Τί άμορφιά !... Άς μη τό μάθω ή μοιάζει με ξανθό θεό !... Έλα...

Ο Μπέν στεκόταν και κύταξε σαστισμένος, άμύλητος ! Τό βλέμμα του είχε πάρει μιά έκφραση τρολλού πόθου. Με τό χέρι του της έκανε νεύμα να ξεσκεπασθής.

Τότε ή νέα με μιά κνήση γεμάτη χάρι, άφησε τας πέπλους της να σωριασθούν μπροστά στα πόδια της. Ως κι' ή "Αίριν δεν υπέθεσε παρά να τη θαυμάσει. Άλλά άμέσως συνήλθε, πρότεινε τό τουφέκι της και φώναξε :

— Φύγε ! Προτού πυροβολήσω ! Είπε δικός μου !... Δικός μου !... Η "Αίριν δεν πρόφθασε να πη περισσότερα γιάτι Ξαφνικά, ό Μπέν σωριάστηκε άναίσθητος στη μέση της σπηλιάς. Η "Αίριν πέταξε τό όπλο της κι' έσπευσε κοντά του. Τον άναίσθητο στην άγκαλιά της, και κατόπιν είπε έπιτακτικά στην γονιτευτική σειρήνα :

— Δώσε μου άμέσως ένα φορείο γιά να τον μεταφέρουμε ! Τί τον έβλεις στα χάλια πού εινε ! Πήγαινε !... Έβλεπες όνειρα της φαντασίας και τού πυρετού ! Δοξαζόμενο νάναι τ' όνομα του Θεού, είσαι καλά τώρα !... Πλυτώσαμε !...

Κι' ή "Αίριν τού χάιδεψε τα μαλλιά με μητρική άγάπη...

Με πείραζε ό ήλιος ; ρώτησε με μελαγχολικό ύφος. Δεν συνέθη ήμπως... τίποτε άλλο !...

— Πότε ! Έβλεπες όνειρα της φαντασίας και τού πυρετού ! Δοξαζόμενο νάναι τ' όνομα του Θεού, είσαι καλά τώρα !... Πλυτώσαμε !...

Κι' ή "Αίριν τού χάιδεψε τα μαλλιά με μητρική άγάπη...

εργής γυναίκας ό Φραγκίσκος γύρισε πρὸς τό μέρος της με πρόσωπο γεμάτο σαπουνάδα κι' άποκρίθηκε ψυχρως.

—Αύτην την στιγμή έχω την τιμή να τον ξυρίσω !

Κάποτε, ό περίφημος Γάλλος συγγραφέας Έρνέστος Ρενάν είχε πάει σ' ένα σπίτι γιά να νοικιάσει ένα διαμέρισμα, κι' αφού έμεινε ευχαριστημένος άπ' αυτό, πρότεινε στον ιδιοκτήτη να τού δώσει κατάλο.

—Όχι, κύριε ! τού άποκρίθηκε εκείνος. Περάστε αήσιο. Πρότεινε να μάθω έντοματζα ή άνδρωπος είσθε ! Μου λέτε τό όνομά σας ;

—Εύχαριστώ. Όνομάζομαι Έρνέστος Ρενάν.

Μετά δυο μέρες, ό Ρενάν πήγε πάλι στο σπίτι πού τού άρεσε και είπε στον ιδιοκτήτη του :

—Ηρθα γιά... Ξέρω !... Ξέρω ! τον διέκρινε ό ιδιοκτήτης.

—Ε; λοιπόν ;

—Λοιπόν, κ. Ρενάν, δεν μπορώ με να σας νοικιάσω τό σπίτι, γιατί έδω μέσα κάθονταν άνδρες φιλήγοροι, ενώ σεις, καθώς πληροφορήθηκα, προσεγγίζετε μεγάλο θόρυβο με τα έργα σας ! Να, δεν θέλω να σας προσβάλω, αλλά μούπαν πολλοί πώς τα έργα σας εινε...

—Μία μέρα ρώτησε κάποιος τον περίφημο δόκτορα Ρικάρδο :

—Δόκτορ, ποιά γνώμη έχετε γιά τό άνάστη ;

—Την πιο χειρότερη πού μπορεί να φαντασθής ! άποκρίθηκε ό Ρικάρδο.

—Μία άκουσα να λένε, δόκτορ, πώς ούτος άρχισε να φωνάζει και να κλάει γιά τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

—Αν μιλούσαν καμιά ξημία ! φώναξε τότε ό μαύρος. Έφραγαν τα τρώατά μου πού τα είχα κρεμασμένα στο ταβάνι. Έφραγαν τα αυτιά των έχθρών μου, πού σκότωσα τον τελευταίον καιρό !...

ΠΩΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ «ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

Ποιός ήταν ο Αβγυστος Μακέ, ο επιλεγόμενος «Λεβέντης». Η πρώτη συνεργασία του με τον 'Αλέξανδρο Δουμά, πατέρα. Πώς έγραψαν «Οι τρεις Σωματοφύλακες». Οι θρυλικοί ήρωες του μυθιστορήματος. Ο 'Αβγυστος Μακέ και η «πρώτη ύλη». — «Χειρόγραφα! Γρήγορα χειρόγραφα!» Η παγκόσμια επιτυχία των «Τριών Σωματοφύλακων». Ο πέθος του μικρού 'Ισακίου, κλπ. κλπ.

ΙΑ μέρα του 1842 ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, ένδοξος πελάς στο Παρίσι, ως θεατρικός συγγραφέας, είδε να έρχεται στο σπίτι του ένας ύψηλός νεός, μ' άγρια μονοκάλυβα, με ζωικά μάτια και με παλληκαρισμό ύψους σωματοφύλακος, έχοντας μια σύσταση γι' αυτόν από τόν ποιητή Γεράρδο ντε Νερβάλ.

Αυτόν τον «λεβέντη» τον έλεγαν Αβγυστο Μακέ. Άλλοτε ήταν καθηγητής, με είχε παρατήσει το επαγγελματικό του και κατάφευγε να ζήσει γράφοντας ιστορικά μυθιστορήματα. Είχε φέρει μάλιστα κι ένα τέτοιο μυθιστόρημα στον Δουμά που είχε τίτλο: «Ο κύριος Μπυβάρ ή η Συνομοσπία του Σελλαμάρ». Η υπόθεση ήταν συναρπαστική, με ο Αβγυστος Μακέ την είχε γράψει αδέξια: «δεν κυλούσε». Ήταν παραφορτωμένη, βαρειά, αδιάβαστη. Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πήρε τα χειρόγραφα, τα διόρθωσε, τα ξαλάρωσε κι έκανε την αφήγηση ελκυστική, διασκεδαστική, ενδιαφέρουσα. Μ' αυτόν τον τρόπο, «Ο κύριος Μπυβάρ» έγινε «Ο 'Ισπότης ντ' Αρμαντάλ» και δημοσιεύθηκε ως επιτύλιδα στον «Αιόνα».

—Αυτό το μυθιστόρημα είναι το πιο διασκεδαστικό απ' όλα έχω γράψει μέχρι σήμερα! Έλεγε με την παρορμητική αφέλειά του ο Δουμάς.

Ο Μακέ δεν έβαλε τ' όνομά του. Πήρε όμως το μερίδιό του από τα κέρδη: 1200 χρυσά φράγκα.

Ήταν έμπιστος άνθρωπος αυτός ο Μακέ! Ήξερε καλά την ιστορία, διάβαζε πολύ κι είχε ένα σωρό ιδέες στο κεφάλι του. Έπειδή όμως δεν κατάφερε να γίνει γνωστός στο ευρύ Κοινό, χρειάστηκε από την άωρη της ρεντιγόντας του Δουμά, κάνοντας την σκέψη ότι πάντα κερδίζει κανείς κάτι ακολουθώντας στον δρόμο του, έναν δημοφιλή συγγραφέα, ένδοξο στο θέατρο, όπως ο 'Αλέξανδρος Δουμάς.

Εμείς τον καιρό, όσος ο Δουμάς είχε παρατήσει τα παρασκήνια, και περνούσε τις μέρες του γράφοντας μυθιστορήματα. Με το ιστορικό κέφι του, είχε «συρράψει» μισή ντουζίνα τέτοια μυθιστορήματα που άρεσαν στο Κοινό των εφημερίδων. Έπειδή δε δεν είχε καιρό για να γράψει μόνος του, δούλευαν τις υποθέσεις που του έφταναν οι άλλοι: ή συναρπαστική αφήγηση, το μάξιμο των δραματικών στιγμών, ήταν η ιδιαιτερότητα του. Όταν, το 1842, ο νεαρός Παύλος Μερλς του είπε ότι μετέφραζε τον «Αμλέτο», ο Δουμάς του φώναξε κατάκλητος:

—Μά, παιδί μου, δεν είσαι καλά! Μεταφράζεις Σαίξπηρ και δεν μου λές τίποτα! Φέρε μου γρήγορα τα χειρόγραφα.

Κι έπειτα, όταν ο Παύλος Μερλς του πήγε την μετάφραση του «Αμλέτο», ο Δουμάς τα διόρθωσε, τα έκοψε, τα ξανάγραψε και ύστερ' από λίγες εβδομάδες το έργο ήταν έτοιμο κιόλας για το θέατρο.

Το ίδιο λοιπόν σύστημα ακολουθούσε και με τον Μακέ: Ο «λεβέντης», όπως τον έλεγε, του πήγαινε την «πρώτη ύλη». Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, ο «μάγος», την επεξεργάστηκε, την έκανε ελκυστική στο μάτι, διασκεδαστική. Κι έτσι έγραψε το 1844 ένα αριστούργημα, που διατηρεί ακόμη και σήμερα την δροσιά του, σαν να δημοσιεύθηκε μόλις χθές: «Οι Τρεις Σωματοφύλακες».

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, πατήρ

Η ιστορική πηγή του μυθιστορήματος δεν είναι διόλου άγνωστη. 'Από το «Απομνημονεύματα του ντ' Αρτανιάν», κι' ενός αποσπασμένου έργου του «Σαντρά ντ' Κορβίλ», ο Δουμάς πήρε τα ονόματα των ηρώων του, το έπεισόδιό του ταξιδιού του ντ' Αρτανιάν στο Παρίσι, μια επίθεση με την Μιλαίδη Χ και το πρόσωπο της γυναίκας ενός ταβερνιέρη, που θα γίνει η περιφημη Κυρία Μπονασιέ. Τα «Απομνημονεύματα του Λα Πόρτ» του έδωσαν επίσης την απαγωγή αυτή της Κυρίας Μπονασιέ κι' ένα βιβλίο του Ρεντερό «Πολιτικές και ερωτικές μηχανορραφίες της Αθήνας της Γαλλίας», την ιστορία των διαμαντιών που έστειλε η Άννα ή Αδορτιάκη στον Δούκα του Βουίνγκχαμ.

Ο Δουμάς όμως θέλησε να δείξει ότι έκανε μεγάλες κι εξαντλητικές έρευνες κι' αναφέρει ότι ξεφύλλισε στη Βασιλική Βιβλιοθήκη ένα άγνωστο χειρόγραφο, τα «Απομνημονεύματα του Κόμητος ντ' Λα Φέρ». Δίνει μάλιστα και τον αριθμό του χειρογράφου στον κατάλογο της Βιβλιοθήκης. Μ' αυτόν τον τρόπο, ο Δουμάς κατάφερε να ξεγελάσει πολλούς «σοφούς» της εποχής του. Το περιεργό δε είναι, ότι παρουσιάζονταν ως ιστορικός διχώς να το φαντάζεται. Ο 'Αθως, ο Πόρθος και ο 'Αραμς, τα τρία αυτά ονόματα που ήταν κατά τη γνώμη του «ψευδώνυμα με τα όποια ο Σαντράς είχε καλύψει ένδοξα ονόματα», ήταν αληθινά! Τα είχαν τρία ιστορικά πρόσωπα!

Ο 'Αθως είχε γεννηθεί κοντά στο Σωβιέρ του Μπαρ και πέθα-

νου και στο τέλος κάθε μέρας ο Δουμάς ανακεφαλαίωνε και χάραζε την γραμμή της υποθέσεως.

Έπειτα ο Αβγυστος Μακέ, ανέλαβε πάλι, όπως είχαν συμφωνήσει, να προμηθεύει την πρώτη ύλη. Άρχισε λοιπόν να γράφει και να δίνει χειρόγραφα στο Δουμά. Έκρινος όμως ήταν άχρηστος! Είχε πέσει με τα μούτρα στη δουλειά. Για να γλυτώσει μάλιστα από τους δηλητηριώδεις γνωστούς του, έφυγε από το Παρίσι και πήγε να καθήσει στη Βίλλα των Μεδίκων, στο προάστιο του 'Αγίου Γεωργίου κι' εκεί πέρα εδούλευε από το πρωί ως το βράδυ κι' από το βράδυ ως το πρωί!...

Κατά τη γνώμη του, ο Μακέ δεν εργαζόταν ποτέ πολύ και γρήγορα: «Χειρόγραφα! Γρήγορα κι' άλλα χειρόγραφα!» του έγραφε κάθε τόσο ο 'Αλέξανδρος Δουμάς. «Θέλω ύλη! Ύλη!... Έχω αδειάσει! Μά τι περνούμεντες, λοιπόν; Τί να μου κάνουν τα δώδεκα χειρόγραφα που μου στείλατε! Στείλτε κι' άλλα γρήγορα!»

Ο Δουμάς ήταν ακούραστος. Έδινε ιδέες, εύρισκε διάφορα καινούρια επεισόδια, υπέρθετε την ύλη κι' έπειτα την ξεδιάλυσε σαν μάγος, σαν ταχυδακτυλουργός.

Πριν τελειώσουν οι «Τρεις Σωματοφύλακες», είχαν αρχίσει δυο άλλα μυθιστορήματα: «Η Βασίλισσα Μαργκό» κι' «Ο 'Ισπότης του Ερυθρού Οίκου». Ο Δουμάς κι' ο Μακέ πνίγονται μέσα σε αίματα μονομαχιών και σε χειρόγραφα. Ο Μακέ από πάντων δεν πρόφτανε να πάρει την ανάσα του.

Πάμε καλά με τη «Βασίλισσα Μαργκό» μέχρι τώρα, του έγραφε ο Δουμάς. Έχουμε βάλει καμιά δεκαριά σελλίδες πολιτική, μά δεν πειράζει, θα τις κάνω να ξεχασθούν μ' ένα δραματικό έπεισόδιό. Γρήγορα λοιπόν!... Δεν μπορώ να καταλάβω τι κάνετε. 'Από χθές το πρωί έχω σταυρώσει τα χέρια μου και σ'ας περιμένω!»

Καμιά φορά τύχαινε να χαθούν τα χειρόγραφα του Μακέ στο ταχυδρομείο. «Νά πάρε ή όργη! Έγραφε ο Δουμάς. Το ταχυδρομείο έπρεπε να χάνει μονάχα τα γράμματα που ζητάνε λεφτά! Τα χειρόγραφα είναι λερά! Το χάσιμό τους είναι έγκλημα!»

Κι' οι δυο τους εδούλευαν σαν μηχανές.

Για τη Βασίλισσα Μαργκό ακόμα σαρτάνια χειρόγραφα! Ζητούσε ο Δουμάς. Ο Μονζουά περιμένει... Τι θα τον κάνουν; Έμεινε πίσω ο Μονζουά. Τ' άλλα πρόσωπα τραβούν μπροστά! Προς Θεοί! Φτιάξτε ακόμα ένα κεφάλαιο του «'Ισπότης του Ερυθρού Οίκου». Έ-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

ΝΑ ανοιξιάτικο άπογευμα, αποφασίσαμε εγώ, ο Ζάν κι' η γυναίκα του ή Ντόροθι να κάνουμε ένα μακρινό περιπάτο. Πολύς κορς έλέγαμε να πάμε σε κανένα από τα κοντινά βουνά κι' από κει να διαμύσουμε την όψη του ήλιου, αλλά διάφορες ασχολίες ως τότε μάς εμπόδιζαν να πραγματοποιήσουμε το όραμα αυτό σχεδόν μίας. Γι' αυτό δεν έπρεπε να χάσουμε την ευκαιρία που μάς δινόταν εκείνη την ημέρα.

Τον Ζάν τον γνώριζα από δεκαπέντε χρόνων και τη γυναίκα του από την εποχή του γάμου τους. Είχαν πέντε χρόνια παντρεμένοι και όμως ευχάριστος θα έπαιρνα όραμα πως ο ξωτός τους θα βαστούσε ως τα γρατεινά και θα έλπιαν πάντα φιλά σαν ερωτευμένα τρυφόνια. Τους αγαπούσα και τους δυο σαν αδελφία μου κι' ήμουν βέβαιος, πως κι' αυτοί έννοιωναν για μένα το ίδιο αίσθημα.

Αφού λοιπόν μείναμε σύμφωνα για το ζήτημα του περιπάτου, πήραμε ένα φειδωτό μονοπάτι κι' αρχίσαμε να προχωρούμε με μεγάλη δυσκολία ανάμεσα από την πλούσια βλάστηση, αμύλητοι μπρος στη μεγάλη σιγή της φύσεως, με την ψυχρή μας βυθισμένη σε μια γοητευτική μαγεία.

Ύστερα από αρκετά στριμογυρίσματα, βγήκαμε από το μονοπάτι και σταθήκαμε για λίγα λεπτά να ξεκουραστούμε. Εκείνη τη στιγμή ο ήλιος δλόχρυσος και κατακόκκινος βυθιζόταν ήσυχα μέσα στα γαλήνια νερά του κόλπου και γύρω του τα μικρά σύννεφα, έλ-

πειτα, αν μπορούσατε, έλατε να φάμε μεθαόριο μαζί».

Με τους «Τρεις Σωματοφύλακες», ο 'Αλέξανδρος Δουμάς έγινε τρισένδοξος κι' ως μυθιστοριογράφος, όπως ήταν κιόλας ποιητικός ως θεατρικός συγγραφέας. Η επιτυχία του ήταν παγκόσμια!

Μία μέρα, ένας μικρός 'Ισακίος, οικότροφος σε μια οικογένεια που ήταν γνωστή στον Δουμά, έλεγε και θάρσά και ξάστερα ότι ήθελε να ξαναγνώριση στην πατρίδα του.

—Θέλεις να δής τη μητέρα σου; τον ρώτησαν.

—Όχι, δεν έχω μητέρα.

—Τότε, γιατί μ' έθερες.

—Τους αδελφούς σου, τις αδελφές σου;

—Δεν έχω...

—Μά τότε γιατί θέλεις να ξεαναγνωρίσεις στην 'Ισπανία;

—Για ν' αποτελειώσω ένα μυθιστόρημα που είχα αρχίσει να διαβάσω το καλοκαίρι.

—Και πού είναι αυτό το μυθιστόρημα;

—«Οι Τρεις Σωματοφύλακες»!

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς με το άθγατο αυτό άριστούργημα, είχε φτάσει στο ξενιθί της δόξας του.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΕ ΡΟΥΖ

λαζαν χίλια χρώματα κάθε τόσο. 'Από τους κήπους κι' από τον κάμπο έφταναν ως εμάς ή ευωδίες των ρόδων και των άλλων λουλουδιών κι' από την άλλη μεριά έφρχονταν να μάς χαϊδέψει ανάλαφρα το θαλασσινό αέρα. Νοιώσαμε κάποια νύκτα να ντριεύη τα κουρασμένα μέλη μας και θέλαμε να καθήσουμε εκεί ακόμα λίγο. Η Ντόροθι όμως μάς έδειξε με το χέρι της ένα βράχο εκεί κοντά, πίσω από την κορυφή του οποίου πρόβαλε την στιγμή εκείνη σιγά-σιγά το φεγγάρι σαν μια μεγάλη σφαίρα από χρυσάφι και μάς είπε:

—Δεν ανεβαίνουμε στον Καταρμένο Βράχο; Δεν είναι πολύ μακριά από δω... Τι λέτε;

—Πάμε! της αποκρίθηκα εγώ κι' ο άνδρας της, ο όποιος συ-

νέμενε την απάντησή μου μ' ένα φιλί στο στόμα της.

—Θέλεις να δής τη μητέρα σου; τον ρώτησαν.

—Όχι, δεν έχω μητέρα.

—Τότε, γιατί μ' έθερες.

—Τους αδελφούς σου, τις αδελφές σου;

—Δεν έχω...

—Μά τότε γιατί θέλεις να ξεαναγνωρίσεις στην 'Ισπανία;

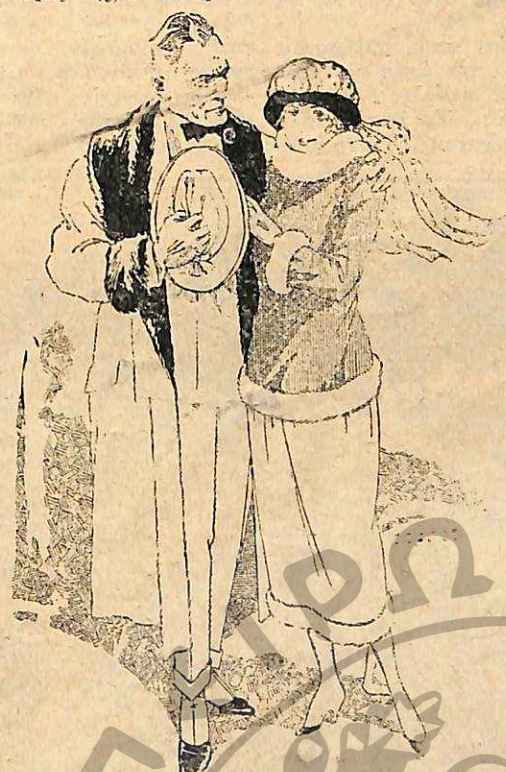
—Για ν' αποτελειώσω ένα μυθιστόρημα που είχα αρχίσει να διαβάσω το καλοκαίρι.

—Και πού είναι αυτό το μυθιστόρημα;

—«Οι Τρεις Σωματοφύλακες»!

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς με το άθγατο αυτό άριστούργημα, είχε φτάσει στο ξενιθί της δόξας του.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΕ ΡΟΥΖ

Προχωρούσαμε άργα, κρατώντας ο ένας τον άλλο από το χέρι...

μας απάντησε όμως παρά ο αντίλαλος του γάμου και των λουλουδιών.

—Ενοίωθα πως έχανα την ιστορία μου και καταρρέα ολόκληρο σιγά-σιγά προς το φοβερό γκρεμό.

Με τον καιρό, όπως γίνεται πάντα, ή αλησμόνητη εκείνη βραδιά άρχισε να σβήνει σιγά-σιγά από τον νου μας, από την τραγική αυτή ιστορία δεν άποινε στην ανάμνησή μας άλλο από την εικόνα του δυστυχισμένου Ζάν, που την διατηρούσαμε ακόμα με κάποια εικόνα βίαια.

Κι' όταν άργότερα αντιληφθήκαμε πως ή Ντόροθι κι' εγώ ήμασταν τα ίδια γούστα, τίποτε φυσικά, δεν μάς εμπόδιζε να παντρευτούμε.

Ο γάμος αυτός δεν ήταν αποτέλεσμα ερωτικού πάθους, γιατί εγώ έξεκομίζα να διατηρώ ίπταναντι της τα ίδια φιλικά αίσθηματα που έφερα γι' αυτή και πριν.

Περνούσαμε λοιπόν ειρηνικά τον καιρό μας σε κεινή την μικρή πόλη, χωρίς καμιά ανησυχία να ταράσσει την ειρηνική ζωή μας.

Κι' από εκείνη τη βραδιά δεν ξανάβλεπα, ποτέ στη ζωή μου, αυτή τη γυναίκα...

Εξάφνα, κάποιο βράδυ του χειμώνα, ή Ντόροθι μου πρότεινε δίχως να ξέρω πως της ήρθε αυτή ή ιδέα, ν' ανεβούμε στον Καταρμένο Βράχο, και να επισκεφθούμε το μέρος, όπου είχε χαθεί ο δυστυχισμένος της άντρας.

Έπειδή επέμεινε πολύ σ' αυτήν την ιδέα, γι' αυτό μόλις άρχισε να χαμηλώνει ο ήλιος, ξαναπήραμε το στενό μονοπάτι και προχωρούσαμε άργα, κρατώντας ο ένας τον άλλο από το χέρι, σαν δυο μικρά παιδιά, που φοβούνται... 'Αλλάζαμε κάποτε - κάποτε λίγα λόγια για να πάρουμε θάρρος από τον ήχο της φωνής μας. Κάποια ανεξήγητος ταραχή μάς έβάραινε και γι' αυτό περπατούσαμε αδιάφοροι στη γοητεία της ήσυχης βραδείας.

Επί τέλους, φτάσαμε στην κορυφή του Καταρμένου Βράχου και καθήσαμε κοντά στον γκρεμό, στο ίδιο μέρος, όπου θρισκόμαστε και την πρώτη φορά. Όλα είχαν μείνει, όπως τ' αφήσαμε.

Άλλα μιά βαρειά μελαγχολία άπλωνόταν ολόγυρά μας στη φύση και μάς έσφιγγε την καρδιά.

Η Ντόροθι είχε γείρει πάνω μου κι' εγώ, σιωπηλός, κίτταξα, αψηχημένος, τη σκοτεινή και μυστηριώδη λίμνη που το κύμα της ξεπούσε αφρισμένο στη ρίζα του γηινού βράχου.

Σε κάποια στιγμή, μνήσθισα άσυναίσθητα:

—Δυστυχισμένο μου Ζάν!

Εκείνη τη στιγμή, άκουσα μια φωνή να μού λήξ στ' αέρα:

—Εγώ τον έσκότωσα! Εγώ τον έσπρωξα στον γκρεμό... Το πιστεύεις αυτό;...

Κίτταξα πίσω μου κι' είδα την Ντόροθι να στέκεται δίπλα μου ήσυχη κι' ασάλευτα. Στην αρχή νόμισα πως ο άγγελος μ' έκανε ν' άκούσω αυτά τα λόγια, αλλά πολύ γρήγορα κατάλαβα πως έπατήθηκα σ' αυτό, γιατί δεν φρούσε καθόλου σχεδόν. Έσπρωξα πάλι και δύθισα το βλέμμα μου στα σκοτεινά βάθη της άβυσσου, που θαρρείς με τραβούσαν σαν μαγνήτες...

Ένας άγγελος έφύλαγες έπλάκωνε τα στήθη μου και μια ανεξήγητη κόπωση φαινόταν πως με κυριεύει.

Ενοίωθα πως έχανα την ιστορία μου και καταρρέα ολόκληρο σιγά-σιγά προς το φοβερό γκρεμό.

Με τον καιρό, όπως γίνεται πάντα, ή αλησμόνητη εκείνη βραδιά άρχισε να σβήνει σιγά-σιγά από τον νου μας, από την τραγική αυτή ιστορία δεν άποινε στην ανάμνησή μας άλλο από την εικόνα του δυστυχισμένου Ζάν, που την διατηρούσαμε ακόμα με κάποια εικόνα βίαια.

Κι' όταν άργότερα αντιληφθήκαμε πως ή Ντόροθι κι' εγώ ήμασταν τα ίδια γούστα, τίποτε φυσικά, δεν μάς εμπόδιζε να παντρευτούμε.

Ο γάμος αυτός δεν ήταν αποτέλεσμα ερωτικού πάθους, γιατί εγώ έξεκομίζα να διατηρώ ίπταναντι της τα ίδια φιλικά αίσθηματα που έφερα γι' αυτή και πριν.

Περνούσαμε λοιπόν ειρηνικά τον καιρό μας σε κεινή την μικρή πόλη, χωρίς καμιά ανησυχία να ταράσσει την ειρηνική ζωή μας.

Κι' από εκείνη τη βραδιά δεν ξανάβλεπα, ποτέ στη ζωή μου, αυτή τη γυναίκα...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΝ ΧΕΡΜΠΟΡΝ

('Ενα αποκλειστικό άρθρο του Αμερικανού συγγραφέως Έλμερ Ράις για την Κάθην Χέρμπορν, την Έλεωνόρα Ντεϋς της Αμερικής.)

Κάθην Χέρμπορν δεν είναι μόνο ένας από τους μεγαλύτερους «αστέρες» του Χόλλυγουντ: είναι κι ο πιο χαρακτηριστικός και ο πιο μοντέρνας Αμερικανίδα.

Μα είναι πολύ δύσκολο να καταλάβει κανείς πώς έγινε ακριβώς αυτή η διάσημη καλλιτέχνης. Έχουν γραφτεί και γραφονται αμέτρητες ιστορίες για τη ζωή της και για τις μοναδικές εξαιρετικές στιγμές της.

Λένε ότι η Χέρμπορν είναι θεό-τρολή κι ότι δεν είναι. Ότι είναι θαρραλέα κι εξαιρετική κι ότι είναι φρόνιμη και υπολογιστική. Λένε, ότι είναι παντρεμένη κι ότι δεν είναι. Ότι είναι 18 ετών κι ότι είναι 35!

Τι να πιστέψουμε κανείς; Η διαφώνησης θαράζει, δίχως κανένα έλεγχο.

—Όλος ο κόσμος, μου λέει η Κάθην Χέρμπορν, έχει για μένα ένα σωρό παράξενες ιδέες... Θα το ξέρετε, βέβαια...

Καθόμαστε εκείνη την μέρα σ' ένα μικρό υποκαταστήματι του Χόλλυγουντ, στο οποίο έχουμε έρθει, που έχει στην Νέα Υόρκη: ένα πολυτελές διαμέρισμα σ' ένα μεγάλο της Πέμπτης Λεωφόρου.

Μα μήπως φταίει ο κόσμος γι' αυτό; της απαντάω. Το λάθος είναι και λιγάκι δικό σας. Ποτέ δεν διηγηθήκατε σε κανέναν την ιστορία της ζωής σας. Γιατί κρύβετε έτσι; Μήπως τα φίλμ σας δεν δείχνουν καθαρά τον χαρακτήρα σας;

—Το άναγνωρίζω... Παραδέχτηκε η Κάθην Χέρμπορν. Μα σάς ρωτώ: σάς άρεσει να μιλάτε για τον εαυτό σας;

Κι έπειτα με μια λαϊκή ματιά, δλο ειρωνεία:

—Είπατε 'Ιρλανδός κι' είμαι Σκωτσέζα. Αυτή είναι η διαφορά.

Η Κάθην Χέρμπορν είναι μια εξαιρετική γυναίκα. Τα μάτια της, που έχουν ένα φρενικό μπλε χρώμα, είναι ζωηρά κι αστραφτερά και δίνουν τόση απόλαυση και λάμψη.

Ήταν δεκαοκτώ χρόνων, όταν έγινε διάσημη και φυσικά είναι πολυάριθμοι εκείνοι, που ισχυρίζονται ότι την ανακάλυψε ανάμεσα στα «Φόλις γκέιτς» του Χόλλυγουντ.

Μα ένα μονάχα πρόσωπο την ανακάλυψε πραγματικά: ο Τζωρτζ Κούκερ, ο καλύτερος σήμερα σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ. Θυμάμαι, μάλιστα ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο, το έζησε:

Μια μέρα τονώθηκε μέσα στα στούντιο της Ε. Κ. Ο., όταν έλαβε μια βρόμικη επιστολή σ' ένα τραπέζι που ήταν έξω φρενών. Ήταν ο Τζωρτζ Κούκερ.

—Είπε τρομερό! Τρομερό! μου φώναξε. Είναι απάνταστο! Πατέ, σ' όλη μου τη ζωή δεν μου έβγα-

αυτό που μου συμβαίνει τώρα!...

—Μα τι τρέχει; τον ρώτησε, περιέργως.

Ο Τζωρτζ Κούκερ μου εξήγησε τότε, με ζωηρές κινήσεις, ότι η διεύθυνση είχε διαλέξει ανάμεσα σε χίλια εγκάρσια μια ωμορφή ξανθά νέα για τον ρόλο της Σίντνι στο φίλμ «Bill of divorcements» κι ότι αυτή η νέα, όσο κι αν ήταν εξαιρετική, δεν θα κατάφερε να τα βγάλει πέρα με τον δύσκολο ρόλο της.

Κι' έφυγε, ξεστομίζοντας τις πιο θαρραλέες κατάρτες στην τύχη του, που τον είχε κάνει σκηνοθέτη.

—Υστερα όμως από λίγες μέρες, μπήκε ξαφνικά στο γραφείο μου σαν σίφονας.

Είδα την δοκιμαστική ταινία της νέας, για την οποία σου είχα κάνει λόγο τις προάλλες! μου φώναξε δόξαρος. «Ε, λοιπόν, φίλε μου: είναι υπέροχη! Έχω τη γνώ-

Η Κάθην Χέρμπορν

μη ότι θα γίνει πιο μεγάλη από την Γιάκομο!

Κι' έπειτα μ' άρπαξε από το χέρι και με παρέσυρε ως τη μέση του στούντιο.

—Νά, για κούταξέ την! μου είπε, κατακλινόμενος από τον ένθουσιασμό του. Δεν είναι υπέροχη αυτή η νέα; «Α! το εντελειότερο» της, στην οθόνη θα χαλάσει κόσμο!...

—Μα πώς τη λένε; τον ρώτησε κατάκληροτος.

—Κάθην Χέρμπορν! μου φώναξε ο Τζωρτζ Κούκερ.

Κι' έτσι άκουσα για πρώτη φορά αυτό το όνομα, ένα θετικό απόγευμα του 1922.

Ήταν σ' αλήθεια σωστή τρέλα το «εγκάρσιο» αυτής της νέας ήθοισις από τη Νέα Υόρκη, τη στιγμή που το Χόλλυγουντ ήταν γεμάτο από επιτηδευμένους καλλιτέχνες, δίχως δουλειά. Γιατί η Κάθην Χέρμπορν είχε εγγραφεί τη δικαιοδοσία ταινία στη Νέα Υόρκη. Ο Τζωρτζ Κούκερ, ωστόσο είχε εν-

θουσιασθή. Τηλεγράφησε λοιπόν άμεσα στον αντιπρόσωπο της εταιρείας, στον Λέιαντ Χάιγγουορντ να κανονίσει το ζήτημα του συμβολαίου με την εξαιρετική εκείνη γυναίκα. Μα η απάντησή του ήταν καταπληκτική. Απλή η απάντηση: νέα ζητούσε 1500 δολάρια την εβδομάδα. Μπροστά σ' αυτήν την κολοσσιαία απαίτηση, ο Λέιαντ Σέλι-νις, ο διευθυντής της Ε.Κ.Ο., ανηφόρισε. Ο Τζωρτζ Κούκερ όμως έκανε άνω-κάτω όλον τον κόσμο, όσπου στο τέλος λέγεται να σταμάτησε την εταιρεία στην Νέα Υόρκη για να «συντηρηθεί» με την Κάθην Χέρμπορν. Η νεαρά ήθοισις όμως ήταν ανένδοτη. Δεν ήθελε μάλιστα να πάει στο Χόλλυγουντ για μια μόνο ταινία. Άγαπούσε το θέατρο, όπου, ύστερ' από μερικές αποτυχίες, είχε καταφέρει τέλος να πάρη τον πρώτο ρόλο σ' ένα θεατρικό έργο που σημείωσε

... συνάντησι, παντρεύτηκαν στο Χάρτφορντ. Έπειτα, η Κάθην Χέρμπορν εξοκολούθησε τον δρόμο της. Θα έβγαине στο θέατρο. Ο άνδρας της δεν έφερε καμιά αντίρρηση: την έλάτρευε κι ήταν κατενθουσιασμένη με την έκλογό της. Ο Λούντλου Σμιθ είναι μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες του κόσμου των επιχειρηματιών της Νέας Υόρκης. Έχει δε τόσες πολλές δουλειές, ώστε του είνε αδύνατον να πάει κι' αυτός στο Χόλλυγουντ, κοντά της. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν είναι οι καλύτεροι σύζυγοι του κόσμου. Η Κάθην Χέρμπορν αγαπάει τρελλά τον άνδρα της, παρ' όλες τις φήμες που διαδίδονται κάθε τόσο ότι χώρισε ή ότι θέλει να χωρίσει...

... Σήμερα, η Κάθην Χέρμπορν είναι άρρωστη στον κινηματογράφο. Ο πατέρας της κι' η μητέρα της είναι υποδείγματα γονέων. Ο πατέρας της γεννήθηκε στην Βιργίνια, μα έφυγε από εκεί, όταν μεγάλωσε και πήγε να εγκατασταθεί στο Χάρτφορντ, όπου είναι ένας από τους καλύτερους γιατρούς. Η αδυναμία του ήταν και είναι ακόμη η κόρη του Κάθην. Έχει κάνει γι' αυτήν τις μεγαλύτερες θυσίες που μπορεί να φαντασθή κανείς κι' αν σήμερα η Κάθην φαίνεται σε πολλούς ότι είναι αλκοόλης, αυτό συμβαίνει γιατί οι αδελφοί της και η αδελφός της δεν έχουν ακόμη τελειώσει τις σπουδές τους...

Η Κάθην Χάουτον Χέρμπορν, η μητέρα της, είναι εξαδέλφη του μιστέρ Χάουτον που ήταν εδώ και λίγους καιρόν προεσβεντής της Αμερικής στην Άγγλια. Έχει πάρει κι' εκείνη το πανεπιστημιακό δίπλωμα και είναι μια από τις περιφημότερες αγωνίστριες για τη βελτίωση της κοινωνικής ζωής των εργαζομένων γυναικών στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Όταν ήταν μικρή, η Κάθην βοηθούσε τη μητέρα της σ' αυτές τις φιλανθρωπικές σταυροφορίες κι' αγωνίστηκε και αυτή για να πάρουν ψήφο η γυναίκες. Εκείνη την εποχή μάλιστα γνώρισε και την περιφημη χορεύτρια 'Ισιδόρα Λού-ηραν.

Όταν τέλος έπε μια μέρα στους γονείς της, ότι είχε πάρει την απόφαση ν' αποσυρθεί στο θέατρο, εκείνοι κατενθουσιασμένοι και την βοήθησαν όσον μπορούσαν. Οι φίλοι της, πάλι, πήραν να τη χειροκροτήσουν, όταν «εντελειωθή» στη Βαστίλ. Το ίδιο έκαναν, όταν η Κάθην Χέρμπορν άρχισε να δραματεύει στην Νέα Υόρκη.

Η μεγάλη αυτή καλλιτέχνης που κατέκτησε πια σήμερα και το Χόλλυγουντ, θεωρείται από τους κοινούς θεατές από τους κινηματογράφους ότι είναι η Έλεωνόρα Ντεϋς της Αμερικής.

Η μεγάλη αυτή καλλιτέχνης που κατέκτησε πια σήμερα και το Χόλλυγουντ, θεωρείται από τους κοινούς θεατές από τους κινηματογράφους ότι είναι η Έλεωνόρα Ντεϋς της Αμερικής.

ΕΛΜΕΡ ΡΑΙΣ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήταν μια φωνή απεγνωσμένη, μανιασμένη, κραυγή λυσσης, συγχρόνως, κι' αγωνίας! Κι' έπειτα από μια στιγμή, τ' άμαξι πέρασε μπροστά από τον Καπετάν και τον Κογκολέν.

—Βοήθεια! Ξανάπε η φωνή, έξαλλα, υπόκοφα, πνιγμένα. Βοήθεια! Είμαι ο Σέν-Μάρς!...

Ο Σέν-Μάρς! Έκανε, με παλμό, ο Καπετάν. «Α, Μαρίον, νά η στιγμή, νά ξεπληρώσω το χρέος μου σε σένα! Κογκολέν, εμπρός, και μέσ' στα δλα!...

Και χύμηξε προς το άμαξι. Άρπαξε τ' άλογα που κάπαζαν, και κρεμάστηκε, με όλη του τη δύναμη, απ' τα λουριά τους...

—Χτύπα τ' άλογα, βλάκα! φώναξε με τραχεία φωνή, μέσ' απ' τ' άμαξι.

—Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια! ρόγγαζε ο Σέν-Μάρς, μέσ' απ' τ' άμαξι κι' αυτός, με φωνή πιο εξασθενημένη.

—Κύρε ντέ Σεμάν! φώναξε, τότε, κι' ο άμαξηλάτης, μάς έχου-περικυκλώσει λωποδύ-τες!...

—Κογκολέν, έδώ! βροντοφώνησε ο Καπετάν.

Έντοματάς, παρ' όλες τις καμτακίες του άμαξά, τ' άλογα είχαν σταθή, λαχανιασμένα. Ο άμαξάς πήδηξε απ' τη θέσι του. Η πόρτα άνοιξε άμέσως, και ξανάκλεισε. Ο Σεμάν άωρησε κατά το Καπετάν, κι' ο άμαξάς κατά το Κογκολέν, ενώ ο Σέν-Μάρς φώναζε, πάντα, από μέσα...

—Πίσω! ούρλιαξε, με μανία, ο Σεμάν, στον όποιον ο Ρισελιέ είχε παραδώσει τον Σέν-Μάρς, για να τον μεταφέρει στη Βαστίλ, όσο μυστικότερα μπορούσε. Πίσω, άχρηϊ!

Πίσω, λωποδύτη!...

—Άχρηϊς είσ' εσύ! Πίσω του λόγου σου! ούρλιαξε κι' ο ίπποτης, εϊφουλκώντας.

—Προσέξτε καλά! φώναξε, τότε, ο νεαρός άξιωματικός, βλέποντας πώς είχε να κάνει με άνθρωπο των όπλων. Λέγομαι κύριος Σεμάν. Άνήκα στην ύπηρεσία του κυρίου ντέ Ρισελιέ. Κάμετε τόπο να περάσουμε!...

—Κι' εγώ λέγομαι ίπποτης Καπετάν! Δεν ανήκα, παρ'ά στον εαυτό μου! Και δεν σάς κάνω τόπο!...

—Τι θέλετε; ρώτησε ο Σεμάν.

—Τόν άνθρωπο που έχετε κλεισμένο μέσ' σ' τ' άμαξι!...

Ο Σεμάν άπάντησε μ' ένα δυνατό γέλιο, μια βλαστήμια άπλην του έξυφου, και χύμηξε άπάνω του. Μέσ' στη μαύρη νύχτα, τα δυο σπαθιά συγκρούστηκαν, και πέταξαν σπίθες.

Κι' οι δυο αντίπαλοι, σ' εκείνο το σκοτάδι, μην έχοντας, καθένας, άντικρύ του, παρ'ά μια δυο-σδιάρκτη σκιά, άρχισαν στην τύχη να χτυπιούνται. Ξαφνικά, ο Σεμάν κλονίστηκε, άφησε να πέση το σπαθί του, ρόγγαξε μια στιγμή, κι' έπειτα σωριάστηκε στο χόμα...

—Νά τόν σκότωσα; μουρμούρισε ο Καπετάν. Γι' νά το κάνω; Άς μ' έλεγε άχρηϊον! Έ, κύριε! είπε ξανά, σκύβοντας.

Γονάτισε, άγγιξε στο στήθος τόν Σεμάν, κι' άκουσε την πνιγμένη του άνάσα.

—Κογκολέν, έλα 'δώ, βοήθησε με να τόν πάμε ως εκεί, στο φώς...

Κουβάλησαν τόν πληγωμένο στην άριστη μεριά του δρόμου, που τη φωτίσε το φώς του

φεγγαριού. Εκεί είδε πώς ο πληγωμένος είχε το πόδι κατα-τρυπημένο—μιά πληγή όδυνη-ρή, όχι, όμως, και θανάσιμη.

Ο Καπετάν άνέπνευσε. Κι' ενώ σηκωνότανε χαρού-μενος, ή ματιά του έπεσε σ' ένα μικρό χαρτί, περασμένο στη ζώνη του Σεμάν. Τ' άρπαξε, το ξεδίπλωσε, το κύτταξε, είδε τη βασιλική σφραγίδα, και κατά-λαβε άμέσως πώς ήταν ένα έν-ταλμα συλλήψεως. Τόκρυψε στο στήθος του. Τότε πήγε, ί-σια, προς τ' άμαξι, άνοιξε την πόρτα, και διέκρινε στο βάθος τόν Σέν-Μάρς, φιωμένο, δε-μένο χειροπόδαρά, κι' ανάσθη-το, έπάνω στα μαξιλάρια...

Είπαμε πώς ο Καπετάν εί-δε το μαρκήσιο, παρ' όλο το σκοτάδι που βασίλευε. Κι' αυτό συνέβη, γιατί, τώρα, ξαφνικά, τα σκοτάδια είχαν φωτι-στή. Νά τί είχε γίνει: Ένώ αυτός κι' ο Σεμάν χτυπιόντου-σαν, ο άμαξάς, που είχε κατε-θει, είχε χυμύξει προς τόν Κο-γκολέν, που βαστούσε τα γκέ-μια τών άλόγων. Ο άμαξάς ή-ταν ένας γίγας, διαλεγμένος

από το Σεμάν, έπίτηδες, για την κρυφή μεταφορά του Σέν-Μάρς. Ήταν έμπιστος, γενναίος παλληκάρι, κι' άφοσιωμένος στον Σεμάν—ένα κτήνος ρο-μαλέο, με δυο λόγια, που έπε-φε, συνήθως, μέσ' στα δλα, ά-διαφορώντας για την τύχη του, και μην άναμετρώντας τους κινδύνους. Κρατούσε, επί πλέ-ον, μέσ' στα χέρια του, ένα γερό κι' άκονισμένο έγχειρίδι-ο. Χύμηξε, λοιπόν, στον Κογκο-λέν, με σηκωμένο χέρι, και το κατάφερε ένα γενναίο χτύπη-μα. Ο Κογκολέν σωριάστηκε άμέσως κάτω.

—Τόν τσάκισα! σκέφτηκε γε-λώντας ο άμαξάς.

Κι' έσκυψε μπροστά του: Ο Κογκολέν όμως είχε γίνει ά-φαντος!

Συγχρόνως ο άμαξάς ένοι-ωσε κάτι που του έπεφτε στους ώμους, και άμέσως κατόπιν του φάνηκε πώς του έβγαζαν, στο πρόσωπο, μια μάσκα—τί μπο-ρούσε νάταν άλλο, από μάσκα—μιά μάσκα χνουδωτή!—κάτι, τελοσπάντων, μαλλιάρο, που του έμπαινε στο στόμα, στα ρου-θούνια, που του στράβωνε τα μάτια, και τόν έπνιγε! Δοκί-μασε ν' άντισταθή, να μπηξή- τις φωνές—άλλά, τότε, ένοιωσε δυο δάχτυλα να μπαίνουν στο λαρύγγι του. Ο γίγας με τι-νάχτηκε, έκανε δυο-τρεις γύ-ρους, κι' έπειτα σωριάστηκε άκίνητος.

Νά τί είχε συμβή: Ο Κο-γκολέν, βλέποντας μπροστά του το μαχαίρι, είχε πέσει μπρούμυτα στη γη. Τα δόντια του χτυπούσαν απ' τόν τρόπο. Κι' αυτός ο τρόμος ο μεγάλος, ακριβώς, τόν ενέπνευσε ένα με-γάλο τόλμημα, όπως συνήθως συμβαίνει στους άπελπισμέ-νους. Γλύστρησε κάτω από τ' άλογα, άμέσως, και στην έ-σχατην αυτήν άπελπισία, είχε μια ιδέα φαινή: Νά πηδήσει στη ράχη τών άλόγων, κι' από κεί, στους ώμους του ξαφνια-σμένου γίγαντος, Έβγαине την περρούκα του, το βούλωσε μ' αυτή το στόμα του και τα μά-τια, και την έδεσε πίσω στο κεφάλι του. Κι' άρχισε, τότε, να το σφίγγει το λαϊμό. Ξα-φνικά αισθάνθηκε πώς έφεπτε. Βρέθηκε στο πλακόστρωτο, πε-σμένος με τόν όλλον. Γρήγορα ξεακρίβωσε πώς ήταν ζωντα-νός, πώς τίποτα δεν του έλειπε, εκτός απ' την περρούκα του, κι' έμπηξε, τότε, μια φωνή με-γάλη: «Νίκη!...»

(Ακολουθεί)

Τόν μετέφεραν μέσα στο σπίτι και τόν έκλεισαν, δεμένο γερά, μέσα σε μια κελυφή...

(Ακολουθεί)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΓΑΛΛΙΔΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Τα όγδοντα παιδιά του Μουλάι 'Αλή. Το έρωτικό ειδύλλιο ενός αίμοχαρως κ' αίσθηματικού φυλάρχου. 'Η πιδ αγαπημένες διασκεδάσεις του Μουλάι 'Ισμαήλ. Πώς επιτόρπησε το γιού του που συναμπετούσε έναντιόν του. 'Ο άπεσταλμένος του σουλτάνου στο Παρίσι. 'Η καταπληκτική όμορφιά της πριγκηπίσσης Μαρίας—'Αννας των Βουρβόνων Πώς ο σουλτάνος την έρωτεύθηκε χωρίς να την ξέρη. Ένας έρωσ που βαστάει δεκαπέντε χρόνια, κλπ.

ΜΟΝΑΧΑ δ-γδόντα πα-διά έκανε ο Μουλάι 'Α-λή, ο τρομε-ρώτερος απ' όλους το ν'ς αμμοχαρείς δυ-νάστας του Φιλέτ, μιάς περιφέρει ας του Μαρόκου,

που δεν ένοιξε ακόμα να υποταχθί στους Γάλλους. 'Από τα όγδοντα αυτά παιδιά, τα δύο βαδύσαν στο Μαρόκο — κατά τα μέσα του '12' αιώνας. 'Ο πρώτος διακρίθηκε για τα πολεμικά του κατορθώματα, έ-να ο δεύτερος, ο Μουλάι 'Ισμαήλ, έμεινε άδύνατος, χωρίς πρό παν-τός... σ' ένα έρωτικό αίσθημα. 'Ο άγιος απός φυλάρχος υπήρξε κατά βάθος ένας ρομαντικός τύ-πος, άδιάφορο αν είχε πάντοτε ύ-ψη βλοσυρή και συννεφιασμένη και αν έκανε άπειρα έγκλήματα στην ζωή του. Καί το πιο περίεργο σ' όλην αυτήν την υπόθεση, εινε ότι ή μοναδική έπαφή που είχε ο μαρο-κινός σουλτάνος με τη γυναίκα που λάτρεινε σ' όλη του τη ζωή, ήταν μια άνταλλαγή φλογερών έρωτικών επιστολών... Μά, προτιμώτερο εινε να σάς εξιστορήσουμε με την χρο-νολογική σειρά του το παράξενο ειδύλλιο του Μουλάι 'Αλή με την 'Αννα Μαρία των Βουρβόνων, πριγκηπίσσα ντε Κοντί — γιατί αυ-τή ήταν ή γυναίκα που διάλεξε ο σουλτάνος για να της χαρίση την καρδιά του, χωρίς να την δει ποτέ στο πρόσωπο, άνοιγώντας μονάχα να γίνεσαι λόγος για την όμορφιά της !...

Όταν ο Μουλάι 'Ισμαήλ άνέβη-κε, στα 1672, σε ηλικία 23 ετών, στον θρόνο του Μαρόκου, ήταν πα-σίγνωστος σ' όλο το Κράτος για τη φιλαργιότη του και τ' άρακι-κά του ένστοντα. Γενναίος άπο-πέναντι τών Ισχυρών Έένων —μά-θε τόσο έστύλνε πολύτιμα δώρα στον βασιλέα της Γαλλίας Λουδο-βίκο 14ο, με τον όποιο είχε τα-κτική αλληλογραφία — ήταν ίσα-νός να άποκεφαλίσση ένα ύπνκό του για να του πάρη μερικά γρά-σια. Στην τέχνη μάλιστα του δη-μιόν είχε κ' ή ίδιος καταπληκτική έπδσοι. Συχνά, πολύ συχνά, άρ-παζε το σταθί του και διάταζε ένα από τούς υπηρέτες του να γονατίση για να τον άποκεφαλίσση, όχι έπει-δή του έφταζε σε τίποτα, μά για να μή χάνη την ελξίαση του...

Μιά άλλη προσφιής διασκέδασι του σουλτάνου ήταν να βάξη τούς φυλάσσιμους να παίζοντ με ά-γοια θηρία... Καταλαβαίνετε, βέ-βαια, πως τελείωναν συνήθως αυ-τού του είδους τάπεινγνίδας... Θε-ωρούμε περιττό να σάς αναφέρου-με ότι ο Μουλάι 'Ισμαήλ έυλοφόρ-τωνε για ψύλλου πθήματα τις άμέ-

τητες γυναίκες του χαρεμιού του... Μά και απέναντι τών ύπουρ-γών του δεν ήταν περισσότερο φι-λόφρων. Όταν θύμωνε με κανένα από αυτούς, διάταζε να τον ρά-ψουν μέσα σ' ένα τουάρι βωδιού και να τον περιφέρουν στους κεν-τρικούς δρόμους της πρωτεύουσας, δεμένο από την στήν' ενός αλόγου!

Μιά μέρα, ο γιός του είχε την κακή έμπνευσι ν' άναμυχθί σε μια συννομοσία έναντιόν του. 'Ο πατέ-ρας του, όταν άνεκλήθη ή συ-νομοσία, άθώωσε χωρίς τον παρα-μικρό δισταγμό τούς ένεχομένους σ' αυτήν και τιμώρησε μονάχα τον γιό του, πρδς παραδειγματισμόν.

Καί έξέρετε τί είδους τιμωρία του επέβαλε; Του έκοψε ο ίδιος τα χέ-ρια και τα πόδια του, έστειρα τον έβαλε άνάμεσα σε δύο στρώματα

και πέφτοντας άπάνω μ' όλο το βάρος του σώματός του, τον έλω-σε...

Κατά τ' άλλα, ο σουλτάνος του Μαρόκου ήταν φανατικός πιστός, έτρωγε πολύ λίγο, δεν έβαζε ποτέ κρασί στο στόμα του και άγαπούσε τα έργα τέχνης και τ' άλογα. Εί-χε εξακόσια άλογα έγκατεστημέ-να σε σταύλους τόσο πολυτελείς, ώστε θα μπορούσαν να φιλοξενή-σουν χράμια και πρίγκηπας ! 'Αλλά και ως πολεμιστής διέπρεψε ο Μουλάι 'Ισμαήλ. Καθώρθωσε να διώξη τούς 'Ισπανούς από το Λα-ράς και τούς 'Αγγλους από την Ταγγέρη και να μείνη άπόλυτος κίριος στην χώρα του.

Όταν άνέβηκε στον θρόνο της Γαλλίας ο Λουδοβίκος 14', ο Μου-λάι 'Ισμαήλ άποφάσισε να συνάψη

μαζύ του μια συνθήκη συμμαχίας.

—'Ο αυτοκράτορ της Γερμανί-ας, είπε, εινε ο υπηρέτης τών έ-κλεκτόρων του. 'Ο βασιλεύς της 'Αγγλίας εινε ύποτελής στη Βου-λή και ο βασιλεύς της 'Ισπανίας εινε παιγνίδι στα χέρια τών ώ-ραίων γυναικών. Μονάχα ο βασι-λεύς της Γαλλίας έξερει να κυβερ-νήση καλά ένα κράτος — άπαράλ-λαστα σαν καί μένα.

Καί έστειλε στη Γαλλία τον 'εναύαρχον... χωρίς στόλο 'Αδουί-λνχ μπεν 'Αϊσά, με ακολουθία, ά-ποτελειωμένη από δύο γεωμιατίες και δεκατέντε υπηρέτες καί με την έντολή να κινή τ' άδύνατα δυνατά για να ύπογράφη μια συνθήκη με τον βασιλέα — 'Ηλιο.

'Ο μπεν 'Αϊσά έγινε δεκτός στ' άνάκτορα τών Βερσαλλιών με β-λες τις τιμές. Καί έμεινε τόσο εμ-χαριστισμένος από το περιβάλλον και από την εύθυμη ζωή τών Πα-ρισίων, ώστε παρέτεινε έφτά όλό-κληρους μήνες τις συζητήσεις με το Λουδοβίκο για μια υπόθεσι που μπορούσε να κανονισθί μέσα σε τρεις μέρες... Μά ο άπεσταλμένος του Μουλάι 'Ισμαήλ ήθελε να έ-ξαντλήση όλες τις άπολαύσεις που μπορούσε να του προσφέρει ή γαλ-λική πρωτεύουσα, πριν ξαναγυρίση στην πατρίδα του. Πρέπει τώρα να σημειωθί ότι ο μπεν 'Αϊσά ή-ταν έξυπνος και έτοιμολόγος άν-θρωπος. Όταν, μια μέρα, τον ρώ-τησαν γιατί στον τόπο του οι άν-δρες έπαφναν πολλές γυναίκες συγχρόνως, έκεινος άποκρίθηκε με θαυμαστή για ένα άξεστο Μαρο-κινό, πνευματική ευστορία:

—Για να βρίσκουμε σ' όλες μα-ζύ τις γυναίκες μας τις άρετες που τις βρίσκετε έσεις συγκεντρωμένες σε μια μονάχα Γαλλίδα !

Ένα βράδυ, ο μπεν 'Αϊσά σε ένα χορό, είδε την πριγκηπίσσα ντε Κοντί. Καί έκανε άμέσως τη σκέ-ψη ότι ή Γαλλίδα αυτή άξιζε πε-ρισσότερο απ' όλες τις γυναίκες του χαρεμιού του σουλτάνου του !

Καί ή αλήθεια εινε ότι ή Μα-ρία — 'Αννα των Βουρβόνων ήταν τότε, σε ηλικία δεκαεννιά ετών, μια από τις όμορφότερες γυναίκες της γαλλικής βασιλικής αούλης. Πριν από τρία χρόνια είχε παν-τρευθί τον πρίγκηπα ντε Κοντί, ένα γερνιάρη και άποκοσμητικό γέ-ρο, ο όποιος όμως την άφησε πολύ γρήγορα χήρα. 'Ο γιός του βα-σιλέως της Πολωνίας, ο πρίγκηπ διάδοχος της Δανίας, ο δούξ της Γένονας της ξαναζητήσανε σε γά-μο. Έκείνη, όμως, άρνήθηκε όλες αυτές τις προτάσεις. 'Η έντυπώσις που άπεκρίσε από τον πρώτο γάμο της δεν ήταν τόσο εύχάριστες και δίσταζε να επαναλάβη το πείρα-μα...

'Ο μπεν 'Αϊσά έμεινε έλαλος και ένστοντως μπρδς στην άντισμένη όμορφιά της πριγκηπίσσης. Καί,

Ο σουλτάνος του Μαρόκου Μουλάι 'Ισμαήλ

διακόπτοντας άποτόμως τις συζη-τήσεις με τον Λουδοβίκο για τη σύναψη συμμαχίας, ξαναγύρισε ά-μέσως στην πατρίδα του για να άνακοινώση στον σουλτάνο του την άνακάλυψι που έκανε !...

'Ο Μουλάι 'Ισμαήλ δεν σκέφτη-κε καν να έπαλξηση και να τιμω-ρήση τον ναύαρχό του, επειδή δεν έφερε σε πέρας την διπλωματική άποστολή που του άνέθεσε. 'Ο μπεν 'Αϊσά του περιέγραψε με χρώματα τόσο ζωηρά την καλλονή της Γαλ-λίδας, ώστε έμεινε και αυτός ζαλι-σμένος !...

—Μά εινε δυνατόν να ύπάρχη στον κόσμο γυναίκα τόσο όμορμή!... φώναζε με θαυμασμό ο σουλτάνος.

—Τά λόγια μου δεν μπορούν να σου περιγράψουν ούτε ένα μικρό μέρος από την καλλονή της !... ά-ποκρίθηκε ο μπεν 'Αϊσά, με μάτια λαμπερά από τόν ένθουσιασμό...

'Ο Μουλάι 'Ισμαήλ δεν μπόρεσε να κλείση μάτι κινή την νύχτα, με την άναπόλησι των χαλασχηριστι-κών της πριγκηπίσσης, όπως του τή είχε έξενονίσει ο ναύαρχός του.

Την άλλη μέρα το πρωί, άνα-γκάστηκε να όμολογήση και ο ίδιος στον έαυτό του, ότι ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Γαλλίδα !

Καί τη μεθεπομένη, της έστειλε ένα γράμμα, με το όποιο της εξέ-φραζε τον έρωτά του, εξαντλώντας όλο το λεξιλόγιο των τρυφερών και θαυεπτικών έπαιλίων.

Περιέμενε μ' άγωνία την απάν-τησι της πριγκηπίσσης.

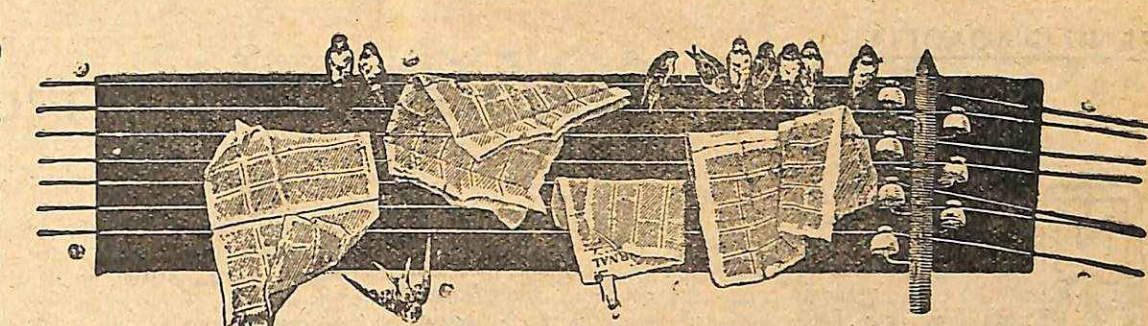
'Η απάντησις ήταν εύγενική, αν και γραμμένη σε τόνο λίγο ψυχρό. 'Η πριγκηπίσσα εύχαριστούσε τον σουλτάνο για τα καλά του λόγια... 'Ο Μουλάι 'Ισμαήλ ξεθαροέντηξε τότε καί της έστειλε και δεύτερο γράμμα... ζητώντας την σε γάμο! 'Η απάντησις της πριγκηπίσσης ή-ταν, τη φορά αυτή, άρνητική... 'Ο σουλτάνος όμως δεν άπογοητεύτη-κε. Κάθισε κ' έγραψε ένα γράμ-μα στον ίδιο τον βασιλέα, παρα-καλώντας τον άφελέστατα να πεί-ση την όμορφη ύπνκό του να τον παντρευθί !... Καταλαβαίνετε τί ειρωνικά σχόλια προκάλεσε ή έπ-στολή αυτή στ' άνάκτορα των Βερ-σαλλιών... 'Ο Λουδοβίκος 14' ά-πάντησε, σοβαρώτατα, αυτός, στον έρωτευμένο σουλτάνο, ότι ή πολ-εραπεία άσχολλας του δεν του επέ-τρεπαν δυστυχώς ν' άσχολληθί με την... τιμητική έντολή που του ά-νέθεσε ο άρχων του Μαρόκου !...

...Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια... 'Η απάντησις της πριγκηπίσσης ή-ταν, τη φορά αυτή, άρνητική... 'Ο σουλτάνος όμως δεν άπογοητεύτη-κε. Κάθισε κ' έγραψε ένα γράμ-μα στον ίδιο τον βασιλέα, παρα-καλώντας τον άφελέστατα να πεί-ση την όμορφη ύπνκό του να τον παντρευθί !... Καταλαβαίνετε τί ειρωνικά σχόλια προκάλεσε ή έπ-στολή αυτή στ' άνάκτορα των Βερ-σαλλιών... 'Ο Λουδοβίκος 14' ά-πάντησε, σοβαρώτατα, αυτός, στον έρωτευμένο σουλτάνο, ότι ή πολ-εραπεία άσχολλας του δεν του επέ-τρεπαν δυστυχώς ν' άσχολληθί με την... τιμητική έντολή που του ά-νέθεσε ο άρχων του Μαρόκου !...

...Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια... 'Η απάντησις της πριγκηπίσσης ή-ταν, τη φορά αυτή, άρνητική... 'Ο σουλτάνος όμως δεν άπογοητεύτη-κε. Κάθισε κ' έγραψε ένα γράμ-μα στον ίδιο τον βασιλέα, παρα-καλώντας τον άφελέστατα να πεί-ση την όμορφη ύπνκό του να τον παντρευθί !... Καταλαβαίνετε τί ειρωνικά σχόλια προκάλεσε ή έπ-στολή αυτή στ' άνάκτορα των Βερ-σαλλιών... 'Ο Λουδοβίκος 14' ά-πάντησε, σοβαρώτατα, αυτός, στον έρωτευμένο σουλτάνο, ότι ή πολ-εραπεία άσχολλας του δεν του επέ-τρεπαν δυστυχώς ν' άσχολληθί με την... τιμητική έντολή που του ά-νέθεσε ο άρχων του Μαρόκου !...

...Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια... 'Η απάντησις της πριγκηπίσσης ή-ταν, τη φορά αυτή, άρνητική... 'Ο σουλτάνος όμως δεν άπογοητεύτη-κε. Κάθισε κ' έγραψε ένα γράμ-μα στον ίδιο τον βασιλέα, παρα-καλώντας τον άφελέστατα να πεί-ση την όμορφη ύπνκό του να τον παντρευθί !... Καταλαβαίνετε τί ειρωνικά σχόλια προκάλεσε ή έπ-στολή αυτή στ' άνάκτορα των Βερ-σαλλιών... 'Ο Λουδοβίκος 14' ά-πάντησε, σοβαρώτατα, αυτός, στον έρωτευμένο σουλτάνο, ότι ή πολ-εραπεία άσχολλας του δεν του επέ-τρεπαν δυστυχώς ν' άσχολληθί με την... τιμητική έντολή που του ά-νέθεσε ο άρχων του Μαρόκου !...

...Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια... 'Η απάντησις της πριγκηπίσσης ή-ταν, τη φορά αυτή, άρνητική... 'Ο σουλτάνος όμως δεν άπογοητεύτη-κε. Κάθισε κ' έγραψε ένα γράμ-μα στον ίδιο τον βασιλέα, παρα-καλώντας τον άφελέστατα να πεί-ση την όμορφη ύπνκό του να τον παντρευθί !... Καταλαβαίνετε τί ειρωνικά σχόλια προκάλεσε ή έπ-στολή αυτή στ' άνάκτορα των Βερ-σαλλιών... 'Ο Λουδοβίκος 14' ά-πάντησε, σοβαρώτατα, αυτός, στον έρωτευμένο σουλτάνο, ότι ή πολ-εραπεία άσχολλας του δεν του επέ-τρεπαν δυστυχώς ν' άσχολληθί με την... τιμητική έντολή που του ά-νέθεσε ο άρχων του Μαρόκου !...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Ο έφευρέτης των παγωτών. Πώς ένας 'Ιταλός ξαχαροπλάστης τα άνεκάλυψε κατά το 1660. 'Η σημερινή κατανάλωσις των παγωτών. Ένα νέο και πρωτότυπο έπάγγελμα. Κα-θηγητής της κολυμβητικής διά το... τηλεφώνου. Πώς μπορεί να καθορισθί ή ηλικία των γυναικών από τα γούστα τους για τα διάφορα φαγητά, κλπ. κλπ.

'Ο άνθρωπος που σκέφτηκε πρδ-τος να κατασκευάση παγωτό, ήταν 'Ιταλός, όνομαζόμενος Κοντέλλι.

'Ο φιλόδοξος αυτός νέος, ο ό-ποιος εργαζόταν σ' ένα ξαχαροπλα-στείο του Μιλάνου ως μαθητεύ-μενος ξαχαροπλάστης, βασάνιζε κά-θε μέρα το μυαλό του πως ν' ά-νακαλύψη νέα είδη και σχήματα γλυκισμάτων.

Ένα καλοκαίρι λοιπόν, βλέπον-τας ότι ο πάγος δεν μπορούσε να διατηρήση το νερό και τα διάφορα ποτά κρύα σε μεγάλο βαθμό, σκέ-φτηκε να σπάση κομμάτια πάγου, τα όποια να λιώση κατόπιν μέσα σε νερό και σ' άλλα ήδύποτα.

Έη άρχική αυτή σκέψις δεν ώ-δήγησε στην άνακάλυψι του παγω-τού. Μια μέρα κατασκεύασε ένα ξύλινο κιβώτιο και μέσα σ' αυτό τοποθέτησε ένα άλλο μικρότερο. Στο μικρό λοιπόν κιβώτιο έκοιξε κρέμα και στον χώρο του μεγαλύ-τερου έβαλε κομμάτια πάγου. 'Υ-στερα άρχισε να περιστρέφη με το χέρι το μικρό μέσ' στο μεγάλο κιβώτιο, ως ότου ή κρέμα πάγωσε κ' έγινε παγωτό.

'Η έπιτυχία του πειράματός του τον ένθουσίασε τόσο πολύ, ώστε έ-φυγε άμέσως για το Παρίσι, όπου και άνοιξε το πρώτο ξαχαροπλα-στείο που πουλούσε παγωτά.

Το γεγονός αυτό συνέβη το 1660.

Από τότε το παγωτό διαδόθηκε σ' όλο τον κόσμο. Σήμερα, μόνον στο Λονδίνο τα διάφορα εργοστά-σια παγωτών παράγουν στις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού έξη εκατομμύρια παγωτά.

Στην 'Αμερική λειτουργούν τρεις χιλιάδες μεγάλα εργοστάσια παγω-τών, τα όποια βρίσκονται άδιάκοπα, το καλοκαίρι σε πρεσβή κίνησι.

'Η καθημερινή του παραγωγή φτά-νει τα έκατο εκατομμύρια παγω-τά !

Ένας πρώην άμαξάς στην Καλ-λιφόρνια, επειδή δεν έκανε δουλειά, παράτησε το έπάγγελμά του και έπενόησε μια νέα και πρωτότυπη δουλειά για να κερδίση το ψωμί του.

Εγκατέστησε σε μια πολυπό-χαστη πλάξ ένα... τηλεφωνικό δι-κτυο καί δίδασκε τηλεφωνικώς στους άρχαίους κολυμβητές πως να μάθουν καλό κολύμπι.

Οι μαθηταί του έπαινοηκού αμ-τού άμαξά πριν πέσουν στην θά-

λασσα, τοποθετούν στ' αυτιά τους άκουστικά, με ειδικούς σροφίλα-κτρες για να μην εισχωρή μέσα το νερό, και την ώρα που κολιμ-πούν, άκούνε τα παραγγέλματα του καθηγητού, ο όποιος τούς παρακο-λυνθεί απ' την άκτι, καθισμένους μπροστά στο... τηλεφωνικό του κέντρο !

Όλα τα άκουστικά ενώνονται με το κέντρο μ' ένα πολύ λεπτό καλώ-διο.

'Η πρωτότυπη αυτή κολυμβητική

σχολή έχει τριακόσιους μαθητάς, ως επί το πλείστον, παιδιά.

...Η ηλικία των γυναικών μπορεί να καθορισθί πολλές φορές, εν ά-γνοία τους φυσικά — από την προ-πίμψι που δείχνουν στο φά.

Αυτή την γνώμη έχει τοιλάχιστον ένας Γάλλος έπιστήμιος διατολόγος, ο 'Εντιόντ 'Εκρό.

Ένα κορίτσι, όπως ισχυρίζεται ο έπιστήμιος αυτός, δια τα φαγητά του τά θέλει να εινε γλυκά.

Σε μια γυναίκα είκοσι χρόνων ά-

Το ζεστό κλίμα εινε όφελιμο στον άνθρωπο και του χαρίζει μα-κροζωία. Από τις στατιστικές έχει άποδειχθί άλλωστε ότι οι περισσό-τεροι αλονόβιοι ζούν σε ζεστά κλί-ματα. Αυτή εινε ή γνώμη όλων των γιατρών. Οι υγιεινολόγοι μάλιστα, προσθέτουν σχετικώς:

«Τίποτε δεν μπορεί ν' άντικατα-στήση τις ευεργετικές ιδιότητες των ήλιων άκτίνων».

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Α σās διηγηθώ την ιστορία μου, αφού επιμένετε, έπλεν ο διαβόλος Μπουρντέ, γελώντας. Σας παρακαλώ μόνον να μη γελάσετε μαζί μου, όταν άκούσετε το τέλος της. Μην έχωνάτε πώς την εποχή εκείνη ήμουν νέος, λίγο τρελλός δηλαδή, και δεν είχα την σοβαρότητα, την οποία έχω τώρα, παύ τα χρόνια έφριξαν χρόνια στα μαλλιά μου.

...Την εποχή εκείνη λοιπόν είχα διοριστή σύμβουλος στην Νομαρχία του Αισαίου της Κορσικής. Όταν έπληγα στην θέση μου, ο νομάρχης με πήρε ιδιαίτερος και μου είπε χαμηλόφωνα και κάτω από αυχά:

—Πρέπει να δείξεις πολλή σύνεσι, νέε μου. Άρχιζεις το στάδιό σου σ' έναν τόσο πολύ επικίνδυνο. Οι Κορσικανοί είναι βίβλοι, δύσπιστοι, εκδικητικοί... Πρέπει συνεπώς να προσέχετε...

Η συνείδησις αυτές με κάνανε πολύ προσεκτικό και πήρα την απόφασι να είμαι πολύ δύσκολος στις σχέσεις μου. Το διαμέρισμα που έπιασα για κατοικία μου βρισκόταν σε μια άπαιστη συνοικία. Καταλαβαίνετε λοιπόν, πώς ή ζωή μου, σε μια τέτοια απομόνωση, ήταν πολύ μελαγχολική, πολύ άσηχη.

Καί θα μου είχε γίνει έντελως ανυπόφορη, στο τέλος, αν δεν βρισκόταν κοντά μου μια γειτονισσά μου, η οποία καθόταν σ' ένα διαμέρισμα του ίδιου πατώματος. Την έλεγαν Μαρί - Άντώ.

...Η Μαρί - Άντώ — το σωστό της όνομα ήταν Μαρία - Άντωνία — ήταν γυναίκα ενός Κορσικανού αγωγιάντη, ο οποίος έλειπε σχεδόν πάντα μέσα στη χώρα. Δεν ήταν κυριολεκτικά άμορφη. Ήταν όμως νέα και σβέλτη, είχε όμορφη παρατησιά, μάτια προσκίοντα που σās κούταζαν με ένα ταπεινό ύφος και σιωπηλά έδειχναν σαν ρόδο.

Η Μαρί - Άντώ κ' εγώ γίναμε γρήγορα πολύ καλοί φίλοι. Θα μου πείτε, βέβαια, πώς δεν έρωτασά τη θέσι μου. Αλλά η Μαρία ήταν γειτονισσα πολύ θελακή, πολύ — πολύ άμορφη...

...Μια μέρα ήμουν άρρωστος. Καθόμουν κοντά στο τζάκι κ' έπρεμα ύλος από πυρετό και ρίγος. Έξαφνα μπήκε μέσα η γειτονισσά μου και μούφερε ένα ποτήρι λεμονάδα. Την άφησε άπάνω στο τζάκι και μου είπε στη γλώσσα μου, που δεν την ήξερε καλά:

—Πάρε το, νεαρός γείτονας. Είναι καλό για το στομάχι σου...

Ήταν η πρώτη φορά που μίλησε μαζί. Ήθελα μάλιστα να την κρατήσω λίγο κοντά μου. Έκείνη τη στιγμή, όμως, άκουστηκε η γωνιά φωνή του άντρός της:

—Μαρί - Άντώ ! Έ, Μαρί - Άντώ !

Κι' η νέα γυναίκα έφαιγε, μ' ένα χαριτωμένο τινάγμα της φούστας της.

Δεν έβρω τί είχε βάλει στη λεμονάδα της. Ο πυρετός, όμως, που

είχα, μου κόπηκε και μ' έπιασε ένας άλλος... Ο πυρετός του έρωτος ! Από τότε χαμογελοῦσα μόνος μου μ' εύχαριστήσι, όταν συλλογιζόμουν τη γειτονισσά μου. Και στις πιο σοβαρές απασχολήσεις μου, στα συμβούλια της Νομαρχίας ακόμα, είχα την σκέψι μου πάντα σ' αυτή, τη Μαρί μου...

Μέσα στο σπίτι μου δεν καθόμουν σχεδόν καθόλου. Έπερνούσα όλο τον καιρό μου στο παράθυρο ή στον άντρο, κάνοντας κόρτε στη Μαρί - Άντώ. Αδελή, όμως, δεν καταλάβαινε τίποτε. Έννοείται πως κ' εγώ ήμουν προσφυλακτικός πολύ, γιατί φοβόμουν τον άντρα της, ένα παλληγάρι ως εκεί πάνω, δυό φορές πιο ψηλό από μένα, και τους κοιτιάδες της, πέντ' έξη κολοσσούς που ήσαν τρομεροί άνθρωποι. Την Κυριακή που τρώγαμε μαζί με το αντρόγυνο, ή σκάλα κουνιόταν ολόκληρη καθώς την ανέβαιναν.

Μια φορά, όμως που έλειπαν όλοι σε ταξίδι, πήρα την απόφασι

να κάνη κόρτε της γυναίκας του...

Ο άγγελός μου κρατώντας το μαχαίρι στο χέρι έπηρε παραστατικώτατα ένα ύφος τρομερό, τα μάτια της έλαμψαν άγρια κ' έκανε μια χειρονομία σαν να μ' έρχιζε από πάνω ως κάτω !

Εγώ προσποιήθηκα πως έπαιρνα γι' άστειο αυτό που έκανε. Κατά βάθος όμως ήμουν φοβισμένος και σε λίγο το έστειρα με τρόφο. Έκωνα μάλιστα κάμποσον καιρό να την ξαναδώ από κοντά. Περιορίστηκα σε λίγους κρότους χαιρετισμαίς, όταν ανταμώναιε καμιά φορά στη σκάλα ή στον διάδρομο.

Μια νύχτα της Άποκρηάς έγύριζα ένωρίς στο σπίτι, γεμάτος μελαγχολία. Έβω στην πόλη χαλούσε ο κόσμος. Μασκαράδες γυρίζαν έδω κ' εκεί, μπαίνανε άγνωστοι στα σπίτια κ' άρχιζαν τα χωρατά. Στην προκυμαία κάτω έπαιζαν τα χαμάνια κ' ένυμνηγόντουσαν με θεάτρελλα γέλια.

Εκείνη την ώρα είχα την έν-

να την περιμένο. Έπηρε τότε στη δύλανεη κόμηση κ' έβηκε σε λίγο κρατώντας μια κούλα, φτιαγμένη από ένα μαξιλάρι και στην όποια είχε φορέσει τα ρούχα της.

—Αδελή είνε η Μαρί - Άντώ, μου είπε δείχνοντάς μου την κούλα, κ' εγώ, έπρόσθεσε δείχνοντας τον έαυτό της, είμαι ο σύμβουλος, δηλ. έσεις. Έτσι σε λίγο που θα γυρίση ο άντρας μου, θα βρη το σύμβουλο μαζί με τη Μαρί - Άντώ και θα δοίμε τότε τι θα πη.

Υστερα έκάθισε, πήρε τη μεγάλη κούλα στην άγκυλιά της, άρχισε να τη σφίγγει και να τη φιλή καμιά. Προσπαθούσε μάλιστα να μιμηθή τη φωνή μου και της έλεγε:

—Άχ, πώς μ' άρέσεις, Μαρί Άντώ ! και γελούσε άδιάκοπα σαν τρελλή...

Εγώ, να σās πω την αλήθεια, δεν γελούσα. Δεν ήξερα αν έπρεπε να θυμώσω μ' όλ' αυτά ή όχι. Δεν έπρόλαβα όμως να έξηγηθώ μαζί της. Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε ή έξορτα και βαρειά θύματα άντηγχαναν στη σκάλα.

—Ο άντρας μου !... Φύγε γρήγορα ! μου ψιθύρισε ή Μαρί - Άντώ, σβύνοντας το κερί που φώτιζε την κόμηση.

Εγώ έφυγα άμέσως.

Η Μαρί - Άντώ έμεινε καθισμένη σε μια καρέκλα, φορώντας πάντα τη στολή μου, σ' ένα μέρος που φωτιζότανε άμυδρά απ' το φεγγάρι, με την ψεύτικη Μαρί - Άντώ στα γόνατά της.

Όταν γύρισα στην κόμηση μου κόλλησα το αυτί στην πόρτα και άκουσα. Σας δίνω τον λόγο μου πως ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά σαν νάμουν εγώ ο ίδιος στην κόμηση της γειτονισσάς μου.

Μ' όλο το σκοτάδι της κόμησης, ο αγωγιάντης κάτω διάκρινε. Άκουσε καθώς τα πνιχτά γέλια της Μαρί - Άντώ και στάθηκε άπατομα ψιθυρίζοντας:

—Τι τρέχει έδω μέσα ;

Άκουσα τότε το τρώγμο ενός σκύπου στον τοίχο, έπειτα μια άγρια κραυγή, μια φοβερή θρισά, γέλιο και θύματα στην κόμηση και τον κρότο ενός κιβωτίου που άνοιγε...

Α, φίλοι μου, ή κοιλίello ντέλ μαρίτο !... Μου φάνηκε πως έδλεπα το μεγάλο τριγωνικό λεπίδι του μαχαίριού του αγωγιάντη ύψωμένο άπειληχτικά... Θα γινότανε λοιπόν κανένα αίματοςκίλισμα ;...

Πραγματικώς ο αγωγιάντης βλέποντας τη γυναίκα του, την κοίτλα δηλαδή στην... άγκυλιά μου, τράβηλα κόμηση στις μαγαριές !...

Έξαφνα ένα κρυστάλλινο γέλιο που γελούσε εις βάρος του άνδρός της για το παιχνίδι που τοίπαζε. Έκείνος τα κατάλαβε όλα άμέσως, φιλή την γυναίκα κ' άρχισε να την φιλή. Εγώ γλυφάμουν σαν γέριμος γάτος πάνω απ' την πόρτα, ολαμόναχος σαν κύριος και χάσοντας σαν μπουφός !...

...Αναγνώσται των άμερικανικών εφημερίδων έδιάβασαν τον πόλο διγών ημερών τη νύχτα σ' αϊτησι διασύντων που υπέβαλε ή κυρία Μπεθέρλν Χάρρις κατά του σκύγου της, ο οποίος είνε ένας από τους πιο σιωπηλούς Άμερικανούς τραπέζιας και άτυπώδους της «Νασιονάλ Σίτυ Μπάνκ» της Νέας Υόρκης.

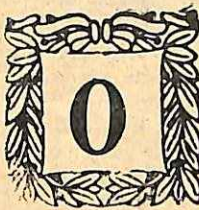
Η κυρία Χάρρις στην αίτησή της παρασυνέτα κατά του σκύγου της ότι την παραμελούσε τελείως σε σημείο που να της είνε ανυπόφορη ή συμβίωσις μαζί του. Μεταξύ των άλλων ή Άμερικανής άσπονητευμένη, λέει:

—Δεν μου λείπει τίποτε. Όλα τα λούσα, τα πιο άκριβα κοσμήματα, όλες τις άνέσεις τις έχω. Όλες μου ή ιδιοτροπίες και ή πιο παράξενες ίκανοποιούνται στην στιγμή.

Αλλά όλα αυτά δεν έχουν για μένα κανένα άπολύτως ενδιαφέρον, ίσως γιατί τα έχω στην διάθεσί μου. Ένα μόνο πράγμα μου λείπει και αυτό το έπιθυμώ φλογερά, άφάνταστα: Όθελω να με αγαπήη έκείνος που έχει καθήκον να με αγαπά. Κι' αυτός είνε ο σκύγος μου, ο μεγαλύτερος από τους τραπέζιας της Γουήλ - Στρή. Πολλές φορές, όταν γυρίζω το βράδυ από το γραφείο του στο σπίτι, τον ρωτώ αν θέλη να με συνοδεύση στο θέατρο ή σε κανένα χορό. Κι' έκείνος μου άποκρίνεται κάθε φορά στερεότυπα: «Άδριο, άγαπήτη μου».

Καί την άλλη μέρα πάλι μου λέει το ίδιο και με παρακαλεί για μεθαύριο. Κάποτε, θέλησα να γιορτάσω μεγαλοεπέτειος τα γενέθλια μου. Με μεγάλους κόπους και άφάνταστα έξοδα, έτοιμάσα μια έσπερδα στο μεγάλο μας. Έστειλα προσκλήσεις παντού και όλοι ήρθαν στην έσπερδα, έκτός από τον σκύγο μου ! Και οι προσκεκλημένοι μας φρονικά έδεώθησαν προσβολή την άπουσία του αϊτήν από μια γιορτή που δινόταν στο μεγάλο του και μάλιστα προς τιμήν του. Κάθε βράδυ μεταφέρει στο σπίτι του από την τράπεζα σουαίς έγγυαφών για να μπορεί να δουλέψω και την νύχτα. Όταν γυρίζω στο σπίτι δέχεται άφρημενός και με άδιαφορία το φίλημά μου και κλείνεται άμέσως στο γραφείο του να δουλέψη. Καί όταν αϊ κόρη δεν έχει δουλειά στο σπίτι θα έχη πάντα να πάη σε κάποια οικονομολογική διάλεξι ή σε κάποια τραπεζική σύσκεψη».

Όμιολογούμενος ή κυρία Χάρρις είνε άεσιολύπητη. Δεν της λείπει τίποτε. Ζη σαν βασίλισσα μέσα στα άπαιρα και άπαιρα δωμάτια τα έπιλωμένα με άφάνταστη πολυτέλεια, μέσα στο μεγάλο της που είνε

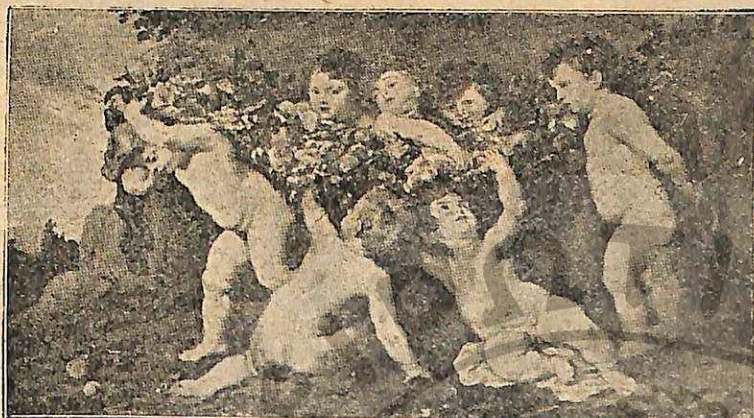

το μεγαλύτερο της Νέας Υόρκης. Έχει άπειράφιμες — ούτε αϊτή έξοδα πώες — τουαλέτες, μινώδους άξίως, άπαισιντα έξαιρετικής πολυτελείας και δεν έχει καμιά άσκολία, ούτε καμιά ύποχρέωσι. Καί όμως, με το να βλέπη ότι ο σκύγος της άσκολείται διαρκώς με τις έπαχειρήσεις του και ότι την παραμελεί, γίνεται δυστυχής...

Όπως είπαμε και στην αρχή, ή εφημερίδες της Νέας Υόρκης άσκολήθηκαν διά μακρών με την άτυχία της Μπεθέρλν Χάρρις, και μια απ' αυτές σκέφθηκε να κάνει μια έρευνα με το έρώτημα :

«Πόση άγάτη έχει δικαίωμα μια γυναίκα να περιμένη από τον άνδρα της ;»

Το έρώτημα αυτό προεκάλεσε ζωηρές συζητήσεις μεταξύ των άμοδιων και των ενδιαφερομένων κύκλων, δηλαδή μεταξύ των κοινωνολόγων, ψυχολόγων, ήθικολόγων, συγγραφέων και φυσικά των φεμινιστριών !

Και αυτό, γιατί ή περίπτωση της κυρίας Χάρρις δεν είνε μοναδική στην Άμερικη. Υπόχει πλήθος άπειρο γυναικών στις Ηνωμένες Πολιτείες που βρσκονται στην ίδια κατάσταση μ' αϊτήν, που οι άνδρες τους δηλαδή τις παραμελούν, όχι προς χάριν άλλων γυναικών, αλλά προς χάριν της έργασίας τους. Τις γυναίκες αυτές ή άμερικανικές εφημερίδες τις ονομάζουν «Σκλάβες των χροών κλαθίων».

Γι' αυτό ή συζητήσις έκίνησε γενικόν ενδιαφέρον και διεξήχθη με έξαιρετική ζορηρότητα.

Μια από τις ειδικότερες στο έήτημα αϊτό, ή «Έλλα Βέλλε» που έχει άσκολήθη περισσότερο ίσο κάθε άλλον στην ψυχολογία του γάμου, έγραψε τα έξης :

«Η γυναίκα που δείχνει φανερά στον σκύγο της, ότι δεν είνε ικανή να ζήση ούτε στιγμή χωρίς αϊτόν και χωρίς την άγάτη του, διαπράττει ένα πολύ μεγάλο σφάλμα. Ζη σαν βασίλισσα μέσα στα άπαιρα και άπαιρα δωμάτια τα έπιλωμένα με άφάνταστη πολυτέλεια, μέσα στο μεγάλο της που είνε

δτι μπορεί να διασκεδάξη τιμή και όταν άκμή έκείνος βρσκειται μακριά της. Καί τότε ο άνδρας της θα άσθανθή ζορηρή έπιθυμία να βρσκειται κοντά στη γυναίκα του.

Ο άνδρας, κατά κανόνα, ύπερηφανεύεται, όταν καταλαβαίνει, ότι ή γυναίκα του έξαρτάται τελείως απ' αϊτόν και ότι δεν μπορεί να κάνει χωρίς αϊτόν. Αλλά πολύ γρήγορα ή ύπερηφάνεια αϊτή έξαρτάται για να άφήση την θέσι της σ' ένα είδος κυριασέως, που φέρνει ή παράτασις μιας κοινής καταστάσεως.

Κανείς άνδρας δεν πρέπει να παντρεύεται, όταν έξοει πως θα ήνε ύποχρεωμένος να ζή πολύν καιρό μακριά από την γυναίκα του, παρά μόνο όσο χρειάζεται για να προσπαρηθή τα έξοδα της συντηρήσεως της οικογενείας του. Αλλά καί καμιά γυναίκα δεν πρέπει να παντρεύεται έναν άνδρα, όταν έξοει ότι θα την άφήνη μοναχή για μακρούς περιόδους.

Εκτός αϊτού, οι δύο σύζυγοι, όταν ειδαν ότι κανένας από τους δύο τους δεν μπορούσε να συμμορφωθή με τα γούστα του άλλου, πήραν την μεγάλη απόφασι. Χώρισαν με τον φιλικώτερον τρόπο του κόσμου.

Ο κ. Κένταλ έδωσε στην πρώτη σύζυγό του ένα κτήμα άξίας 4 1)2 εκατομμυρίων δολλαρίων κ' ένα ίσόδιο ετήσιο εισόδημα 100 χιλ. δολλαρίων.

Έπειτα από λίγον καιρό ο κ. Κένταλ παντρεύτηκε μια όμορφη νέα και ή πρώτη σύζυγος του βρσκει δευτερον άνδρα.

Τα δύο νέα άνδρόγυνα έχουν όμοια γούστα και ζούν και τα δύο έντυχημένα.

Η πρώτη λοιπόν κυρία Κένταλ, έξ άφορμής του έρωτήματος της κυρίας Χάρρις έγραψε:

Φροντίστε, πριν παντρευήτε, να ταυρίζουν όσο το δυνατόν περισσότερο τα γούστα σας με τα γούστα του συντρόφου σας. Προσπαθήτε να διασκεδάσετε με την διασκεδασί που άφεται και σ' αϊτόν. Φοράτε τα φορέματα που άφουν σ' αϊτόν. Προσπαθήτε να βρσκειτε και σεις εύχρηστοι στις φιλίες του και στις συναναστροφές του. Αν έκείνος θέλει να σας προσφέρει σφάλματα άκριβά, άφήστε τον να το κάνει χωρίς φρόες.

Μην του έπιτρέψετε να άσασκολείται ύπερβολικά με τις ύποθέσεις του. Έπίσης προσπαθήτε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντρεστε όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας στον άλλον.

Αν δεν έχετε άμετά χωμάτια για τις άνάγκες σας, προσπαθήτε να είσαστε ίκανοποιημένες με αϊτά που έχετε. Φροντίστε να μην άφήσετε να παρασύρουμε ύπερβολικά από τις διασκεδάσεις και ίδιως από τον χορό. Καί που πάντων ν' άντ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΒΑΝ-ΝΤΥΚ ΚΑΙ Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΒΡΙΝΙΟΛΙ

διαλεχτά ζευγάρια. "Ό,τι το ένδοξο κι' αξιοκρατικό είχε να επιδείξει η 'Ιταλία δολοφονή, είχε να ξετυλίξει εκείνη τη βραδιά στο παλάτι Βρινιόλι, θέλοντας να τιμήσει με την παρουσία των τούδε εντυχιμένους γάμους του ιδιοκτήτου του μαζί με την πύδ ιδανική στην δημοσία κοπέλλα της Γενούης.

"Όλοι οι καλεσμένοι μαζάριζαν τον κόμητα Βρινιόλι για την ανθηρή καλλονή και την απαράμιλλη χάρι της συζύγου του. Κι' όλες φθονούσαν την κόμησσα Βρινιόλι για τα πλούτη, και για το βασιλικής σχεδόν λαμπρότητας οικοδόμημα του έντυχους συζύγου της.

Κάτω στον δρόμο, όμως, εκεί πίσω από μια σειρά μακροστάτη άμαξιών που περιμένασαν τους εύγενεις ιδιοκτήτες των — όταν θα επέστρεφαν στα μέγαρά των, μετά το τέλος της εορτής — διαδραματιζόταν μια σκηνή άλλοκοιτη:

"Ένας άρχος νέος με άρχοντικό παρουσιαστικό — ο περίφημος ζωγράφος 'Αντώνιος Βάν Ντνκ — στα πρόθυρα άνοιξη της φθίσεως, ή όποια τον θανάτωσε αργότερα, στήριζόταν στο μπαρτάσο ενός άλλου νεαρού εικάστου φίλου του — του κόμητος Παλλαβιτόνι — κι' έβλεπε το φωτισμένο μέγαρο με άπεριόριστη άγωνία στην έκφραση της ματιάς του.

— Λοιπόν, μίλα μου γι' αυτήν! ψιθύριζε με πόνο στον Παλλαβιτόνι. Την είδες ;...

— Ποδ όλίγης ώρας χόρεψα μαζί της ; άποκρινόταν ό κόμης.

— Άχ, πόσο την αγαπώ !... Ξανάλεγε με λαχτάρα ό Βάν - Ντνκ. Δός μου, φίλε μου, να γλυκοφιλήσω το χέρι σου που άγγιξε το δικό της !...

— Καλλιτέχνη μου, είσαι τρελός !...

— Είμαι απελπισμένος !...

— Ο χρόνος θα σε γιατρέψει, καθώς κι' ή λημονιά !...

— Ποτέ !... Ποτέ !...

— Γιατρέψει όμως έμένα, ποτ'ήσασα κάτι περισσότερο άπ' την άγάπη μιας γυναίκας ; Έγχεσα στα γλέντια την παρουσία μου !...

— Ω, κόμη... Έγώ θάβινα όλα τα πλούτη της 'Ιταλίας για μια ματιά της και για ένα φίλ της !...

— Ζωγράφε μου, αν τάχες, θα τ' άσπείρουν πολύ πριν να τα δώσης !...

— Α, της έδινα και τη ζωή μου !...

— Α, μάλιστα... Αυτό είνε και πως πιο εύκολο να το κάνης, θεό-

τρολλε καλλιτέχνη ! φώναζε ό κόμης, γελώντας σαρκαστικά.

Ο Βάν - Ντνκ κούταζε με παράπονο τόν νεαρό και φιλόσοφο, ώστόσο, φίλο του, και σφίγγοντός του τ'ό μπαρτάσο, δόγγησε :

— Άκουσε, κόμη... Το στήθος μου φλογίζεται γι' αυτήν από πέρνοι άκόμη, όταν την πρωτοείδα στο χορό του άνακτόρου Ντόρια... Τό κορμί μου λύνει κι' ή καρδιά μου ματώνει, στη θύμω της... Κι' έπειτα λένε, πως ή γυναίκες αγαπούν καλύτερα από μιάς... Σκληρή κοροϊδία, φίλε μου... 'Η έρωτική άγάπη τους είνε έγωϊσμός... 'Η συζυγική άγάπη των είνε υποκρισία... ή μητρική στοργή τους, ένε άσυνείδητο ένστικτο της ψυχής των... Ναι... Έκείνη την αλημονήτη βραδεία, ή κόμησσα Βρινιόλι, άγνή παρθένα άκόμη — μόλις βγαλμένη

Ο Βάν Ντνκ

άπ' το μοναστήρι — μωδωσε χίλιες έλπίδες με τις γλυκιές ματιές της...

Μά δεν πέρασε ούτε ένας χρόνος κι' άπόψε εκείνη παντρεύεται άλλον τρισευτυχισμένη, ενώ εγώ κάγομαι στις φλόγες της άγάπης, την άποία μου άναψε ή ίδια... Άχ, πόσο υποφέρω... Καί... δεν μου λές, τί κάνει άπάνω τώρα ή κόμησσα ;

— Χορεύει κι' άχτινοβολεί από τόν θορύβό της... Άχτινοβολεί άπ' τόν θορύβό της και χορεύει !...

— Κι' ό... κόμης ;... ό... σούζυγός της ;...

— Αυτός κάνει τόν σούζυγο, φίλε μου... Τί άλλο θέλεις να κάνη, όταν έχει μια τέτοια νεράϊδα για γυναίκα ; Νά, την τρώει με τις ματιές του, της ψιθυρίζει λόγια άγάπης στο αυτί της, είνε έντυχός, τρελλός γι' αυτήν, και δεν βλέπει την ώρα να τελειώσει ή εορτή για να τή σφίξει στην άγκαλιά του !...

— Ποτέ... ποτέ ! ούρλιαζε με πόνο αφάνταστο τώρα, ό δύστηνος καλλιτέχνης. Αυτό δεν θα γίνει... Νά, στάσου... Είσαι φίλος μου, κόμη ;... Μπορείς να μου φανής αφάνταστα χρήσιμος ;... Θέλεις να με σώσης από μια άναπόφευκτη τρέλλα ;...

— Καλλιτέχνη μου, είστε έπίσημα ό Παλλαβιτόνι, έλα τάχασα από τό ξεροκέφαλό μου... Καί μονάχα ή φίλια σου μου έμεινε πιστή... Μπορείς λοιπόν να βω-σής σ' αυτή, γιατί δεν έννοώ με κανέναν λόγο να τή χάσω !...

— Σ' ευχαριστώ, κόμη ! είστε με συγκίνησι ό Βάν - Ντνκ, σφίγγοντας τό χέρι του άφωτισμένου φίλου του. Άνέβα άμέσως επάνω στο άνάκτορο... Συνάντησε με κάθε τρόπο τόν κόμητα Βρινιόλι... Πές του, ότι έδώ κάτω τόν περιμένει ξ-

Γιατί νι φεύγει σε μια ώρα για τη Φλωρεντία... Κι' ότι εκεί θα διηγηθή σε όλους τούς γνωστούς του, ότι κάλεσε τόν κόμητα Βρινιόλι σε μονομαχία, κι' ότι ό κόμης Βρινιόλι άναδρα την άνέβαλε, προτιμώντας την άγκαλιά της γυναίκας του άπ' την ικανοποίησι της άνδρικής τιμής και αξιοπρεπείας του... Είνε πολύ λαμπρός εικάστριδης ό κόμης, φίλε μου, για να μη δεχθώ — ύστερα άπ' όλα αυτά — τη μονομαχία που του προτείνω !...

— Και τί θα κερδίσεις από όλα αυτά ; φασαρία ; ρώτησε ό κόμης Παλλαβιτόνι, διατάζοντας άκόμη.

— Τί θα κερδίσω ; ούρλιαζε με παρηγοριά ό Βάν - Ντνκ. Μά θα τ'ό σόχισα τα στήθη τό σταθί μου, φίλε μου... Θα τόν σπαράξω... Θα τόν κομματιάσω... Κι' έτσι δεν θα μπορέση ποτέ του ν' άγκαλιάσει την γυναίκα που άγαπώ... πού λατρεύω περισσότερο άπ' τη ζωή μου... Περισσότερο άπ' την ψυχή μου... Πήγαινε... Τρέξε... Βλέπω τ' άμέξια να φεύγουν πειά, και τα φώτα του άνακτόρου του να λιγοστεύουν... Τρέξε να προλάβεις !...

Ο κόμης Παλλαβιτόνι έσφιξε με θέρμη τό χέρι του ένδόξου φίλου του, και θλιμμένος για τόν άνηκοντο αυτόν πόνο της ψυχής του, ξεκίνησε να ξεκληρώσει τη λεπτή κι' άδυνάμη άποστολή του.

Πραγματικά, όπως είχε προβλέψει ό Βάν - Ντνκ, ό κόμης Βρινιόλι δέχτηκε τη μονομαχία. Πραγματικάς εικάστριδης ό Βρινιόλι, τόσο και πλούσιος, δεν δίστασε καθόλου μπρός στις έπαισιμαίες άπειρήσεις της τιμής. Όταν πούσαλε άδελά του τόν γηραιό μαρκήσιο Γκιπίνι κι' έπειδή αυτός, νέος και σιβαρός, δεν μπορούσε να άντιμετωπίσει εκείνον — σικφτόν κι' άδύνατον άπ' τα χρόνια — είχε δηλώσει έπίσημα πως θα τόν ικανοποιούσε, άντιμετωπίζοντας στο πεδίο της τιμής όποιονδήποτε ικανόν άντιπρόσωπό του.

Γι' αυτό φίλησε με πόνο την κατάρπη κι' άνήσχη σούζυγό του, πήρε κι' αυτός έναν φίλο του για μάστυρα και μόλις τελείωσε ή γαμήλιος δεξίωση, ξεκίνησε άττομος να άντιμετωπίσει τόν θάνατο, αντί να άπολαύση τα θέλητρα της μοναχίας μαζί με τη γοητευτική νεάνιψη γυναίκα του !...

Η μονομαχία ήταν λυσσασδεσάτη και κράτησε άρετη ώρα. Στο μισοσκόταδο μιας έρημικης δενδροστοιχίας, οι δυο άντίπαλοι κι' άντίπαλοι έλλαζαν με απαράμιλλη μαεστρία τις φονικές σπαθιές τους, κι' έπειδή ήταν κι' οι δυο άνομοστοι έξομαχία, τό άποτέλεσμα άγνοούσε.

Ο κόμης Βρινιόλι όμως είχε ένα πλεονέκτημα : Ψύχραιμος, χτυπώντας τόν άντίπαλό του μόνο κατά χή του, ήταν πάθος στην ψυχή του. Ένώ ό Βάν - Ντνκ, τυφλωμένος άπ' τη λύσσα του κι' από τόν απελπισμένο έρωτά του, ριχνόταν με παρηγοριά κατά τού κόμη-

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Άργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Τότε αύριο, είπε ό Φραγκίσκος.

— Όπως θέλεις, άπάντησε ό διάδοχος με έγκαρτέρησι.

Είχαν σταθί μια στιγμή. Έξακολουθούσαν τό δρόμο τους, βαδίζοντας άργά. Μιά μικρή σιωπή άπλώθηκε μεταξύ τους.

— Όποτε θα παντρευθής ; ξαναρώτησε άπότομα ό Έρρίκος, σταματώντας πάλι.

— Τό έλπίζω, Ύψηλότατε.

— Και είνε νέα, ωραία αυτή που θα πάρης ;

— Δεκαοχτώ-δεκαενέα χρόνων, δεν ξέρω ακριβώς... Λένε πως είνε όμορφη και μου φαίνεται πως αυτό δεν άποτελεί καμιά υπερβολή. Μά εγώ δεν ξέρω τίποτε σχετικώς, Ύψηλότατε, γιατί δεν την είδα ακόμα. Αυτό όμως λίγο μ' ένδιαφέρει, άφου θα μου δώση προίκα δυο εκατομμύρια σε χρυσάφι.

— Δυο εκατομμύρια σε χρυσάφι ! επανέλαβε ό Έρρίκος θαμπωμένος.

— Χωρίς να υπολογίσουμε τα κτήματά της, τών όποιων ή άξία άνέρχεται σ' ένα εκατομμύριο, επανέλαβε ό Γκιζ, παίρνοντας ύφος άφηρημένο.

— Διάβολε ! έκανε ό Έρρίκος με θαυμασμό. Τότε θα γίνω πιο πλούσιος από τό βασιλέα !... Πιο πλούσιος από τό βασι-

να !...

— Πιο πλούσιος από τό βασινα, ξαχνούσε να φυλαχτή στην άμυνά του, και στά τελευταία την έπαθε : Σε μια στιγμή εικάστριδης ή κόμης έπετέθη με δεξιοτήτα, κι' έχωσε όλο τό σταθί του στο δεξί μπαρτάσο του Βάν - Ντνκ, ό όποιος κινίστηκε λιπόθυμος στη γλ'όη άπ' τόν πόνο και την άιμορραγία !...

Οι μήνες που πέρασαν κατόπιν, γιατρέψαν τόν άνομαστό καλλιτέχνη κι' άπ' την πληγή του κι' άπ' τό πάθος του. Στο διάστημα αυτό ό λαμπρός Παλλαβιτόνι δεν έλειψε άπ' τό προσκήφ'ό του, κι' ό κόμης Βρινιόλι επίσης δεν έπαυε να τόν επισκέπτεται ίσπανικά, και να παρακολουθώ την πρόοδο της άναρρώσεώς του.

Κι' όταν γιατρέψτηκε, επί τέλους, χωρίς στη μεσολάβησιν αυτών τών δύο 'Ιταλών εικάστριδών, ό Βάν - Ντνκ έβανε γάμο λαμπρό άντάξιο της φήμης του : Παντρεύτηκε την επίσης περικαλλή κόρη του λόρδου Ρούτουν, κόμητος της Ύόρκης, και στην άγάπη της και στα κάλλη της βρήκε την παρηγοριά άπ' τόν άτυχή εκείνον έρωτά του !...

λέα, ναί. Πιο πλούσιος από σ'ας, όχι, Ύψηλότατε, γιατί ό,τι θα έχω, θα σ'ας άνήκη... άπάντησε ό Γκιζ.

— Είσαι ό καλύτερος τών φίλων ! φώναξε ό Έρρίκος συγκινημένος. Μά δεν μου είπες τό όνομα της πάμπλουτης αυτής νέας.

— Είνε ή κόρη της κ. ντε Μπαυιολέ, στά κτήματα της όποιος κάνετε τόσο συχνά έκδρομές. Είνε ή άδελφή του άρχοντος ντε Μωμπέρ, ό όποιος την προικίζει έτσι βασιλικά.

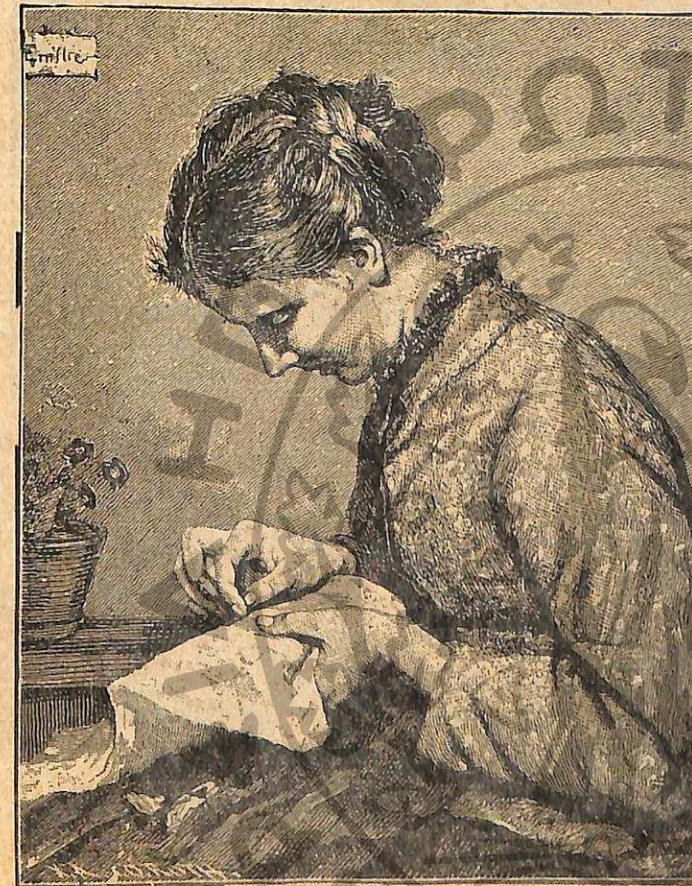
— Μά τότε, αυτός πρέπει να μείνη στην ψάθα για την άγάπη της άδελφής του.

— Καθόλου, Ύψηλότατε. Δίνοντας τρία εκατομμύρια στην άδελφή του, ό άρχων ντε Μωμπέρ δεν της παραχωρεί, παρά τό τέταρτο της περιουσίας του.

— Μά τότε πρέπει να είνε Κροίσος ! φώναξε ό Έρρίκος, πραγματικά θαμπωμένος αυτή τη φορά. Έμεις είμαστε φτωχοί κοντά του. Θα ήθελα πολύ να τόν γνωρίσω.

— Ύψηλότατε, είπε χαμογε- γεινάσι κι' οι δυο και δεν φυ-

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

(Πινάκ του Α. Μπουά)

λαγόντουσαν καθόλου.

Καί έξαφνα, χωρίς να τ' άντιληφθούν πώς, ξεπρόβαλλαν μπροστά τους, φράζοντάς τους τό δρόμο, καμιά δεκαριά κουρελλιάρες δαίμονες, σαν να βγήκαν μέσ' άπ' τη γή.

Κι' ένας άπ' αυτούς τούς δαίμονες, ό Κοκκινόχερς, τούς φώναζε :

— Τά πουγγιά σας !

— Καί γρήγορα, γιατί σ'ας ξεμπερδεύουμε στη στιγμή ! έπεφούλησε άμέσως ό Καπροκέφαλος άπειλητικά.

— Μακρυά, παληανθρώποι ! φώναζε ό Γκιζ, ό όποιος έιφούλησε άμέσως και στάθηκε άποφασιστικά μπροστά στο διάδοχο.

Τότε ό Έρρίκος που ήταν πολύ γαλήνιος τού είπε :

— Τί σου έλεγα ;... Δεν υπάρχει πειά άσφάλεια στο Παρίσι...

Καί, ριχνοντας μια ματιά στους άντιπάλους των, επρόσθεσε :

— Είνε τουλάχιστον δώδεκα... Δεν θα τ'α βγάλουμε πέρα ως τό τέλος !... Δώσε τους τό πουγγί σου, για να μ'ας άφήσουν να περάσουμε...

Μά τα ούρλιάσματα τών τρυάνδων σκέπασαν τη φωνή του κι' έτσι ό Γκιζ δεν τόν άκουσε.

Συγχρόνως οι τρυάνδοι άρχισαν την έπίθεσί τους και τ' άχτυπήματα άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή έναντίον τών δυο πριγκήπων. Ο διάδοχος, έναντίον τού όποιου ριχνόντουσαν άπ' όλες τις μεριές, μη μπορώντας, ούτε θέλοντας ν' αφήσει τό Γκιζ μόνο του, είχε έιφουλήσει και άπέκρουε όσο μπορούσε καλύτερα τ'ά έναντίον του χτυπήματα.

Ο Γκιζ πάλι δεν περιοριζόταν μόνο ν' άποκρούη. Άπέδιδε χτύπημα για χτύπημα. Καί είχε σε λίγο την ικανοποίησι να δη ότι δυο άπ' τ'ά χτυπήματά του, έκαναν δυο από τούς τρυάνδους να έγκαταλείψουν τό πεδίο της συμπλοκής, ούρλιάζοντας άπ' τούς πόνους.

Δυστυχώς, αυτή ή μικρή επιτυχία μεγάλωσε περισσότερα τη λύσσα τών άλλων.

— Κατάρη ! μούγκρισε ό Κοκκινόχερς. Δεν θέλαμε, παρά μόνο τ'ά πορτοφολία σας, μά, άφου είν' έτσι, θα πάρουμε και τη ζωή σας...

— Θάνατος !... Θάνατος ! ούρλιαζαν οι άλλοι τρυάνδοι.

Ός τη στιγμή εκείνη, ό διάδοχος κι' ή πριγκίψη, νόμιζαν ότι οι τρυάνδοι δεν ήθελαν τίποτε άλλο άπό τ'ά πουγγιά τους. Όσο έξευτελισμό κι' άν

θάνοιωσαν γι' αυτό, θά τους τάδιναν στο τέλος για να τους ξεφορτωθούν. Μά, βλέποντας τη λύσσα των αντιπάλων τους, κατάλαβαν ότι το πράγμα ήταν πολύ πιο σοβαρό: η ζωή τους ή ίδια κινδύνευε τώρα...

Αυτή ακριβώς την εντύπωση ήθελε να τους δώσει κι' ο Κοκκινόχερος, ακολουθώντας τις οδηγίες της 'Αλκινόρ. Καί το είχε πετύχει.

Η άνιση πάλη συνεχιζόταν με μεγαλύτερη λύσσα.

Τά χτυπήματα εξακολουθούσαν να πέφτουν βροχή έναντι των δύο πριγκητών. Μά ούτε ένα απ' αυτά τους άγγιζε.

Ωστόσο, μολοντί έμεναν άθικτοι, με μόνη ζημία τους άπειρα σχοιόματα στα ρούχα τους, ή κατάστασής τους δεν βελτιωνόταν καθόλου. Τά χτυπήματα που έδιναν, δεν έφεραν πιο σοβαρά αποτελέσματα, από εκείνα που λάβαιναν. Έκτος από τους δυο τρυάνδους, που είχαν τεθή εκτός μάχης από την αρχή της συμπλοκής, κανένας άλλος δεν εγκατέλειπε το πεδίο της μάχης. Είχαν πάντοτε μπροστά τους τον ίδιο αριθμό αντιπάλων, οι οποίοι τους ριχνόντουσαν αδιάκοπα, βγάζοντας άγριες κραυγές.

Η θέσις τους ήταν τώρα τρομερή. Ήταν φανερό πως δεν μπορούσαν να παρατείνουν περισσότερο την άδυνα τους. Από στιγμή σε στιγμή, θά υπέκυπταν στην κόπωση τους, συντομωμένοι απ' τον αριθμό των αντιπάλων τους. Αυτά το κατάλαβαν περίφημα. Δεν υπήρχε παρόν ένας τρόπος για να σωθούν: Νά φανερώσουν την ταυτότητά τους. Προσπάθησαν λοιπόν να το κάνουν.

—Αθλιόι! μούγκρισε ο Γκιζ. Ξέρετε ποιος είναι αυτός; έναντι του οποίου επιτίθεσθε;

—Έχει νοστό να μιάς της πως είναι ο βασιλιάς! απάντησε σαρκαστικά ο Κοκκινόχερος.

—Ο βασιλιάς, όνι! βοοηθούσε ο Γκιζ. Μά ο βασιλιάς που αναφέρεται είναι ο διάδοχος. Γνωρίζετε, αθλιόι, υποστά στην διάδοχο του θρόνου της Γαλλίας!

Γέλια σαρκαστικά υποδέχτηκαν αυτή την αποκάλυψη, την οποία ο Γκιζ έκανε, την πεποίθησι, ότι οι τρυάνδοι, τρομοκρατημένοι, θά το έβαζαν στα πόδια. "Ισως μάλιστα να γινόταν κι' αυτό, αν ο Κοκκινόχερος κι' ο Καποκέαλος δεν είχαν ειδοποιηθεί προηγουμένως από την 'Αλκινόρ.

—Οποιοι κι' αν είναι, φώναξε ο Κοκκινόχερος, ο βασιλιάς ή ο διάδοχος, θά πάρουμε το περσί του.

Ο Έρρίκος ΙΙος κι' ο Φραγκίσκος ντε Γκιζ κατάλαβαν ότι δεν θά μπορούσαν να τους πείσουν. Δεν είπαν πια τίποτα. Μά τους πλημύσισε μια λύσσα φωνής, τρομερή. Έκριναν συννέμους κι' οι δυο την ίδια σκέψη. Την οποία ο Γκιζ διατύπωσε με σιγανή φωνή:

—Κατάρα! Είναι να φρελλά-

θής κανείς από ντροπή με τη σκέψη, πως πρόκειται να χαθούν οι δυο βασιλικοί πρίγκηπες, τρελοί από λύσσα, άμυνόντουσαν απ' τη μανία της άπελπισίας.

Ήσαν πνιγμένοι στον ιδρώτα, λαχανιασμένοι. Τά ρούχα τους είχαν κατακουρελλιστή. Αφθονο αίμα κυλούσε στα χέρια τους απ' τις αναριθμητές άμυχές, που τους είχαν προξενήσει τά σπαθιά των αντιπάλων τους. Ένοιωθαν πως δεν θά άντεχαν περισσότερο, γιατί ή δύναμεις τους είχαν εξαντληθεί.

Αυτή τη φορά, ένοιωσαν πως ήσαν χαμένοι, ανεπαρόνταποιο ο Γκιζ άναγνώρισε άμέ-

Η ΒΕΝΤΕΠΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η γοητευτική 'Αμερικανίσ ήθοποιός του κινηματογράφου Τζόαν Μάρς

χαμένοι!... Η περηφάνεια τους τους εμπόδιζε να φωνάξουν βοήθεια. Μά, καθώς ξιφομαχούσαν, είχαν τ' αυτιά τους τενωμένα με αγωνία, με την άμυδρή έλπίδα, ότι θά γινόταν κάποιο θαύμα που θά τους έσωζε, ότι κάποια βοήθεια θάρχόταν απ' τον ουρανό.

Καί το θαύμα αυτό έγινε.

Η 'Αλκινόρ, που παρακολουθούσε από μακριά τις φάσεις της συμπλοκής, έκρινε πια πως είχε φτάσει ή στιγμή για να επέμβη. Έγνεψε επιτακτικά σέ δυο άνδρες που βρίσκόντουσαν κοντά της και άρμυσε κραυγάζοντας:

—Εμπρός! Κάποιοι βοοηθοί έδω! Περιμένετε, αθλιόι

τρυάνδοι! Θά ήγθε πόσο ζυγί-

ζει το σπαθί ενός ευπατρίδου!...

Οι δυο άνθρωποι της — δυο κολοσσοί, ντυμένοι και άρματωμένοι σαν ύπηρετες άρχοντι-κού σπιτιού — την άφησαν να προηγηθεί λίγο και άρμυσαν με τη σειρά τους, με τό σπαθί στο χέρι και κραυγάζοντας με τις δυνατές φωνές τους:

—Βαστάτε καλά! Έρχόμα-

στε να σας βοηθήσουμε!

Αυτές ή τρεις φωνές, που τους φάνηκε νάρχωνται απ' τον ουρανό, γαλθάνισαν τον Έρρι-κο και τον Φραγκίσκο, που είχαν άποκάμει πια. Κι' οι δυο πρίγκηπες είδαν, θαμπαμένοι και κατάπληκτοι, έναν νεαρό και κομψό ευπατρίδη, έμφανί-σεως μάλλον λεπτής, στον ο-

πρόστώ της. Καί πήγε και στάθηκε μπρός στο διάδοχο, ο οποίος συλλογιζόταν, ένθουσι-σμένοι:

—Θεέ μου! Τι ήρωας! Τι χτυ-πήματα! Τι άνδρεία! Κι' αυτός ο ήρωας, είναι ο νεαρός Μωμπέρ, ο μυθωδός πλούσιος!

Μά δεν μπόρεσε να πη πε-ρισσότερα. Την ίδια στιγμή έ-νοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι και σωριάστηκε κάτω—πραγματικά λιπόθυμος αυτός.

Ο Κοκκινόχερος, παίζοντας θαυμασία το ρόλο που του είχε διδάξει ή 'Αλκινόρ, του είχε καταφέρει μια τρομερή γρο-θιά.

—Ο,τι έπακολούθησε, έγινε έ-ξαιρετικά γοργά. Η άποστολή των ανθρώπων της 'Αλκινόρ είχε τελειώσει. Δεν είχαν πια κανένα λόγο να παρατείνουν την πάλη. Η άφεισι των δυο κολοσσών, που ούλλιαζαν με φωνή βοοηθού «Μωμπέρ!... Μωμπέρ!» τους χορηγούσε ως μια λαυφή πρόφασι. Προσποι-ήθηκαν λοιπόν τους πανικόβλη-τους και τδβαλαν στα πόδια, έγκαταλείποντας στο λιθό-στοιό μερικούς απ' τους δι-κούς των, που στεκόντουσαν ά-καιπτοι και άκίνητοι, κοιτών-τας τις άναπνοές τους, όμοιοι έντελως με πτώματα.

Η 'Αλκινόρ κι' ο Γκιζ ή-ναν μείνει κύριοι του πεδίου της μάχης.

XVII

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΙΔΕΑ ΤΗΣ Κ. ΝΤΕ ΜΠΑΝΙΟΛΕ

Τότε μονάχα ή 'Αλκινόρ προσποικήθηκε πως άναγνώριζε τον Γκιζ.

—Πώς! Έκανε με κατάπληξι. Σεις, πρίγκηψ! Μά το Θεό, εύ-λογώ την τύχη που μ' έφερε έ-δω ένκαίρως, για να σας βνά-λω απ' τη δύσκολη θέσι σας!

—Ενώ την εύλογώ περισσό-τερο από σας, γιατί, χωρίς την έπείσασί σας, θά ήμουν τ' όσα νεκρός! απάντησε ο Γκιζ κα-τασυγκινημένος.

Καί πρόσθεσε με μεγάλη ά-νησυχία:

—Γιά το Θεό! Πριν απ' όλα, άς ασχοληθούμε με τον Ύψη-λάτο!...

Καί γρήγορα-γρήγορα διευ-θύνηκε προς το διάδοχο, ο ο-ποίος δεν έδειχνε κανένα ση-μείο ζωής. Η 'Αλκινόρ τον ά-κούσθησε ψιθυρίζοντας, σαν να μονολογούσε, αρκετά ύψα-δυνατά, ώστε να την άκούση:

—Τόν Ύψηλάτο!... Ποιόν Ύψηλάτο!... Τό διάδοχο!... Ω, διάβολε! Μήπως οι αθλιόι αυτόι τόν σκότωσαν;

Καί με μια άνησυχία, που δεν ήταν έντελως προσποιητή, έσκυψε πάνω απ' τον Έρρικο και βοήθησε τον Γκιζ.

Τό ξεγύμνωσαν γρήγορα-γρήγορα το στήθος κι' άρχι-σαν να τον εξετάζουν.

—Μερικώς άμυχές, παρατή-ρησε ο Γκιζ, μ' ένα στεναγμό άνακουφιστος. Τίποτε τό σοβα-ρό. Ποθ διάβολο όφείλεται ή λι-

ποθυμία του; Δεν τόν φαντά-ζομαι τόσο εύαίσθητο.

—Νά ποθ όφείλεται ή λιπο-θυμία του! είπε ή 'Αλκινόρ, δείχνοντας ένα μελανιασμένο σημάδι στο στήθος. Το κατά-φεραν μια τρομερή γροθιά, που θά μπορούσε και να τόν σκοτώσει. Εύτυχώς μόνο που τόν ζάλισε...

—Καί τώρα, τί θά κάνουμε; ψιθύρισε ο Γκιζ στενοχωρημέ-νος. "Αν ή κατάστασί του χει-ροτερέψει... "Αν πάθει τίποτε, έπειδή δεν μπορούμε να τόν περιποιηθούμε;...

Καί προδίδοντας τό φόβο που τόν κατείχε, έπρόσθεσε:

—Τί θά πούν άμα μαθευτή ό-τι βρίσκόμεν μαζί του κρυφά από τό βασιλέα, έγώ, που όλοι νομίζουν πως βρίσκομαι στο στρατό; "Αν συμβή κανένα δυ-στύχημα, ποιός ξέρει αν δεν με ύποψιαστούν ότι τό προκάλεσα

έγώ!... Ποιός ξέρει αν δεν με κατηγορήσουν! Κατάρα!... Ο διάβολος να πάρη τόν τρυάνδο, που τού κατάφερε αυτό τό χτύ-πημα!

Η 'Αλκινόρ φώναξε τους δυο ύπηρετες της, που στεκόν-τουσαν παράμερα με διάκρισι και τούς πρόσταξε:

—Σηκώστε αυτό τόν άρχον-τα!... Σιγά, με προφύλαξι!... Βλέπετε πως είναι πληγωμέ-νος... Καί μεταφέρετέ τον στο σπίτι!...

Οι δυο κολοσσοί έσκυψαν, έπιασαν με προσοχή το διάδο-χο, τόν σήκωσαν χωρίς καμμία προσπάθεια στους εύρωστους ώμους των και ξεκίνησαν άμέ-σως με βήμα βαρύ.

Η 'Αλκινόρ πήρε τόν Γκιζ από τό μπράτσο και τόν τρά-θηξε μαζί της. Μόλις δέ αυτόι άπομακρύνθηκαν λίγο, οι πλη-γωμένοι και οι νεκροί άνορθώ-θηκαν εύθυμα από τό λιθό-στοιό και τράβηξαν μέσα σ' ένα σκοτεινό δρόμο. Ένωμετα-ξύ, ή 'Αλκινόρ έλεγε:

—Έλάτε, πρίγκηψ! Ξεχνάτε ότι τό σπίτι μου είν' έδω κον-τά;...

—Διάβολε, ναί! απάντησε ο Γκιζ, άναγκώντας την κατα-πληκτική ψυχραιμία του, ή ο-ποία σπανίως τόν έγκατέλειπε. Τό είχε ξεγασεί. Μά ή ιδέα ότι θά μπορούσε να θεωρηθώ ύπο-ποτος σε μια τέτοια ύπόθεση, με είχε κάνει να τά χάσω λίγο.

Τό καταλαβαίνω αυτό. Μά ήσυχάστε, πρίγκηψ, δεν θά εί-νε τίποτε. Η κ. μητέρα, ή ό-ποια ποτέ δεν πλαγιάζει πριν να γυρίσω έγώ, θά περιποιηθί τόν Ύψηλάτο. Σ' ένα τέταρ-το της ώρας, ο διάδοχος θά βρίσκεται στο πόδι. Θά μπόρε-ση, αν έπιθυμεί, να έξαγυρίση στο άνάκτορό του, όπου θά έ-χω την τιμή να τόν συνοδεύσω με τούς άνθρώπους μου... "Αν αισθάνεται τόν έαυτό του πολύ ταραγμένο, άς περάσει τη νύ-χτα τόν στο σπίτι μου. Αυτό θά είναι μια πολύ μεγάλη τιμή για μένα...

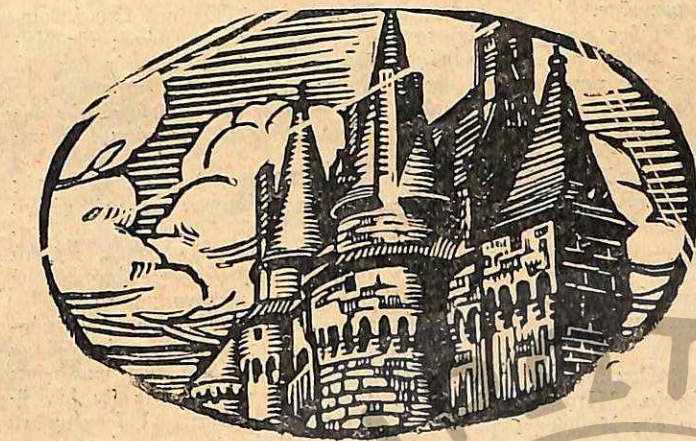
—Με σώζετε δυο φορές! φώ-ναξε ο Γκιζ με μια διαχυτικό-τητα, που ήταν πολύ σπάνια σ'

αυτόν. Δεν θά τό ξεχάσω ποτέ, άρχων ντε Μωμπέρ. Καί αν, κατά δυστυχίαν, δεν γίνετε ά-δελφός μου, θά είμαι έγώ δι-κός σας μέχρι θανάτου.

—Μπα! Έκανε ή 'Αλκινόρ, με προσποιητή άδιαφορία, ό-πως όλες ή εύγενείς ύπάρξεις, υπερβάλετε πολύ την αξία των ύπηρεσιών που σας προσέφερα

Καί, παίρνοντας ένα ύφος πονηρό, έπρόσθεσε χαμογελών-τας:

—Αλήθεια, έπειδή μου μιλή-σατε περί άδελφοποιήσεώς μας, με κάνατε να θυμηθώ κάτι. Τί θά λέγατε, αν ξυπνούσα την ά-δελφή μου, με την πρόφασι να βοηθήση τη μητέρα μου στις περιποιήσεις της προς τόν πλη-γωμένο;... "Ετσι θά σας πα-ρουσιαζόταν μια πολύ άπλη και πολύ φυσική εύκαιρία να τη γνωρίσετε. Δεν σάς φαίνεται ό-τι αυτό θά ήταν άπειρώς προ-τιμώτερο από μια έπίσημη πα-ρουσία; "Ετσι, ή άδελφή μου θά σας δι, χωρίς να σας γνω-ρίζη και χωρίς τίποτε, κατά συ-νέπειαν, να μπόρη να την έπι-δράση στην κρίσι της. "Αν δεν της άρέσετε, πράγμα πολύ άπι-θανο, όλα θά τελειώσουν. "Αν

πάλι της άρέσετε, θά είστε βέ-βαιος ότι της άρέσετε σεις ο έ-διος κι' ότι δεν τη θάμψωσαν οι τίτλοι σας. Τί λέτε σεις γι' αυτό;...

—Λέω ότι ή ιδέα σας είναι πε-ρίφημη κι' ότι πρέπει να την έ-φαρμάσουμε! απάντησε ο Γκιζ, κατενθουσιασμένος. "Ομολογώ δέ ότι θά ήθελα πολύ ή γυναί-κα που θά πάρω, να με θελήση για σύζυγό της για μένα τόν έ-διο κι' όχι για τούς τίτλους μου, όπως είπατε πολύ σωστά.

—Τότε, σύμφωνοι, είπε ή 'Αλ-κινόρ. Θά φανάζω την άδελφή μου. Καί σταθήτε, μού ήρθε μια ακόμα ιδέα: "Όταν εκείνη θά παρουσιαστή, έγώ θά λείψω δι-ακριτικά, για να σας αφήσω μόνους σας. Έτσι, αν ή καρ-διά σας σκιρτήσει, θά μπόρε-σε να της έξομολογήθηκε τόν έ-ρωτά σας...

Καί γελώντας, έπρόσθεσε:

—Έπειτ' απ' αυτό, πέστε μου, αν σας φέρνομαι σαν ά-δελφός ή όχι;

—Πάντως είστε ο πιο γοητευ-τικός σύντροφος που γνώρισα στη ζωή μου! φώναξε ο Γκιζ, σφίγγοντας τό χέρι του με δύ-ναμι. Καί τί γενναίος σύντρο-

φος!... Διάβολε! Τί τρομερά χτυπήματα ήσαν αυτά που κα-ταφέρατε πρό όλίγου σ' αυτούς τους παληανθρώπους!... Τί δύ-ναμις! Τί έπίδειξιότης! Τί ευκ-ηνοία! Κι' είστε περισσότερο άξιοθαύματος, γιατί τίποτε στο παρουσιαστικό σας, τό μάλλον λεπτό, δεν δείχνει την καταπληκτική ρώμη σας, που θαύμασα πρό όλίγου.

—Ναί, είπε ή 'Αλκινόρ, χω-ρίς ψευτομετριοφροσύνη, ξέρω ότι τό παρουσιαστικό μου μέ άδικεί, ότι φαίνομαι μάλλον σαν γυναίκα ντυμένη με άνδρι-κά, γιατί δεν είστε ο μόνος που μου τό λέτε αυτό... "Υπάρχει ό-μως κι' ένας μόνο άνθρωπος στον κόσμο, στον όποιο συνάν-τησα τό δάσκαλό μου... Η δύ-ναμις κι' ή έπίδειξιότης αυτού του ανθρώπου, πρίγκηψ, είναι τόσο καταπληκτική, ώστε σάς εύχομαι να μη διαταυρώσετε ποτέ τό σπαθί σας μαζί του. "Όσο δυνατός κι' αν είστε, θά σας τσακίση σαν άχυρο!

Έπρόφερε τά λόγια αυτά με τόση έπισιμότητα, ώστε ο Γκιζ τόν ρώτησε με περιέργεια:

—Διάβολε! Ποιός είναι λοιπόν ο τόσο τρομερός αυτός άνθρω-

πωπάν είνε φίλος σας, στοιχη-ματίζω; είπε με έλαφρά είρω-νία, ο Γκιζ.

—Είνε ο πιο θανάσιμος έχ-θρός μου! τού απάντησε ή 'Αλ-κινόρ, με φωνή πνιγμένη, γε-μάτη άγωνία.

Η απάντησις αυτή ήταν τό-σο άπρόσπη, ώστε ο Γκιζ άπο-καλύφθηκε με μια αούδρημη-τή κίνησι και είπε έπίσημα:

—Καί σεις, άρχων ντε Μω-μπέρ, σεις που ξέρετε να έκ-τιμάτε τόσο ένα θανάσιμο έχ-θρό σας, είστε ο πιο εύγενής άνθρωπος τού κόσμου. Καί, μά τό Θεό, συγχάρω τόν έαυτό μου καί τό θεωρώ τιμή μου, που είμαι φίλος σας...

Είχαν φτάσει μπροστά στο σπίτι. Η 'Αλκινόρ έβγαλε έ-να κλειδί και άνοιξε. Καθώς έμπαιναν στον αντίθαλαμο κι' έκαναν κάποιο θόρυβο, ή κυ-ρία ντε Μπανιολέ παρουσιά-στηκε και ρώτησε με φωνή γε-μάτη άγωνία:

—Ω, Θεέ μου! Μήπως σοφ συνέβη κανένα δυστύχημα, Ζάν;

—Όχι, μητέρα μου, έοπευ-σε να την καθησυχάση ή 'Αλ-κινόρ. Μά σας φέρνω δυο εύ-πατρίδας, που είχα την καλή τύχη να τούς άποσπάσω από τούς τρυάνδους, οι όποιοι ήθε-λαν να τούς ληστεύσουν... Δυσ-τυχώς, ο ένας απ' αυτούς τούς εύπατρίδας είναι πληγω-μένος, καθώς βλέπετε...

Κι' άμέσως, άφοφ' απάντησε μ' έναν εύγενικό χαρετισμό στη βαθεία και γεμάτη σεα-σμό υπόκλισι τού Γκιζ, άρχισε να δίνει διαταγές με μια χαμο-γελαστή γαλήνη, χωρίς να δείχνη καθόλου ποιά ένδοξα πρόσωπα είχε την τιμή να φι-λοξενή.

Ο πληγωμένος διάδοχος με-τεφέρθη άμέσως σ' ένα δωμά-τιο, που τό φωτιάς διακριτικά τέσσερες τριανταφυλλένιες λα-μπάδες. Τόν έπόθεσαν με προ-φύλαξι σ' ένα ντιβάνι, γεμάτο μεταξωτά μαξιλάρια και γού-νες.

Ενώ ή κ. ντε Μπανιολέ έφα-χνε σ' ένα ντουλάπι, όπου ή-σαν τά φαρμακευτικά είδη, ο Γκιζ, λίγο θαμπαμένος από την πολυτέλεια που έδωπε γύ-ρω του, ψιθύρισε στο αυτί της 'Αλκινόρ:

—Πώς; Αυτή είναι ή μητέρα σας;

Η 'Αλκινόρ, ή όποια κατα-λάβαινε περίφημα τί συνέβαι-νε σ' αυτόν και τί τόν θάμπα-νε έτσι, τού απάντησε με φωνή γαλήνια, στον ίδιο χαμηλό τόνο:

—Περιμένετε να είναι γρηά, ή; "Η μητέρα μου είναι νέα, καθώς βλέπετε.

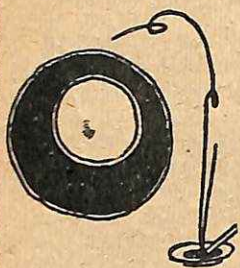
—Τόσο νέα, είπε με ελλικρι-νή θαυμασμό ο Γκιζ, τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη, ώστε ά-ναρωτιέμαι μήπως άστειέεσθε και μήπως είναι ή άδελφή σας, που πρόκειται να παντρευθώ;

—Κι' αν ήταν αυτή, τί θά λέ-γατε; ρώτησε ή 'Αλκινόρ μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο είρω-νίας. (Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η "ΤΟΥΜΠΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,"

ΤΟΥ EDWARD CECIL

γέρο - Φελίπε Φερνάντεζ καθόταν κοντά στο παράθυρο και κίτταζε αψηχημένους τους διαβάτες της φτωχής συνοικίας, οι οποίοι επέστρεφαν στα σπίτια τους μετά τη δουλειά τους. Ο Φερνάντεζ ήταν ένα αδύνατο, ασπρόμαλλο γεροντάκι με κυρτωμένους ώμους. Ωστόσο τα μάτια του διατηρούσαν ακόμα μια ζωηρή φλόγα, που έδινε ένα παράξενο νεανικό τόνο στην φυσιογνωμία του!

Ο Φερνάντεζ ήταν εφευρέτης! Θεέ μου! Και τί δεν είχε ανακαλύψει στο μακρύ διάστημα της ζωής του; Μηχανήματα οικιακής χρήσεως, βελτιώσεις χρήσιμες για τη ναυτιλία ή για τα πολεμικά όπλα, και άλλα πολλά. Δεν υπήρχε σπίτι στη Μαδρίτη που να μην είχε μια από τις ποντισμαγίδες της εφευρέσεώς του! Κι' η αλήθεια εφρατεχνίας, που έστειλε κάθε τόσο στο υπουργείο, συνοδευμένες με τα σχέδια και τα διαγράμματα των εφευρεσεών του, βοσκομένης και... ξεχασμένες στα χρονοντούλαα του

Κράτους. Οι συνάδελφοί του, υπάλληλοι σαν κι' αυτόν στο υπουργείο των Οικονομικών, τον είχαν ονομάσει ο «μέγας εφευρέτης». Μια παρ' όλα αυτά ο γέρο Φερνάντεζ είχε μείνει φτωχός! Ζούσε από μια μικρή επιχορήγηση που του έδινε το Κράτος. Αυτό ήταν όλο! Το παιγνίδι που βρισκόταν τώρα μπροστά του, έπάνω στο τραπέζι, ήταν η τελευταία εφευρέσις του. Δεξιά υπήρχε μια εξέδρα σε ύψος τριών ποδών. 'Από κει κατέβαινε με απότομο κλίσι ένας δρόμος, με δύο σιδηροτροχιές που έφθανε ως το τραπέζι. 'Από κει, ξαναεβάνε σχηματίζοντας μια απότομη καμπύλη, της οποίας η κορυφή έφθανε σ' ενός ποδός ύψους, κατέβαινε και κατέληγε αριστερά σ' ένα φράγμα με ελάσματα. Για να εκτελέσει αυτήν την επιβίβουσα διαδρομή, υπήρχε ένα μικρό αυτοκίνητο, καλά ζυγισμένο, το οποίο ξεκινώντας από την εξέδρα, έτρεχε απάνω στη σιδηροτροχιά με λιγνιτώδη ταχύτητα, ακολουθούσε το γύρο του κύκλου κι' έφθανε ως το φράγμα, όπου σταματούσε.

Εκατοντάδες φορές τολάχιστον, ο γέρο - Φερνάντεζ είχε δοκιμάσει την εφευρέσις του και κάθε φορά το αυτοκίνητο σταματούσε δηλαδή, μονάχο του, στο τέμα, χωρίς ποτέ να παρεκκλίνει ή ν' ανατραπεί.

Ικανοποιημένος, στο τέλος, ο γέρος, χαμογέλασε. «Ω! ασφαλώς αυτή τη φορά γρατούσε τη δόξα στα χέρια του!»

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' η κόρη του, η Τζούλια Φερνάντεζ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Τζούλια ήταν κάτι παραπάνω από όμορφη. Ήταν η πιο όμορφη κοπέλλα της Μαδρίτης! Με το λεπτό, καλογραμμένο σώμα της, την περήφανη κορμοστασιά της, τα πλούσια μαύρα μαλλιά της, τα βελούδινα πλάνα μάτια της και το γοητευτικό γέλιο της, η Τζούλια τραβούσε τα βλέμματα των διαβα-

τών, όταν περνούσε στον δρόμο. Έργαζόταν σε μια μεγάλη καπέλου στο «Κάλλε ντε Σάν Τζερόνιμο» κι' εκείνη τη στιγμή επέστρεφε από τη δουλειά της. Φέλιξε με αγάπη τον πατέρα της και χαϊδεύοντάς, μ' ένα ευήλιο γέλιο, ρώτησε:

— Τι είναι αυτό, πατερούλη; 'Αλλά μια άχρηστη εφευρέσις σου; — Μή γελάς, παιδί μου! Είπε ο γέρος σοβαρά. Γιατί αν πετύχω αυτή τη φορά, η τύχη μας θ' αλλάξει! Θα γίνης μια από τις πιο πλούσιες κοπέλλες της Μαδρίτης! Ξέρεις πως δώναμα την εφευρέσις μου; 'Η «τομή» του θανάτου». Σε βεβαίω πως αν επιτύχει, το θέαμα θα είναι τόσο συναρπαστικό, όσο είναι κι' η ταυρομαχία... και μάλιστα χωρίς να χύνεται αίμα, όπως συμβαίνει κάθε φορά στο στίβο...

— 'Αλλά, π α ν τ ε ρ ε μ ι ο, ποιος τρελλός, άνδρας ή γυναίκα, θ' αποκρίσκε ποτέ να διακινδυνεύει έτσι άσκοπα τη ζωή του; Το βέβαιον στο στίβο, παλεύει ο ταυρομάχος κι' έφθανε ως το φράγμα, όπου σταματούσε.

Εκατοντάδες φορές τολάχιστον, ο γέρο - Φερνάντεζ είχε δοκιμάσει την εφευρέσις του και κάθε φορά το αυτοκίνητο σταματούσε δηλαδή, μονάχο του, στο τέμα, χωρίς ποτέ να παρεκκλίνει ή ν' ανατραπεί.

Ικανοποιημένος, στο τέλος, ο γέρος, χαμογέλασε. «Ω! ασφαλώς αυτή τη φορά γρατούσε τη δόξα στα χέρια του!»

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' η κόρη του, η Τζούλια Φερνάντεζ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Τζούλια ήταν κάτι παραπάνω από όμορφη. Ήταν η πιο όμορφη κοπέλλα της Μαδρίτης! Με το λεπτό, καλογραμμένο σώμα της, την περήφανη κορμοστασιά της, τα πλούσια μαύρα μαλλιά της, τα βελούδινα πλάνα μάτια της και το γοητευτικό γέλιο της, η Τζούλια τραβούσε τα βλέμματα των διαβα-

τών, όταν περνούσε στον δρόμο. Έργαζόταν σε μια μεγάλη καπέλου στο «Κάλλε ντε Σάν Τζερόνιμο» κι' εκείνη τη στιγμή επέστρεφε από τη δουλειά της. Φέλιξε με αγάπη τον πατέρα της και χαϊδεύοντάς, μ' ένα ευήλιο γέλιο, ρώτησε:

— Τι είναι αυτό, πατερούλη; 'Αλλά μια άχρηστη εφευρέσις σου; — Μή γελάς, παιδί μου! Είπε ο γέρος σοβαρά. Γιατί αν πετύχω αυτή τη φορά, η τύχη μας θ' αλλάξει! Θα γίνης μια από τις πιο πλούσιες κοπέλλες της Μαδρίτης! Ξέρεις πως δώναμα την εφευρέσις μου; 'Η «τομή» του θανάτου». Σε βεβαίω πως αν επιτύχει, το θέαμα θα είναι τόσο συναρπαστικό, όσο είναι κι' η ταυρομαχία... και μάλιστα χωρίς να χύνεται αίμα, όπως συμβαίνει κάθε φορά στο στίβο...

— 'Αλλά, π α ν τ ε ρ ε μ ι ο, ποιος τρελλός, άνδρας ή γυναίκα, θ' αποκρίσκε ποτέ να διακινδυνεύει έτσι άσκοπα τη ζωή του; Το βέβαιον στο στίβο, παλεύει ο ταυρομάχος κι' έφθανε ως το φράγμα, όπου σταματούσε.

Εκατοντάδες φορές τολάχιστον, ο γέρο - Φερνάντεζ είχε δοκιμάσει την εφευρέσις του και κάθε φορά το αυτοκίνητο σταματούσε δηλαδή, μονάχο του, στο τέμα, χωρίς ποτέ να παρεκκλίνει ή ν' ανατραπεί.

Ικανοποιημένος, στο τέλος, ο γέρος, χαμογέλασε. «Ω! ασφαλώς αυτή τη φορά γρατούσε τη δόξα στα χέρια του!»

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' η κόρη του, η Τζούλια Φερνάντεζ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Τζούλια ήταν κάτι παραπάνω από όμορφη. Ήταν η πιο όμορφη κοπέλλα της Μαδρίτης! Με το λεπτό, καλογραμμένο σώμα της, την περήφανη κορμοστασιά της, τα πλούσια μαύρα μαλλιά της, τα βελούδινα πλάνα μάτια της και το γοητευτικό γέλιο της, η Τζούλια τραβούσε τα βλέμματα των διαβα-

τών, όταν περνούσε στον δρόμο. Έργαζόταν σε μια μεγάλη καπέλου στο «Κάλλε ντε Σάν Τζερόνιμο» κι' εκείνη τη στιγμή επέστρεφε από τη δουλειά της. Φέλιξε με αγάπη τον πατέρα της και χαϊδεύοντάς, μ' ένα ευήλιο γέλιο, ρώτησε:

— Τι είναι αυτό, πατερούλη; 'Αλλά μια άχρηστη εφευρέσις σου; — Μή γελάς, παιδί μου! Είπε ο γέρος σοβαρά. Γιατί αν πετύχω αυτή τη φορά, η τύχη μας θ' αλλάξει! Θα γίνης μια από τις πιο πλούσιες κοπέλλες της Μαδρίτης! Ξέρεις πως δώναμα την εφευρέσις μου; 'Η «τομή» του θανάτου». Σε βεβαίω πως αν επιτύχει, το θέαμα θα είναι τόσο συναρπαστικό, όσο είναι κι' η ταυρομαχία... και μάλιστα χωρίς να χύνεται αίμα, όπως συμβαίνει κάθε φορά στο στίβο...

Εκατοντάδες φορές τολάχιστον, ο γέρο - Φερνάντεζ είχε δοκιμάσει την εφευρέσις του και κάθε φορά το αυτοκίνητο σταματούσε δηλαδή, μονάχο του, στο τέμα, χωρίς ποτέ να παρεκκλίνει ή ν' ανατραπεί.

Ικανοποιημένος, στο τέλος, ο γέρος, χαμογέλασε. «Ω! ασφαλώς αυτή τη φορά γρατούσε τη δόξα στα χέρια του!»

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' η κόρη του, η Τζούλια Φερνάντεζ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Τζούλια ήταν κάτι παραπάνω από όμορφη. Ήταν η πιο όμορφη κοπέλλα της Μαδρίτης! Με το λεπτό, καλογραμμένο σώμα της, την περήφανη κορμοστασιά της, τα πλούσια μαύρα μαλλιά της, τα βελούδινα πλάνα μάτια της και το γοητευτικό γέλιο της, η Τζούλια τραβούσε τα βλέμματα των διαβα-

τών, όταν περνούσε στον δρόμο. Έργαζόταν σε μια μεγάλη καπέλου στο «Κάλλε ντε Σάν Τζερόνιμο» κι' εκείνη τη στιγμή επέστρεφε από τη δουλειά της. Φέλιξε με αγάπη τον πατέρα της και χαϊδεύοντάς, μ' ένα ευήλιο γέλιο, ρώτησε:

— Τι είναι αυτό, πατερούλη; 'Αλλά μια άχρηστη εφευρέσις σου; — Μή γελάς, παιδί μου! Είπε ο γέρος σοβαρά. Γιατί αν πετύχω αυτή τη φορά, η τύχη μας θ' αλλάξει! Θα γίνης μια από τις πιο πλούσιες κοπέλλες της Μαδρίτης! Ξέρεις πως δώναμα την εφευρέσις μου; 'Η «τομή» του θανάτου». Σε βεβαίω πως αν επιτύχει, το θέαμα θα είναι τόσο συναρπαστικό, όσο είναι κι' η ταυρομαχία... και μάλιστα χωρίς να χύνεται αίμα, όπως συμβαίνει κάθε φορά στο στίβο...

Εκατοντάδες φορές τολάχιστον, ο γέρο - Φερνάντεζ είχε δοκιμάσει την εφευρέσις του και κάθε φορά το αυτοκίνητο σταματούσε δηλαδή, μονάχο του, στο τέμα, χωρίς ποτέ να παρεκκλίνει ή ν' ανατραπεί.

Ικανοποιημένος, στο τέλος, ο γέρος, χαμογέλασε. «Ω! ασφαλώς αυτή τη φορά γρατούσε τη δόξα στα χέρια του!»

— Τι είναι αυτό, πατερούλη; 'Αλλά μια άχρηστη εφευρέσις σου; — Μή γελάς, παιδί μου! Είπε ο γέρος σοβαρά. Γιατί αν πετύχω αυτή τη φορά, η τύχη μας θ' αλλάξει! Θα γίνης μια από τις πιο πλούσιες κοπέλλες της Μαδρίτης! Ξέρεις πως δώναμα την εφευρέσις μου; 'Η «τομή» του θανάτου». Σε βεβαίω πως αν επιτύχει, το θέαμα θα είναι τόσο συναρπαστικό, όσο είναι κι' η ταυρομαχία... και μάλιστα χωρίς να χύνεται αίμα, όπως συμβαίνει κάθε φορά στο στίβο...

Εκατοντάδες φορές τολάχιστον, ο γέρο - Φερνάντεζ είχε δοκιμάσει την εφευρέσις του και κάθε φορά το αυτοκίνητο σταματούσε δηλαδή, μονάχο του, στο τέμα, χωρίς ποτέ να παρεκκλίνει ή ν' ανατραπεί.

Ικανοποιημένος, στο τέλος, ο γέρος, χαμογέλασε. «Ω! ασφαλώς αυτή τη φορά γρατούσε τη δόξα στα χέρια του!»

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' η κόρη του, η Τζούλια Φερνάντεζ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Τζούλια ήταν κάτι παραπάνω από όμορφη. Ήταν η πιο όμορφη κοπέλλα της Μαδρίτης! Με το λεπτό, καλογραμμένο σώμα της, την περήφανη κορμοστασιά της, τα πλούσια μαύρα μαλλιά της, τα βελούδινα πλάνα μάτια της και το γοητευτικό γέλιο της, η Τζούλια τραβούσε τα βλέμματα των διαβα-

τών, όταν περνούσε στον δρόμο. Έργαζόταν σε μια μεγάλη καπέλου στο «Κάλλε ντε Σάν Τζερόνιμο» κι' εκείνη τη στιγμή επέστρεφε από τη δουλειά της. Φέλιξε με αγάπη τον πατέρα της και χαϊδεύοντάς, μ' ένα ευήλιο γέλιο, ρώτησε:

— Τι είναι αυτό, πατερούλη; 'Αλλά μια άχρηστη εφευρέσις σου; — Μή γελάς, παιδί μου! Είπε ο γέρος σοβαρά. Γιατί αν πετύχω αυτή τη φορά, η τύχη μας θ' αλλάξει! Θα γίνης μια από τις πιο πλούσιες κοπέλλες της Μαδρίτης! Ξέρεις πως δώναμα την εφευρέσις μου; 'Η «τομή» του θανάτου». Σε βεβαίω πως αν επιτύχει, το θέαμα θα είναι τόσο συναρπαστικό, όσο είναι κι' η ταυρομαχία... και μάλιστα χωρίς να χύνεται αίμα, όπως συμβαίνει κάθε φορά στο στίβο...

Εκατοντάδες φορές τολάχιστον, ο γέρο - Φερνάντεζ είχε δοκιμάσει την εφευρέσις του και κάθε φορά το αυτοκίνητο σταματούσε δηλαδή, μονάχο του, στο τέμα, χωρίς ποτέ να παρεκκλίνει ή ν' ανατραπεί.

Ικανοποιημένος, στο τέλος, ο γέρος, χαμογέλασε. «Ω! ασφαλώς αυτή τη φορά γρατούσε τη δόξα στα χέρια του!»

θα μπη στο αυτοκίνητο;

— Όχι, ακόμα! 'Αλλά αυτό δεν ενδιαφέρει εμένα.

— Είσαι λοιπόν απολύτως βέβαιος, πατέρα, πως δεν υπάρχει κανένας φόβος ν' ανατραπεί το αυτοκίνητο;

— Βεβαίως! Είπε τόσο καλά μελετημένο και ζυγισμένο, ώστε αποκλείεται κάθε τέτοιο ενδεχόμενο!

— Αφού είναι έτσι, πατέρα, εγώ θα μπη στο αυτοκίνητο!

— Ποτέ! φώναξε ο γέρος ταραχμένος. Δεν θα το επιτρέψω!

— 'Αλλά, αφού λες πως δεν υπάρχει φόβος; Δεν σε καταλαβαίνω, πάντοτε μω! Σκέψου πόσο πιο συναρπαστικό θα γίνει το θέαμα, όταν ο κόσμος μάθει πως η κόρη του εφευρέτη θα επιχειρήσει πρώτη το τσίρκο...

Μάταια προσπαθούσε ο γέρος να μεταπείσει την κόρη του. Εκείνη επέμενε κι' ο γέρος Φερνάντεζ αναγκάστηκε ν' υποχωρήσει.

Την παραμονή της επιδείξεως, η Τζούλια δέσπειρε με τον καλό της σ' ένα από τα μεγάλα εστιατόρια της Μαδρίτης.

— Από τ' άλλα τραπέζια ο κόσμος έρχοι να δει τα θαύματά σου στο τσίρκο;

— Όσοσο! — απάντησε η Τζούλια. — Γκεγκόριο έγινε έξω φρενών. Όταν η Τζούλια του άγγιξε με αδιαφορία, πως την έτοιμη θα έκανε, πρώτη αυτή, την «Τομή» του θανάτου.

— Πέο Ντίος! Θέλω κι' εγώ να δοξασθώ! Είπε η νέα περήφανα. Το θάρρος δεν φαντάζομαι να είναι αποκλειστικό προνόμιο των ταυρομάχων! Σάντα Μαντάν, μήπως ο γέρος έβαλλε από τη χαρά του. Σκέψου, τι δόξα με περιμένει! 'Αν επιτύχει, όπως το πιστεύω, η εφευρέσις μου θα γίνει γνωστή σ' όλον τον κόσμο, κι' ο γέρος Φελίπε Φερνάντεζ θα γίνει διάσημος μονομιάς...

— Βρέθηκε λοιπόν ο τρελλός που δεν είμαι ελεύθερος να κάνω δική μου άρεσι; — Επειτα, γιατί διωκόμαι, Γκεγκόριο; — 'Αν σκοτωθώ, θα φέρης μια αγαλιά λουλούδια απάνω στον τάφο μου, κι' έπειτα Πέο Ντίος... θα βρής παρηγοριά σ' άλλη αγαλιά... της Ντόνας Τζοζελίτα! π. χ. ... Μήπως δεν πήγες τελευταία να την επισκεφθής, ενώ δρόστιες πως μόνο έμένα αγαπώ;

— Ψάμματα! Είπε ο νέος. Το ξέρεις, Τζούλια, πως μονάχα εμένα αγαπώ! Γι' αυτό σε παρακαλώ, στην αγάπη που έχω για σένα, μην επιχειρήσεις αυτήν την τρέλλα!

— 'Αλλά η Τζούλια γέλασε! — Θα έκανε εκείνο που ήθελε! ... Την επομένη το βράδυ, μια από τις γοητευτικές, δεισιμονικές εκεινές βραδείες της Ισπανίας, ο κόσμος είχε συγκεντρωθεί για να θανατώσει το τσίρκο της Τζούλιας, της «τομής» του θανάτου. Φωτεινά τόξα στέλιζαν την διαδρομή της «Τομής» του θανάτου. Ψηλά, μπροστά στη μικρή σκεπαστή εξέδρα βρισκόταν έτοιμο το αυτοκίνητο. Ξαφνικά η δοχόστρα που έλαιζε κάποιο ξοφρό κομμάτι, σταμάτησε απότομα. Με φοβισιά, ο κόσμος

κίτταζε περίεργα, ανυπόμονα... Τέλος μια κορυφή άνοιξε και για μια στιγμή φάνηκε η Τζούλια με δύο βοηθούς. Η νέα χαρτίσε γελαστή κι' οι συνοδοί της την βοηθούσαν να μπη μέσα στο αυτοκίνητο. Για ένα δευτερόλεπτο θ' εβλεπών την είσοδο της κι' όμορφα, με ένα παγωμένο μειδίαμα στα χείλη της, άνοιξη σαν άγρια, να καθέσθαι στη θέση της κι' άμείως κατόπι το αυτοκίνητο ξεκίνησε με λιγνιτώδη ταχύτητα στη ροκινδυνή διαδρομή του... Και σ' ένα στιγμή το καρό είχε γίνει!

Μία φωνή φέριξε, βγήκε από τα στήθη του πλήθους... Το αυτοκίνητο, αφού διέγραψε κανονικά τον κύκλο του, όταν έφθασε στο τέμα της διαδρομής, χτύπησε απάνω στα ελάσματα κι' αναποδογύρισε κοιταχίζοντας συγχρόνως την επιβάτιδα.

Ο Γκεγκόριο, ο γέρος Φερνάντεζ και δύο - τρεις υπάλληλοι που στεκόταν κοντά στο τέμα, έσπευσαν κοντά στο αυτοκίνητο. Την ίδια στιγμή πλησίασε μια γυναίκα σκεπασμένη με μια μεγάλη μπερτα της Μαδρίτης.

— Σπρώστε το αυτοκίνητο με τις ρόδες του προς τον κόσμο! Οι υπάλληλοι υπάκουσαν, κι' έτσι μπόρεσαν να ερρίκουν από τους θεατές τα συντρίμια μιας νερόνις κοίτης, ενός μοιραίου Τζούλιας! ... Η γυναίκα που είχε πάει στον τόπο του δυστυχήματος, ήταν σκυμμένη κοντά στο αυτοκίνητο και καθώς το ανασήκωναν, πέταξε την μπέρτα της και γέλασε στη Τζούλια — γιατί αυτή ήταν — φάνηκε σαν να έβγαζε από κάτω από το αυτοκίνητο. Φορούσε το ίδιο φόρεμα με την κοίτη.

Ο κόσμος, ένθουσιασμένος, την ζητωκραύγαζε και τη χαϊροπούσε. Κανείς δεν είχε αντιληφθεί την ατάτην...

Μέσα στη σκηνή του διευθυντού, η Τζούλια έλεγε στον καλό της:

— Θέλω να σε δοκιμάσω, Γκεγκόριο! Ξέρω τώρα πως αλήθεια μ' αγαπάς! Δεν μπορούσες να φαντασθής την αντικατάστασή, πως δεν την αντιλήφθη ο κόσμος. 'Η σκέψις ήταν δική μου να δώσω μια κερνιά κοίτη μέσα στο αυτοκίνητο. 'Ετσι απέδειχες μια φορά ακόμα πως η εφευρέσις σου καίμενο του πατέρα μου, είναι δλες άχρηστες! Με συγχωρείς, Γκεγκόριο γιατί σε γέλασα!

Ο νεαρός ταυρομάχος άσπαζε τη νέα στην αγαλιά του και ενώ τα χείλη του ζήτοσαν το στόμα της, ψιθύρισε:

— Αγαπημένη μου! Είσαι δική μου! Παντρεύσου με!

ΑΠ' ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΜΥΛΛΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ

(Αληθινή ιστορία)

Ύπάρχουν όνειρα, στα οποία δεν μπορούμε να δώσουμε καμιά εξήγηση. Αυτά τα όνειρα πρέπει να τα θεωρούμε ως αποτέλεσμα μιας ανεξήγητης και μυστηριώδους ενεργείας της ψυχής μας, εντελώς άσχετης με κάθε κοινό φαινόμενο της καθημερινής ζωής μας.

Ο μεγαλύτερος πολέμιος των όνείρων, τα οποία απέδιδε σε φυσικά αίτια και θεωρούσε εκείνους που πίστευαν στη μυστηριώδη σημασία τους ως ανθρώπους άνητους, προληπτικούς και δεισιδαιμονικούς, ήταν ένας γίγας της σκέψης κατά τον παρελθόντα αιώνα. Ήταν ο περίφημος καθηγητής της φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Γκιτγίγης Ιωάννης Μύλλερ.

Και όμως, στον μεγάλο αυτό σοφό συνέβη, κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, το εξής περυσιακό, το οποίο ήταν σαν μια δολοφονική διάφραση των πεποιθήσεών του και των θεωριών του.

Ο Μύλλερ στις 15 Ιουλίου του 1812, παραδίδοντας το καθημερινό μάθημά του στους φοιτητές του Πανεπιστημίου, κατέληξε λέγοντάς τους κι' αυτά τα λόγια, τα οποία ήταν η συνθηματική επώδυνος κάθε φιλοσοφικής παραδόσεώς του:

— Είπαμε, λοιπόν, κύριοι, ότι τα όνειρα έχουν πάντοτε φυσικό αίτιο, το οποίο υποχρεώνει, ή αλλιώς από πηγή, τους ανθρώπους να αποδεχθούν την ύλη.

Η ώρα κυλούσαν ειρηνικές, όπως τόσα για τον Μύλλερ, κι' αγωνιάς για τους άλλους. Παρ' όλο το κέφι του και τους ανεξάντητους πνευματικούς σαρκασμούς του, βίαιη περιμέναν από στιγμή σε στιγμή κάτι το μυστηριώδες κι' ασυνήθιστο. Δεν γελούσαν. Σε μια από τις πιο θορυβώδεις στιγμές της γιορτής, ο Μύλλερ ένοιωσε ξαφνικά πόνο δριμύς στην κοιλιά του και οι έντρομοι καλεσμένοι τον μετέφεραν στο χέρι τους και τον έβαλιναν στο κρεβάτι του. Σε λίγο, κατά τις 11 1/2 ή ώρα, οι πόνοι τον έπλησαν τον έβγαλαν από το κρεβάτι, ο άτυχος σοφός βγήκε με άγονο κι' αργότερα έπεσε σε παρὰλήρημα έπαισιό :

— Είδα... και πάλιν... το... νεκροταφείο... Αποθήκευα...

Ετσι νοσηλεύονταν σε μια στιγμή κατά τα μεσάνυχτα, κι' άμείως ξεψύχωνε γαλήνια, όπως γαλήνια ήταν κι' ολόκληρη η μακριά και μελετηρή ζωή του!

από τάφον εις τάφον, διαβάζοντας τὰς επιγραφάς... Μεταξύ των άλλων, είδα και ένα τάφον, ή επιγραφή του οποίου έγραφε τὰ εξής :

«Ενθάδε κείται Ιωάννης Μύλλερ καθηγητής της φιλοσοφίας. 'Απέθανε την 15 'Ιουλίου 1815. 'Ετάφη υπό των εύγνωμονούντων μαθητών του».

»Εξήγησα τρέμων, κύριοι, διὰ τὰς διολογήσας πλήρη τὴν ἀλήθειαν. Τώρα όμως, ψυχραίμως κρίνων τὴν πραγματικότητα, ἀποδίδω τοῦ δυνερόν μου εἰς τὴν ὑπεριδιέγειρσιν τῆς ψυχῆς μου καὶ τῶν νεύρων μου, λόγους τῆς προηγουμένης ἀπίστας μου. Καὶ εἰς ἀπόδειξιν, προσθέτω τὰ ἑξῆς :

Σήμεραν ἔχομεν 15 'Ιουλίου 1812... Μετὰ τρία ἔτη ἀκριβὲς καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 15 'Ιουλίου 1815, προσκαλὼ τοὺς βουλομένους ἐξ ὑμῶν, κύριοι, εἰς δειπνόν... 'Ελάτω οὕτω νὰ διέλθωμεν ἐν εὐθυμίᾳ τὴν νύκτα ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἡ Μοῖρα ὥρισε διήναι διὰ τοῦ ὄνείρου μου ὡς νύκτα τοῦ θανάτου μου...

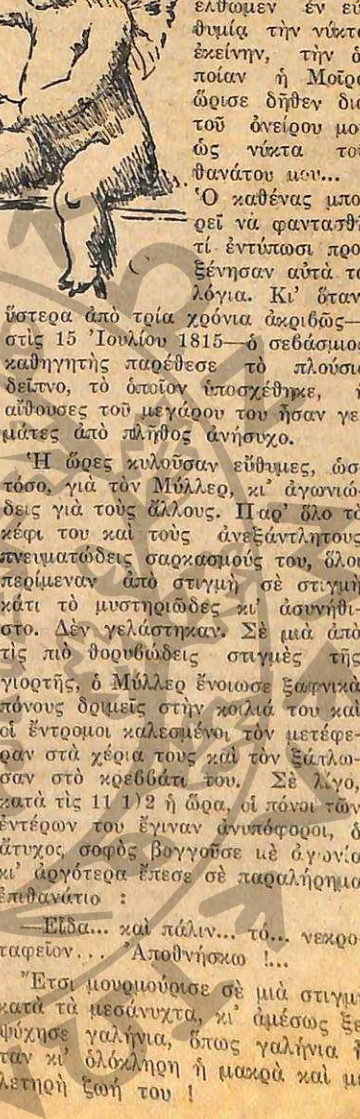
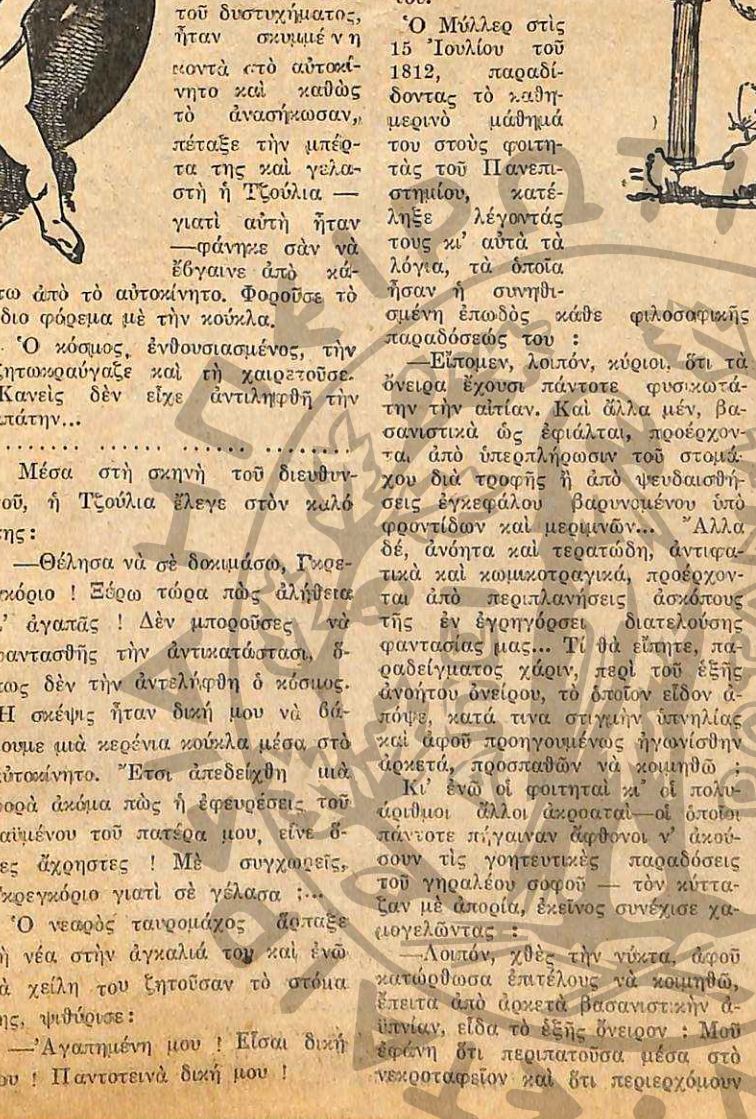
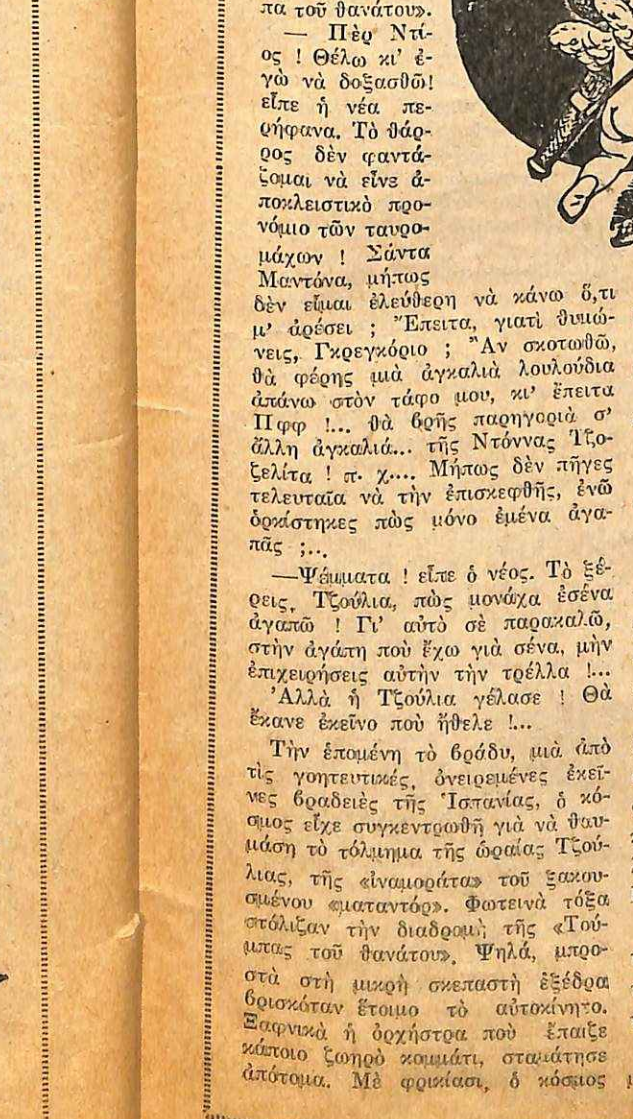
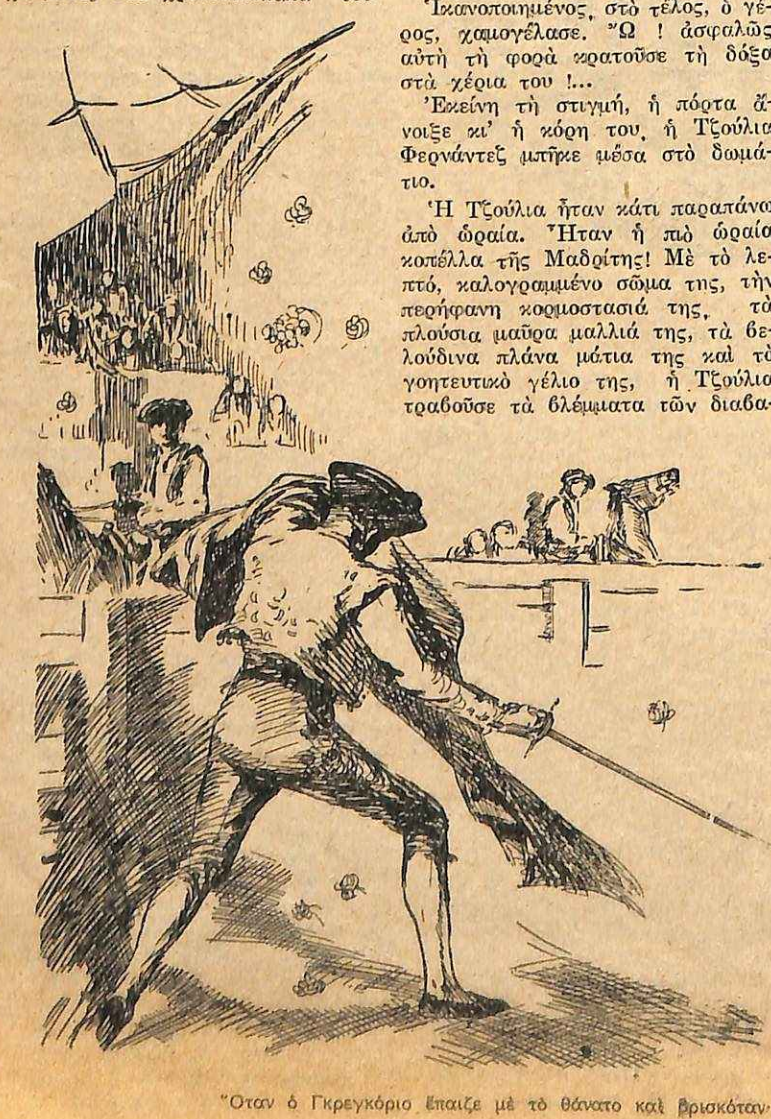
Ο καθένας μπορεί να φαντασθῇ τί ἐντύπωσι προξένησαν αὐτὰ τὰ λόγια. Κι' όταν, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ἀκριβὲς—στις 15 'Ιουλίου 1815—ὁ σεβασμὸς καθηγητῆς παρέθεσε τὸ πλούσιον δειπνόν, τὸ ὁποῖον ὑποχρεώθηκε, ἡ αἰδοῦσα τοῦ μεγάρου του ἦσαν γεμίτες ἀπὸ πηλὸς ἀνήσυχος.

Η ώρα κυλούσαν ειρηνικές, όπως τόσα για τον Μύλλερ, κι' αγωνιάς για τους άλλους. Παρ' όλο το κέφι του και τους ανεξάντητους πνευματικούς σαρκασμούς του, βίαιη περιμέναν από στιγμή σε στιγμή κάτι το μυστηριώδες κι' ασυνήθιστο. Δεν γελούσαν. Σε μια από τις πιο θορυβώδεις στιγμές της γιορτής, ο Μύλλερ ένοιωσε ξαφνικά πόνο δριμύς στην κοιλιά του και οι έντρομοι καλεσμένοι τον μετέφεραν στο χέρι τους και τον έβαλιναν στο κρεβάτι του. Σε λίγο, κατά τις 11 1/2 ή ώρα, οι πόνοι τον έπλησαν τον έβγαλαν από το κρεβάτι, ο άτυχος σοφός βγήκε με άγονο κι' αργότερα έπεσε σε παρὰλήρημα έπαισιό :

— Είδα... και πάλιν... το... νεκροταφείο... Αποθήκευα...

Ετσι νοσηλεύονταν σε μια στιγμή κατά τα μεσάνυχτα, κι' άμείως ξεψύχωνε γαλήνια, όπως γαλήνια ήταν κι' ολόκληρη η μακριά και μελετηρή ζωή του!

Ετσι νοσηλεύονταν σε μια στιγμή κατά τα μεσάνυχτα, κι' άμείως ξεψύχωνε γαλήνια, όπως γαλήνια ήταν κι' ολόκληρη η μακριά και μελετηρή ζωή του!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΑΛΟΓΡΗ

ΤΟΥ Ε. L. WHITE

Η φροντίδα του μαγαζιού είχε μείνει στην Κέι, εκείνο το απόγευμα, γιατί η μητέρα της, η μίσσε Φούλερ, είχε πάει μέσα στην πόλη για να ανανεώσει τις προμήθειες.

Μερικά πελάτια που ήταν εκεί συζητούσαν για τον φόνο, που είχε αναστατώσει τις τελευταίες εκεινες μέρες τη μικρή πόλη.

Ένα βράδυ, η διευθύντρια του Ταχυδρομείου, μετά την αναχώρησή της υπαλλήλων, είχε βρεθεί σκοτωμένη με ένα φοβερό χτύπημα στο κεφάλι και το ταίρι είχε διαρπάξει. Ο φονιάς δεν είχε συλληφθεί ακόμα.

Μια από τις γυναίκες που ήταν εκεί, η μίσσε Φούλερ, αφού τελείωσε τα φωνία της, έμεινε λίγη ώρα, κουβεντιάζοντας και συζητώντας για το φοβερό γεγονός. Ρωτούσε, μάλιστα, την Κέι πώς δεν φοβόταν να μείνει ολομόναχη μέσα σ' αυτό το παρόμοιο σπίτι.

—Αλλά εγώ δεν φοβάμαι! Απάντησε η Κέι γελώντας. Ακριβώς επειδή το μαγαζί μας είναι λίγο άποικεντρο, γι' αυτό κάνουμε χρυσές δουλειές! Δεν υπάρχει διαβάτης, που να μη σταματήσει για να ξεκουραστεί λιγάκι, για να αγοράσει τσιγάρα ή άλλα μικροπράγματα...

Εκείνη τη στιγμή μια καλόγρη μπήκε μέσα στο μαγαζί. Ήταν μια σωστή ανδρογυναικία, με απολαυστική όψη. Κρατούσε στα χέρια της ένα κοντί για έρανος και πλησιάζοντας έναν - έναν τους πελάτες, ζήτησε τη συνδρομή τους, επαναλαμβάνοντας με μια βαθεία, πιεστική φωνή:

—Για τους φτωχούς αναπήρους!

Οι παρενοχλούμενοι της έδωσαν μερικές δεκάρες και μονάχα ένας νέος φάνηκε πιο γενναίωδους και της έδωσε μισή λίρα. Ο νέος αυτός, ο κ. Ράματς, ήταν ένας από τους καλύτερους πελάτες του μαγαζιού. Από τότε μάλιστα που η Κέι είχε τελειώσει το σχολείο, πήγαινε κάθε μέρα να έβρισκε λίγη ώρα, κουβεντιάζοντας μαζί της.

Ένας - ένας οι πελάτες είχαν φύγει και μονάχα ο Ράματς είχε μείνει και η φιλία της μίσσε Φούλερ. Η καλόγρη, αφού τελείωσε τον έρανό της, στάθηκε λίγη ώρα, κοιτάζοντας επίμονα την Κέι, και τέλος ρώτησε:

—Επιτρέψτε, δεσποίνε, να μείνω λίγη ώρα για να ξεκουραστώ;

—Βέβαια... Καθήστε! Νά, εκεί στη δροσιά, είπε η Κέι διστακτικά.

Χωρίς να ξέρει γιατί, τα λόγια της μίσσε Φούλερ της είχαν κάνει κακή εντύπωση και το επίμονο βλέμμα της καλόγρης, το άλλοκοτο παρουσιαστικό της, γέμισαν ξαφνικά την καρδιά της με ένα συναισθηματικό φόβο. Της φαινόταν πως η γυναίκα αυτή πιθανόν να ήταν κάποιος κακοποιός, μεταμορφωμένος σε καλόγρη.

Η καλόγρη πήρε μια καρέκλα και σύμφωνα με τη συμβουλή της Κέι, πήγε κοντά στην πόρτα που οδηγούσε στον κήπο με δύο φουφούδες έλαφρο άρσεν. Τα λουλούδια ακόμα είχαν όλη τους τη μεσοκαλοκαιρινή

ρωδιά τους και άπειρες πεταλούδες και σφήκες πετούσαν εδώ κι εκεί, από λουλούδι σε λουλούδι. Η καλόγρη έπεσε βαρειά στην καρέκλα της και βυθίστηκε σε συλλογισμούς.

Η μίσσε Φούλερ, προτού φύγει, ζήτησε ένα δοχείο μέλι. Κι' ενώ η Κέι το κατέβαζε από το ράφι, την ρώτησε αν το μέλι ήταν δικό τους. Χωρίς να ξέρει γιατί, η Κέι είπε πως ήταν από τις κυνέλες τους, ενώ πραγματικώς η κυνέλες ήταν άδειες από καιρό.

Τότε η μίσσε Φούλερ άρχισε να διηγείται πώς κάποτε της είχε επιτεθεί ένα σμήνος μελισσών, είχε πιάσει την κυνέλη, πώς την κέντρισαν τόσο, ώστε μόνον όταν της έβριζαν μερικούς κουβάδες νερό στο κεφάλι, κατόρθωσε να απαλλαχθεί από τα μανιασμένα έντομα. Αλλά το πρόσωπό της ήταν τόσο παρομοιωμένο και τόσο την είχαν κεντρίσει άσχημα, ώστε κινδύνευε να πεθάνει κι' έμεινε εβδομάδες ολόκληρες στο νοσοκομείο...

Τέλος έφυγε και η μίσσε Φούλερ. Ο κ. Ράματς έμεινε ακόμα λί-

γάνη διάφορες ερωτήσεις, ή όποιες ξανάγει την Κέι να ανησυχήσει για την επιμονή και την περιέργειά της. Μεταξύ άλλων, την ρώτησε αν περνούσαν τακτικά χωροφύλακες, αν είχαν πολλές εισπράξεις κι' αν κρατούσαν τα χρήματα στο μαγαζί.

Όσο ρωτούσε η καλόγρη, τόσο η Κέι ένοιωσε έναν ακατανίκητο φόβο να την κυριεύει. Σε λίγο η καλόγρη ζήτησε ένα δοχείο μέλι για τους άρρωστους της, κι' επειδή δεν είχε άφθονα χρήματα για να το πληρώσει, η Κέι της το πρόσφερε, με την ελπίδα πως θα έφευγε. Αλλά η καλόγρη, αφού το πήρε, γύρισε πάλι στη θέα της και ξανακάνθηκε... Σε μια γωνιά ο κ. Ράματς είχε ξεχάσει το μπιστόνι του κι' η Κέι αναρωτιόταν αν θα ξαναρχόταν για να το πάρει. Παρακαλούσε κι' όλη την καρδιά της να της στείλει ο Θεός κάποιο διαβάτη.

«Τι καλά, αν έρχόταν ξαφνικά ο Μπίλλυ, σκέφτηκε η Κέι. Μ' αυτό δεν έχω να φοβηθώ κανέναν...» Η τούλινος αν ήγυριζε ο Ράματς για να πάρει το μπιστόνι

—Που είναι τα χρήματα; ρώτησε άγρια.

Η Κέι, αντί να απαντήσει, έμεινε μια φωνή. Αλλά άμεσως ο κακοποιός ορμήθηκε εναντίον της και την άρπασε από το λαιμό.

—Στόπ! ακούστηκε την ίδια στιγμή μια βαθιά, επιτακτική φωνή.

Η καλόγρη είχε μπει στο μαγαζί, από την πόρτα του κήπου. Στο χέρι της κρατούσε ψηλά μια από τις κυνέλες. Είχε σκετάσει το πρόσωπό της με την καλύτερη του κεφαλιού της και μονάχα τα μάτια της φαινόταν.

—Αφροσύνη! πρόσταξε, γιατί θα σου πετάξω την κυνέλη στο κεφάλι κι' αλλοίμονο σου τότε!... Συγχρόνως κούνησε την κυνέλη κι' άμεσως ακούστηκε από μέσα ένας απειλητικός βόμβος, ενώ μερικά ατρινάκια έντομα ξεπετιόντουσαν από μέσα.

Ο Ράματς, μπροστά στον ανέλπιστο αυτό κίνδυνο, προτίμησε να φύγει. Κι' απομακρύνθηκε τρέχοντας, ενώ χτυπούσε με τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του, θέλοντας να διώξει κάποιον...άνθρωπο έ-χθρο!...

Η διήγησις φαίνεται της μίσσε Φούλερ που είχε κάνει ζοηρή εντύπωση και συνετέλεσε να τρομοκρατηθεί...

—Εντυχώς που τον αντιλήφθηκε από μακριά, είπε η καλόγρη, ενώ άκουσσε την κυνέλη χάζω. Έτσι πρόφτασα να ετοιμασθώ! Δεν θα ξεφύγει αυτή τη φορά ο Άλλος, γιατί θα πάω άμεσα να τηλεφωνήσω στην αστυνομία, αφού δεν έχετε εδώ τηλέφωνο. Ασφαλώς αυτός θα είναι ο φονιάς της δυστυχισμένης διευθυντρίδας του Ταχυδρομείου!...

—Εντυχώς που τον αντιλήφθηκε από μακριά, είπε η καλόγρη, ενώ άκουσσε την κυνέλη χάζω. Έτσι πρόφτασα να ετοιμασθώ! Δεν θα ξεφύγει αυτή τη φορά ο Άλλος, γιατί θα πάω άμεσα να τηλεφωνήσω στην αστυνομία, αφού δεν έχετε εδώ τηλέφωνο. Ασφαλώς αυτός θα είναι ο φονιάς της δυστυχισμένης διευθυντρίδας του Ταχυδρομείου!...

—Γιατί με κυττάξετε όλη την ώρα; ρώτησε απότομα.

—Γιατί μου θυμίζετε μια μικρή αδελφή μου. Κι' αυτή είχε μαγαζί. Και μια μέρα ένας κακοποιός την σκοτώσει... Έχετε τηλέφωνο; ρώτησε η καλόγρη.

—Όχι! Απάντησε η Κέι άσχετα λόγια, κι' άμεσως μετάνιωσε.

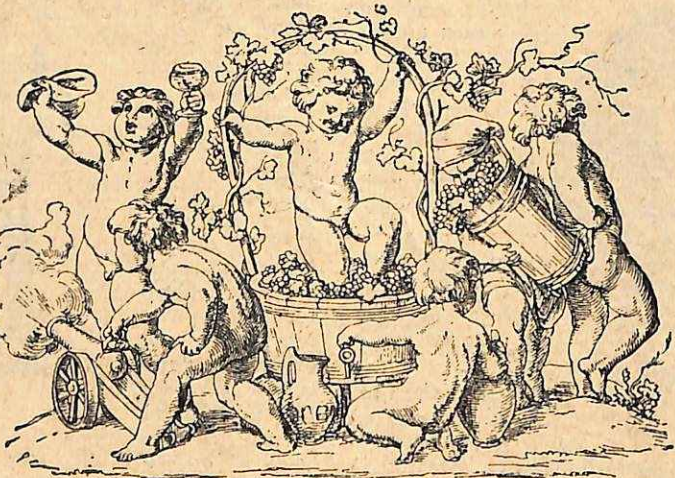
Αλλά την ίδια στιγμή διέκρινε από μακριά τον Ράματς, ο οποίος επέστρεφε ίσως για να πάρει το μπιστόνι του. Η Κέι σκέφτηκε να απομακρύνει την καλόγρη με κάποια πρόφαση, για να προφύγει να πη τις ύστερες της στο νέο και να ζητήσει τη βοήθειά του. Προσπονήθηκε λοιπόν πως ζάλιζε και παρακάλεσε την καλόγρη να της φέρει ένα ποτήρι νερό από το διπλανό δωμάτιο. Η καλόγρη σηκώθηκε, δίστασε, κοντοστάθηκε, και τέλος απομακρύνθηκε.

—Γιατί, προτού φύγει, τον είδα που πήγε να πάρει το μπιστόνι του και κατόπιν το άφησε επίτηδες... Μή φοβάσαι πελά, παιδάκι μου, ο κίνδυνος πέρασε!...

—Γιατί, προτού φύγει, τον είδα που πήγε να πάρει το μπιστόνι του και κατόπιν το άφησε επίτηδες... Μή φοβάσαι πελά, παιδάκι μου, ο κίνδυνος πέρασε!...

Και με ήρεμο βήμα, η καλόγρη απομακρύνθηκε.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

Ο ΤΡΥΓΟΣ

γη ώρα, αλλά όταν είδε πως η καλόγρη δεν φαινόταν διατεθειμένη να φύγει και επομένως δεν θα του δινόταν η ευκαιρία να μείνει μόνος με την Κέι, την αποχαλάρωσε κι' έφυγε.

Η νέα, μολοντί ευχαριστήθηκε γιατί έφυγε κι' αυτός ο πελάτης, ο οποίος την ενοχλούσε με τα κομπλιμέντα του και τα σαρκά γλωσσολόγια του, ωστόσο, η σκέψις πως θα έμεινε μόνη της με την καλόγρη— ήταν τάχα καλόγρη— την έκανε να νευριάσει.

—Εντυχώς που έφυγε αυτός! είπε τελος η καλόγρη. Νά προσέχης, παιδί μου, γιατί ύποπτον ε-πικίνδυνα άτομα, που προσποιούνται τους κυρίους...

—Νά, μα αυτός, ξέρετε, είναι από τους καλούς πελάτες μας! Τι γας μέλλει όμως τί είδος άνθρωπος είναι;... Ξεκουραστήκατε;...

Η καλόγρη προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε τον ύπαινηγό και τη ρώτησε:

—Έχετε μελίσινα;

—Όχι! Απάντησε η Κέι, ξεχνώντας την προηγούμενη ψευτιά της.

Η καλόγρη εξακολούθησε να

πήγε στο διπλανό δωμάτιο. Με μια γρήγορη κίνηση, η Κέι κλείδωσε την πόρτα. Βέβαια, η καλόγρη δεν είχε παρά να βγίγει στον κήπο και να ξαναμπει στο μαγαζί. Αλλά στο διάστημα αυτό θα πρόφτανε να ειδοποιήσει τον Ράματς.

Την ίδια στιγμή ο νέος μπήκε στο μαγαζί. Στο χέρι του κρατούσε ένα κομμάτι από ένα σπασμένο σιδερένιο σωλήνα. Το πρόσωπό του ήταν φοβερό! Και μονομιάς σήκωσε το χέρι του κι' ετοιμαζόταν να καταφέρει ένα φονικό χτύπημα στη νέα. Εκείνη, σαστισμένη από την ανέλπιστη επίθεση, τόν κόνιζε άμυλητη, με τα μάτια γουρλωμένα από φόβο.

—Που είναι τα χρήματα; ρώτησε άγρια.

Η Κέι, αντί να απαντήσει, έμεινε μια φωνή. Αλλά άμεσως ο κακοποιός ορμήθηκε εναντίον της και την άρπασε από το λαιμό.

—Στόπ! ακούστηκε την ίδια στιγμή μια βαθιά, επιτακτική φωνή.

Η καλόγρη είχε μπει στο μαγαζί, από την πόρτα του κήπου. Στο χέρι της κρατούσε ψηλά μια από τις κυνέλες. Είχε σκετάσει το πρόσωπό της με την καλύτερη του κεφαλιού της και μονάχα τα μάτια της φαινόταν.

—Αφροσύνη! πρόσταξε, γιατί θα σου πετάξω την κυνέλη στο κεφάλι κι' αλλοίμονο σου τότε!...

Συγχρόνως κούνησε την κυνέλη κι' άμεσως ακούστηκε από μέσα ένας απειλητικός βόμβος, ενώ μερικά ατρινάκια έντομα ξεπετιόντουσαν από μέσα.

Ο Ράματς, μπροστά στον ανέλπιστο αυτό κίνδυνο, προτίμησε να φύγει. Κι' απομακρύνθηκε τρέχοντας, ενώ χτυπούσε με τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του, θέλοντας να διώξει κάποιον...άνθρωπο έ-χθρο!...

Η διήγησις φαίνεται της μίσσε Φούλερ που είχε κάνει ζοηρή εντύπωση και συνετέλεσε να τρομοκρατηθεί...

—Εντυχώς που τον αντιλήφθηκε από μακριά, είπε η καλόγρη, ενώ άκουσσε την κυνέλη χάζω. Έτσι πρόφτασα να ετοιμασθώ! Δεν θα ξεφύγει αυτή τη φορά ο Άλλος, γιατί θα πάω άμεσα να τηλεφωνήσω στην αστυνομία, αφού δεν έχετε εδώ τηλέφωνο. Ασφαλώς αυτός θα είναι ο φονιάς της δυστυχισμένης διευθυντρίδας του Ταχυδρομείου!...

—Εντυχώς που τον αντιλήφθηκε από μακριά, είπε η καλόγρη, ενώ άκουσσε την κυνέλη χάζω. Έτσι πρόφτασα να ετοιμασθώ! Δεν θα ξεφύγει αυτή τη φορά ο Άλλος, γιατί θα πάω άμεσα να τηλεφωνήσω στην αστυνομία, αφού δεν έχετε εδώ τηλέφωνο. Ασφαλώς αυτός θα είναι ο φονιάς της δυστυχισμένης διευθυντρίδας του Ταχυδρομείου!...

—Γιατί με κυττάξετε όλη την ώρα; ρώτησε απότομα.

—Γιατί μου θυμίζετε μια μικρή αδελφή μου. Κι' αυτή είχε μαγαζί. Και μια μέρα ένας κακοποιός την σκοτώσει... Έχετε τηλέφωνο; ρώτησε η καλόγρη.

—Όχι! Απάντησε η Κέι άσχετα λόγια, κι' άμεσως μετάνιωσε.

Αλλά την ίδια στιγμή διέκρινε από μακριά τον Ράματς, ο οποίος επέστρεφε ίσως για να πάρει το μπιστόνι του. Η Κέι σκέφτηκε να απομακρύνει την καλόγρη με κάποια πρόφαση, για να προφύγει να πη τις ύστερες της στο νέο και να ζητήσει τη βοήθειά του. Προσπονήθηκε λοιπόν πως ζάλιζε και παρακάλεσε την καλόγρη να της φέρει ένα ποτήρι νερό από το διπλανό δωμάτιο. Η καλόγρη σηκώθηκε, δίστασε, κοντοστάθηκε, και τέλος απομακρύνθηκε.

—Γιατί, προτού φύγει, τον είδα που πήγε να πάρει το μπιστόνι του και κατόπιν το άφησε επίτηδες... Μή φοβάσαι πελά, παιδάκι μου, ο κίνδυνος πέρασε!...

—Γιατί, προτού φύγει, τον είδα που πήγε να πάρει το μπιστόνι του και κατόπιν το άφησε επίτηδες... Μή φοβάσαι πελά, παιδάκι μου, ο κίνδυνος πέρασε!...

Και με ήρεμο βήμα, η καλόγρη απομακρύνθηκε.

Η καλόγρη εξακολούθησε να

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μέδα, το σπρί, ή κουζίνα, κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

Ε τη σύγχρονη μόδα μπορούμε να γαρνίσουμε με το τίποτε και να κάνουμε φρέσκο και μοντέρνο το πιο απλό φορεμά-

τιο. Σ' ένα π. χ. περσινό μας έμπεσε από κρη-ντε-σιν μπλέ με ροζ σχέδια, ή και μπλέ μαρ'ν μονόχρωμο, βάψουμε έναν τριπλό γιακά από δογκραντί ροζ και μανιέττα ή από το ίδιο δογκραντί και θ'άπερ'σσουμε κι' έμεις ή ίδιες βλέποντας πόσο διαφορετικό γίνεται το φρέμα-

μας. Τα σκέτα λινά φορεμάτια μπορούμε να τα γαρνίσουμε φουάτα με μερικές πεταχτές βελονιές και μερικές πεταχτές βελονιές και μερικές πεταχτές βελονιές και μερικές πεταχτές βελονιές...

Τα πλισσέδια είναι επίσης από τα πιο αγαπητά γαρνιρίσματα της καλοκαιρινής μόδας και καλοκαίριον σχεδόν κάθε γυναίκα. Με πλισσέδια κοντά από ένα δάχτυλο ως το ντεκολτέ, τα μανίκια, το κορσέ, το κομμάτι του λαιμού, τον ποδόφυρο της φούστας κι' ακόμη τα ζαμπό, τις τσέπες, τις μπροστινές ραφές της φούστας, ως και το σχήμα των μανικιών ακόμη.

Μια από τις χαρακτηριστικές λεπτομέρειες της μόδας είναι το καπέλλο, το έναρμονισμένο με το σύνολο. Κι' αν δεν είναι εύκολο να έχει κανείς ένα καπέλλο για κάθε τουαλέττα, μπορεί όμως να έχει ένα καπέλλο από φάρσα χρώματος λευκού κι' να το ντυνέει κι' αλλιώς τις γαρνιτούρες ανάλογως με το φορεμά που θα φορέσει. Π. χ. κι' ένα φορεμά μπλε μαρ'ν, στο δ-πουν θα προσθέσετε ένα γιακά από λινά με πορτοκαλί ή ένα γιακά από λινά με πορτοκαλί ή ένα γιακά από λινά με πορτοκαλί...

Μια άλλη λεπτομέρεια της μόδας είναι η μπλούζα που φορέθηκαν τόσο πολύ τον χειμώνα και ξεκολλο-θούν να φοριούνται και το καλοκαίρι. Μπλούζες γίνονται σε κάθε σχέδιο, από κάθε λογής ύφασμα, και είναι κατάλληλες για κάθε περίπτωση. Γίνονται μπλούζες από φιλ-λό λινό, από δογκραντί μονόχρωμο, ογκωτό ή σκουρόχρωμο, γαρνιρόνται δέ με ζαμπό, με μεγάλους φιά-γους, με σχηματισμούς ή με πλα-στονέσια. Η πιο κατάλληλη για το καλοκαίρι είναι η μπλούζα που γίνονται από δογκραντί ή από λινό με ένα σκέτο γυριστό γιακά άν-δρικό, ή με μια κολερέττα στρο-γυλή, ή οποία γαρνιρίζεται στην ά-κρη της με ένα πλισσέ ή ένα βολ-νάκι. Η μπλούζα αυτή φοριού-

ται με ελαφρά ταγιέρ από αλκα-μάσο ή μαρ'ν με φούστα κομπω-τή ως κάτω και με ζακεττούλα κον-τή σαν μπολερό, άνοιχτη έμπρός, ώστε να φαίνεται η μπλούζα.

Αντιθέτως με ταγιέρ άνοιχτό-χρωμα από δογκραντί ή κοκκιούλα-κο, φοριούνται μπλούζες σκούρες από κρη-ντε-σιν ή αλπακ. Η μπλούζα αυτής πρόκειται να είναι πολ-λύ σκέτες, ως μόνη γαρνιτούρα έ-παρτέτα να έχουν μόνον μερικά κομπιά.

Με πολύ έπίσημες τουαλέτες φοριούνται και μπλούζες άναλογες. Π. χ. μπλούζες από τουλί κεντητό ή μπουγιονέ. Μπλούζες από μουσ-σελίνα ογκωτή και σχηματίζουν κά-στην πλάτη κλπ.

Για να σχηματίσουμε ένα ώραο άνασώπλ δεν χρειάζεται να έχουμε

και δολιχόρο ταγιέρ. Π. χ. με μια φούστα από χοντρό έγκωρσο ύφ-ασμα κεντριγέ άσπρο και μαρ'ν ταιριάζει ώραότατα μια μπλούζα από λεπτό λινό μπλέ μαρ'ν και μια ζακετίτα από λευκό πικέ. Έπίσης με μια φούστα γκρι - μπέζ μπορεί να φορεθί μια ζακετίτα σφιγμένη στη μέση, από ύφασμα γκρι-δέο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΗΛΙΟΚΑΜΜΑ

Τα μπάνια είναι ώραία, το ξά-πλωμα στην άμμουδιά απολαυστικό,

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Τρία ώραότατα και πολύ πρακτικά φορέματα για την έξοχη και για την πλάξ. Το πρώτο, από τουά - ντε - σουά λευκό με πίκες πολύχρωμες, έχει ζώνη από λευκό πικέ. Το φάρδος της φούστας αποτελείται από μια κου-φόπια έμπρός και πίσω. Το δεύτερο, από πικέ κίτρινο, κροτίετα σποδε-δρους με τριάντες. Ζώνη πλεκτή κίτρινη και κόκκινη και ποτόγραμμο κεν-τημένο κόκκινο. Το τρίτο, από χοντρό λινό μπλέ ζοηρό, γαρνιρίζεται με λευκές πιά και έδλινα κομπιά μπλέ. Ζώνη λευκή. Οι ώμοι πίσω κατε-βαίνουν σε τριάντες.

Baume de Péron 3 gr.
Acide borique pulvérisée 10 gr.
Vaseline 100 gr.

Για το ήλιοκαμμο, το όποιον δεν κοκκινίζει το δέρμα, αλλά μόνον το μαυρίζει και το άγειρει, σ'ας συνιστώ να κάνετε καθημερινώς φρι-ξιόν με την έξης συνταγή, την ό-ποια μπορείτε να κατασκευάσετε μόνη σας.

Αλβύρι 100 δράμα
Μέλι 50 δράμα
Ξεΐδι 50 δράμα

Η συνταγή αυτή είναι αποτελε-σματική και για τις φασίδες. Πιο άμεσο άμεσο αποτέλεσμα έχει ή έ-ξης:

Sulphophenate de zinc 40 gr.
Glycerine 100 gr.

Το καλύτερο όμως απ' όλα είναι να αποφεύγουμε να τον πολύ δυ-νατό ήλιο και να έχει πάντοτε προ-φυλαγμένο το κεφάλι του.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Αν τυχόν και σ'ας έχει βραχί, είτε από βροχή είτε από νερό, το μεταξωτό σας καπέλλο, κρεμάστε το σ' ένα απ' αυτά τα ειδικά ξύ-λινα στηρίγματα των καπέλων και αφήστε το να στεγνώσει, χωρίς να το έχετε ούτε στον άερα, ούτε στον ήλιο. Όταν στεγνώσει το τρί-δατε ελαφρά, προς την ίδια πάντο-τε κατεύθυνση με ένα παλιό κοι-μάτι μεταξωτό. Κατόπιν το θορυ-τώσετε με μια μαλακή βούρτσά και πάλι το τρίψτε με το μεταξωτό, το όποιον πρέπει να έχετε τσπάνει.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Αν έχετε μικρό στήθος και λίγη ύψος και δεν θεωρείτε εύκολο να δεχθήτε τους φίλους σας, κανο-νιστείτε τα έτσι, ώστε καθένας να ανάσσει να έχετε μια μικρή έρ-γασία. Σ'ας έρχονται π. χ. στην έξοχη ξένοι από το ποτό, ή στε-νωχωρηθούν περισσότερο αν σ'ας δώση πολυλόγη και κήδηση να τρώτε απ' εδώ και απ' εκεί για να τους περιποιηθήτε παρά αν άνα-θέσετε στον καθένα μια μικρή έρ-γασία. Π. χ. τα κορίτσια θα άνα-λάβουν να καθαρίζουν τα φασοά-κια, ένας κύριος θα κατέβει στην αγορά να φρονίση το ποτό, άλ-λος θα βάλει το κασσί στον πάγο κλπ.

Έτσι δίνετε στους άλλους την εντύπωση, ότι σ'ας είναι και χρησί-μοι και ευχάριστοι και ότι δεν τους θεωρείτε ξένους, και έσπες ή ίδια άνακουφισθείτε και — ένα από τα σπουδαιότερα — συντελείτε, ώστε να περάσουν ή ώρες δίχως κανείς να το καταλάβει, με γέλια και με ευθυμία.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ALBERT TRAPMANN

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ...

ΥΓΙΟ τὰ ξε-
μερώματα μὲ
τουφεκίζουν οἱ
Πρώσοι...

Τὸ χέρι μου
δὲν τρέμει τώ-
ρα πὺλ γράφω
αὐτὰ τὰ λόγια,
ἀφιερῶ εἰς α
στὴν ἀγαπημέ-
νη μου Παλίνα.
Ποτέ της
δὲν θὰ τὰ δια-
βάσω, δέβαια. Κι' ἄρ-
γὰ θὰ μᾶθη ἴσως τί ἀ-
πόγινά ἐγὼ ὁ Μισέλ, ὁ
φτωχὸς δασκαλάκος
τοῦ χωριοῦ, ἐγὼ πὺλ τὴ λάρενα,
ἐνῶ ἐκεῖνη μ' ἔκανε εὐτυχισμένον
μιονάκα μὲ τὴν ἀγνὴ φίλῃ της...

Ὅλα τῆς τάχα γρήγυρι, ἀκόμη καὶ
τὸ αἰσθητὸ μου, γιὰ νὰ μπορῇ ἡ
λάρενη μὲ νὰ χάρῃται ξέννοια-
σὴ τὴν εὐτυχία της...

Ἀῦριο τὰ ξημερώματα τουφεκί-
ζονται, ἐνῶ ἡ γλυκίαι μου Παλίνα
περνάει στιγμὲς οὐράνιες κοντὰ
στὸν ἀγαπημένο της...

Ἄς πάρουμε ὁμῶς ἀπ' τὴν ἀρχὴ
τὰ γεγονότα: Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ
μὲ ἦταν ταυρὶς τοῦ κόμητος Γινῶ
ντὲ Βυλλιέρ, ἐνὸς σιτιστοῦ μὴ
ἀγαθοῦ εὐπατρίδου, περιφρονητῆ
τὰ ἀπέρριπτα χιτῶνά του. Ὁ πόρ-
τος του, ὁ γυνὴς καὶ οἱ αἰωνόβιοι, ἦ-
ταν χτισμένοι ἐπάνω σ' ἓνα ἀπό-
κρηκτο βουνό, τὸ ὁποῖο δέσποζε
περήφανα σὲ ὅλη τὴ γλοιορὴ κοιλά-
δα τοῦ χωριοῦ μου...

Ἦταν χῆρος ὁ κόμης ντὲ Βιλ-
λιέρ, καὶ ἔτσι διαρκῶς κλειμέ-
νος στὸν πύργο, μαζὺ μὲ τὴν υἱοτά-
κριθὴ Παλίνα του καὶ μὲ τὸ πολυ-
ἀριθμὸ προσωπικὸ του. Σπάνια κα-
τέβαινε στὸ χωριὸ ὁ ἴδιος. Ἀντί-
θετα ὅμως, ἡ Παλίνα μου, δὲν ἔ-
λειπε καθόλου.

Ἦμιον ὁ δασκαλάκος τοῦ χω-
ριοῦ. Ὁ πατέρας μου, δασκάλος
καὶ στὴν ὑπηρεσία τοῦ κόμητος,
τόσο τοῦ εἶχε φανήσας καὶ ἀφο-
σιωμένος, ὥστε ὁ γυριῶντος εὐπα-
τρίδης τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἐκτι-
μοῦσε, καὶ εἶχε ὁ ἴδιος ἀναλάβει
τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν μου, ὅσο
βοσκοῦντο στὸ Παρίσι...

Κι' ὅταν γύρισα πίσω μὲ τὸ πτυ-
χίον μου, διωριστὰ στὸ μικρὸ
γαστρονομικὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ
μου. Ἦμιον μόνος, καὶ κοπιᾶσα
πολύ γιὰ νὰ διδάξω τὰ πρώτα
γράμματα καὶ τὸν πρῶτο στοιχειώ-
δη ἀνθρωπισμὸ στὰ 45 σχεδὸν μι-
σάγρια κοιτοσόβια τῶν συμπα-
τριωτῶν μου. Μὰ ἀπ' τὴς πρώτες
ἀκόμη ἡμέρες, εἶδα τὰ ὑψηλὰ μὰ
πληκτικά καὶ ἀναρὰ καθήκοντά
μου νὰ ροδίζουν χαρούσινα καὶ νὰ
γίνονται γιὰ μένα μὰ διαρκῆς πη-
γὴ ἀγαλλιάσεως καὶ εὐτυχίας, γιὰ-
τὴ ἀπόχρησά καὶ βοηθὸ ἐξελοντῆ:
τὴν ἀγγελικὴ ὑπακόμωσα Παλίνα
ντὲ Βυλλιέρ, τὴν μοναδικὴ κόρη
τοῦ γυριῶν μου...

Τὰ συζητήριά μου, γύριε Μι-
σέλ! μὲ εἶπε τὴν πρώτη - πρώτη
φορὰ πὺλ μὲ ἀντίκρουσε, σπρίγγον-
τάς μου ἐργάσινα τὸ χέρι. Ἐμαθα
τὴς λαμπρὲς σπουδὲς καὶ τὸ
ξηλεντὸ εἰς Ἀριστὰ τοῦ πτυχίου

σας... Σὰς εὐχομαι εὐτυχισμένη
στὰ νέα καθήκοντά
σας!...

Θαμινόμενος ἀκούγα τὴν ἀρμονι-
κὴ φωνὴ τῆς καταδεκτικῆς ἀρχον-
τοπούλας. Σὰν μεθυμένος, χαϊρό-
μουν, καμαρώνοντας τὴν ἀντινόδο-
λὴ ἀθωότητα καὶ καλλονὴ της. Καὶ
σὰν μέσα σ' ὄνειρο τὴν εἶδα κατό-
πιν, νὰ τριγυρῇ ἀνάμεσα στὰ
θερινὰ, νὰ χαϊδεύῃ τουφεκὰ τὰ
μικροῦλῃα πὺλ τὴν λάρενα, νὰ
τοὺς μοιράσῃ γλυκίσματα, καὶ νὰ
τοὺς λήῃ μὲ στοργή...

Νὰ εἰστε τακτικά στὸ σχο-
λεῖο... Νὰ ἀγαπᾶτε καὶ ν' ἀκού-
τε τὸν καλὸ διδάσκαλό σας, πὺλ κο-
πᾶξε τόσο νὰ σῶς μᾶθη γράμμα-
τα καὶ νὰ σῶς κἀνὴ καλὸν ἀν-
θρώπου... Κι' ὅρα μὲ πῇ πὺλ
εἰστε φρόνιμα καὶ προσεκτικὰ σὶά
μαθηματὰ σας, τότε θάρχουναι καὶ
ἐγὼ δυό-τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομά-
δα, θὰ σῶς δῶνω γλυκίσματα, καὶ
θὰ σῶς μαθαῖναι ἕνα σωρὸ ὡμορ-
φα τραγουδιᾶ!...

Πόση εὐτυχία ἔδειχναν τότε τὰ
πρόσχατα ἀδῶα γέλια τῶν παιδιῶν,
καὶ πόση ἀνέφραστη ἐπίσης εὐτυ-
χία ἐνοιῶθα καὶ ἐγὼ, πὺλ θὰ ἀπο-
χτοῦσα στὸ μέλλον ἕναν τόσο γρη-
τευτικὸ συνάδελφο!...

Οἱ μὲνες περνοῦσαν γρήγορα, ὅ-
πως περνάει γρήγορα γιὰ τὴν ἀ-
μοιρὴ ἀνθρωπότητα καὶ ὅλη ῥόδινη
καὶ γελαστὴ εὐτυχία. Τακτικά κα-
θε ἑβδομάδα, καὶ τακτικώτερα πὺλ

ῥοτερα, μὲ ἐπισκεπτόταν στὸ σχο-
λεῖο ἡ οὐράνια ἀρχοντοπούλα, καὶ
τὰ τραγικὰ καθήκοντά μου τότε ἔ-
παιναν γιὰ μένα διὰ ἀπροσδόκητα
ἡδονικῇ. Οἱ πληκτικοὶ τοῖχοι τοῦ
σχολείου γινόντουσαν παράδεισος,
καθὼς τοὺς δονοῦσε ἡ μελωδικὴ
φωνὴ τῶν τραγουδιῶν της, καὶ δά-
σκαλος καὶ μαθητοῦδῃα μεθοῦσαν
αὐτὸ εὐτυχία.

Τῆς ἄρεσε τῆς Παλίνας ἡ συν-
τροφία μου. Ἡ διαμονὴ μου τρία
χρόνια στὸ Παρίσι καὶ ἡ φιλοπο-
νὲς μελέτες μου, εἶχαν βγάλει ἀπὸ
φῆλνῳ μου τὴ δάνανση σκουριὰ τοῦ
ἀμωδοῦ ἀγρότου. Μιλοῦσαμε μαζὺ
ἀργότερα — στοὺς συχνοὺς περι-
πάτους μας μετὰ τὸ μᾶθημα — γιὰ
χίλια δυό θέματα, κοινωνικά, φι-
λοσοφικά καὶ ἀνθρωπιστικά, καὶ
θαυμάζα ἀδελὰ μου τὴν ἀσυνήθι-
στη γοῖα της καὶ τὴ σπανία ἀφο-
ρῶσῃ της. Κι' ἐπειδὴ ἀπὸ μικρῇ
τὴν ἔστειλε καθε χειμῶνα στὸ
Παρίσι ὁ πατέρας της — κοντὰ
στὴν ἀδελφὴν του δούκισσα ντὲ Λα-
μὲν — βοσκοῦμε ἀπότολα κοινὰ
θέματα γιὰ νὰ συζητοῦμε ἀναμετα-
ξύ μας.

Τὴ λάρενα. Ἐκεῖνη μοῦδεινε
ζοιρὴν συμπάθεια, φιλική, ἀγνή,
καὶ τίποτε περισσότερα. Ἐνοιῶθα
καθαρὰ τὴν τρομακτικὴ, τὴν ἀνι-
πρόβλητη ἀπόστασι πὺλ μᾶς χωρί-
ζε καὶ λογικὸς καθὼς ἤμιον, ἔκρυ-
βα βαθεῖα στὴν ψυχὴ μου τὸ τρυ-
φερὸ καὶ ὀδυνώδη συγγένειας μὲ

στιγὴ μου.

Πόσο πονοῦσα τότε... Πόσο
καταρτίζον τὴν κοινωνικὴ ἀνισό-
τητα καὶ τοὺς φραγμοὺς, πὺλ ἐμ-
ποδίζον κανέναν νὰ ὑψωθῇ ὡς τὸ
ἀντικείμενο τῆς λατρείας του, καὶ
νὰ ζῇ εὐτυχισμένος ὡς τὸν θά-
νατο μαζὺ του!...

Κι' ἐπὶ τέλους, ἡ μοιραία ἡμέρα
ἔφτασε. Ἦρθε στὸ σχολεῖο ἡ γλυ-
κειὰ μου Παλίνα, μὰ ἀπὸ τὴ νε-
κρικὴ γλωσσὴ της καὶ ἀπὸ τὸ ἀό-
ριστο βούρωμα τῶν ματιῶν της
ἐνοιῶσα ἀμέσως μὴ δυσκολοσχέ-
παστὴ βαθεῖα ταραχὴ. Ταραχῆς
καὶ ἐγὼ, ἄφησα μωστελεῖναι τὸ
μᾶθημα, ἔδωξα τοὺς μαθητὰς, καὶ
μόλις μετὰ μόνον, ψιθύρισα πρῶ-
τος:

—Τὶ σᾶς συμβαίνει, πρὸς Θεοῦ,
δεσποινίς;...

—Ὁ μνηστήρ μου ὑπολογιστὸς
μαρκήσιος ντὲ Σαιν - Ζορζ, συνε-
λήφθη προγῆδες στὰ σύννορα ἀπ'
τοὺς Γερμανοὺς, ὡς ὑποπτος κα-
τασκοπείας, μὲ ἀπάντησε... Βοή-
καν ἐνοχοποιεῖται ἔγγραφα ἐπάνω
του, καὶ ἐξάπαντος θὰ τὸν τουφεκί-
σουν... Τὸν ἔχουν παρασημειῶς σ'
ἕνα φυλάκιο τῶν συνόρων ἐδῶ κον-
τὰ, ὅσο νὰ γίνῃ ἡ διαπίστωσις τῆς
κατασκοπείας ἐπὶ τόπου... Ὁ μπα-
μπᾶς μου ἔφυγε σήμερα τὸ πρωὶ
γιὰ τὸ Παρίσι, μήπως καὶ καταφέ-
ρῃ νὰ τὸν σώσωμε μὲ διπλω-
ματικὰς ἐνέργειες!...

Τὰ ἀγωνιώδη αὐτὰ λόγια της,
τῆς οὐρανοῦ ἀνταρσίας, Παρ' ὅλη
τὴ συχνὴ συναναστροφὴν μὲς τό-
σους μῆνες, ἦσαν ἀγνωστα σὲ μέ-
να τὰ οἰκογενειακά της. Δὲν ἤξε-
ρα ὅτι ἦταν ἀρραβωνισμένη μὲ
τὸν κομῆν ἐκεῖνον εὐπατρίδην ἀξι-
ωματικὸν, τὸν ὁποῖο μὴ ἡ δὲ φρε-
νὸς ἔτιχε ἀπὸ μακριὰ ν' ἀντικρῶ-
σο. Ἡ διαφορά τῆς κοινωνικῆς θέ-
σεώς μας μὲ ἀποξένωνε ἀπ' τὸ ἄ-
μεσο περιβάλλον τῆς Παλίνας.
Κι' ἐκεῖνη πάλι, ἡ διακριτικὴ καὶ
λατρευτὴ Παλίνα μου, νοιώθοντας
ἴσως μὲ τὴ γυναικεία διαίσθησι
τῆς τοῦ ἀπελπισμένου καὶ κομῆν εἰ-
δύλλιο μου, ἀπόφειγε πάντα νὰ
μὲ κἀνὴ λόγο γιὰ τὴ μνηστειὰ
καὶ τὸν μνηστήρα της!...

Δάγλασα τὰ χεῖλῃ μου γιὰ νὰ
μὴν ἔσφονίσω ἀπὸ τὸν πόνο. Ἐ-
κρημνιστὴ τὴν ταραχὴ μου, ὅσο καλῶ-
τερα μποροῦσα, Κι' ἤρεμος φαινο-
μενικά, εἶπα:

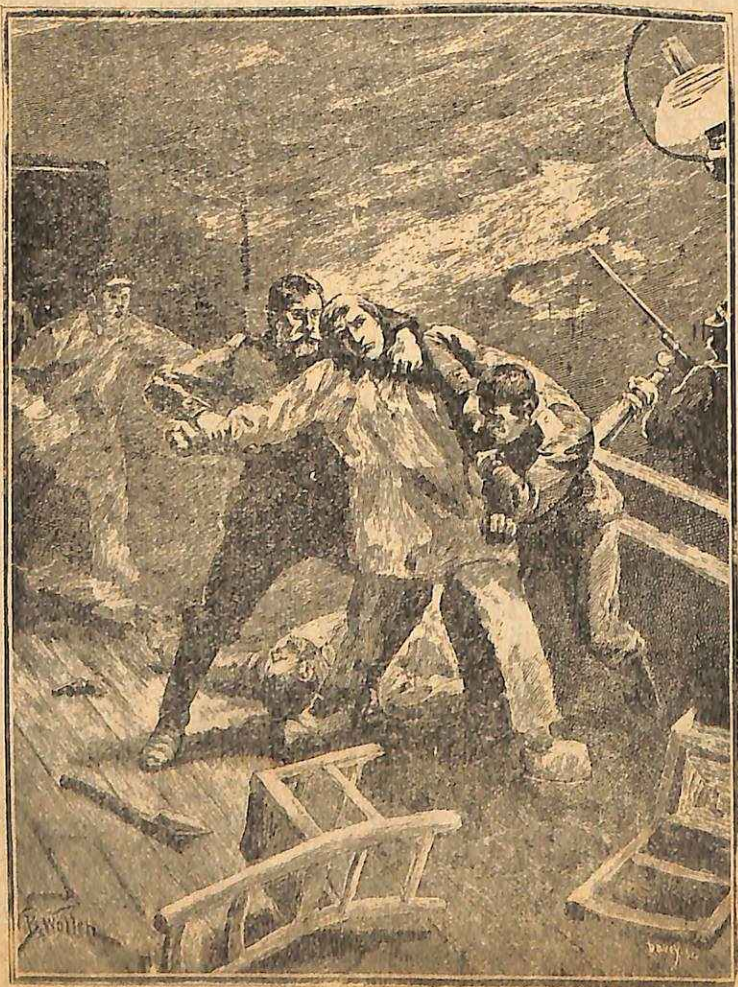
—Δεσποινίς, δὲ σῶσω τὸν μνη-
στήρα σας... Ἐγὼ τὰ χωρικάτα
γεγονότα, ὅπως ὅλοι ἐδῶ στὴν
Ἀλσατία... Τὰ μονοπάτια πὺλ ὀ-
δηγοῦν κομῆν στὸ γεμινικὸ συνο-
ροφυλάκιο, μὲ εἶπε ἀσύνγνωστα
ἀπὸ τότε πὺλ ἦμιον μικρὸς ἀκούων...
Ἐγὼ τὸ σχέδιό μου... Θὰ βοηθῶ
τὴν δραπέτευσά, τοῦ μνηστήρος
σας, μετὰ τὴν ἡσυχίαν...

Ἡ Παλίνα μ' ἐθαύμασε θερ-
μὰ.

Μὰ ἐγὼ ἦμιον τόσο ταραχῆς,
τόσο συγχινῆς, ὥστε οὔτε τὸ
βελουδένιο γράμμα της δὲν τόλμη-
σα νὰ φιλήσω, ὅσο τὸ κρατοῦσα
τρεμάμενο μὲς στὰ δικά μου.

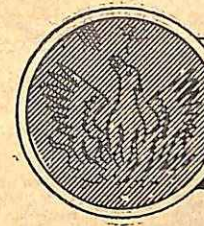
Κατόπιν μ' ἄφησε μονάχον καὶ
ἔφυγε γεμάτῃ ἐλπίδα.

Τὸ ἴδιον ἐκεῖνο τὸ πρωὶ, ἔφραζε
στὸ σῆμα μου, πῆρα τὸ ἄλογό μου

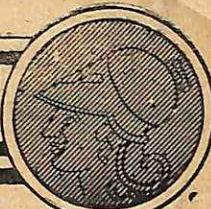

Ἡ αἰθουσα ἀναστατώθηκε ἀπ' τὴ λυσσώδη πάλῃ μας...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

--ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΛΕΥΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

Ἀρχισε πάλι νὰ γίνεταί μεγάλος θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸν πό-
λεμο πὺλ ἀρχισαν μεταξύ τους οἱ ἀλευροβιομήχανοι, οἱ ἀλευ-
ρέμποροι, οἱ μακαρονοποιοὶ καὶ οἱ ἄρτοποιοὶ. Οἱ ἀλευροβιομή-
χανοὶ τονίζουν σχετικῶς ὅτι περιορίζονται στὸ νόμιμο κέρδος.
Οἱ ἀλευρέμποροι ἐξ ἄλλου τοὺς κατηγοροῦν ὅτι κερδίζουν πολ-
λά καὶ ἔτσι νὰ πραγματοποιήσουν καὶ αὐτοὶ κάποιο κέρδος,
γιατὶ, ὡς διατείνονται, δὲν κερδίζουν σχεδὸν τίποτε. Οἱ μακα-
ρονοποιοὶ ὡσαύτως βεβαιώνουν ὅτι ζημιοῦνται καὶ κατηγοροῦν
τοὺς ἀλευροβιομήχανους πὺλ μετὰ τὰ ἀλευρα πὺλ τοὺς δίνουν,
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνουν μακαρόνια τῆς προκοπῆς. Οἱ ἄρτο-
ποιοὶ τέλος διαμαρτυροῦνται, γιατί δὲν μποροῦν νὰ υποφέρουν
τὰ παράπονα τῶν πελατῶν τους, γιὰ τὴν ἄθλια ποιότητα τοῦ
ψωμοῦ καὶ κατηγοροῦν τοὺς ἀλευρεμπόρους καὶ τοὺς ἀλευρο-
βιομήχανους. Καὶ κατηγοροῦν συγκεκριμένως τοὺς ἀλευροβιο-
μήχανους ὅτι τὰ ἀλευρα πὺλ τοὺς δίνουν, ἔχουν ὑγρασία 3 βα-
θμοὺς μεγαλύτερη ἀπ' τὴν κανονικὴν—πράγμα πὺλ σημαίνει
πρόσθετο κέρδος τῶν ἀλευροβιομηχάνων 18 λεπτὰ σὲ κάθε ὀκά
—καὶ ὅτι τὰ ἀλευρα περιέχουν περισσότερο πύτουρο ἀπ' ὅσο ὀ-
ρίζει ἡ σύμβασίς τους μετὰ τὸ Κράτος — πράγμα πὺλ σημαίνει 1
δραχμὴ κέρδος σὲ κάθε ὀκά ὑπὲρ τῶν ἀλευροβιομηχάνων.

Μ' ἄλλα λόγια—ἀν ἡ σχετικὴ κατηγορία εἶνε ἀκριβεῖς—οἱ
ἀλευροβιομήχανοι κερδίζουν 72.000 δραχμὲς τὴν ἡμέρα, περισ-
σότερα ἀπ' ὅσα τοὺς ἔχει δώσει τὸ δικαίωμα ἡ Κυβέρνησις νὰ

καὶ ἕνα διαιτάμῃ μὲ ἐνδύματα ἀγρότου, καὶ βγῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό,
δίχως κανέναν νὰ προσέβῃ τίποτε. Ἀφοῦ πλανήθηκα ὥρες ἀνάμεσα
στὶς βουνοπλαγιὰς καὶ ζῶγονα περὶ τὰ σύννορα, ἔβγαλα τὸ κομῆν κου-
στοῦμῃ μου καὶ ντύθηκα τὴ χωρικὴ ἐνδυμασία. Κι' ὅσο, ἐνῶ νύχτω-
ρα περὶ, ἔφτανα στὸ φωτόλουστο φυλάκιο τῶν συνόρων, ἀπὸ ἕνα κρυφὸ
μονοπάτι, τὸ ὁποῖο λόξευε πὺλ ἔξω ἀπ' τὰ τελευταῖα σπίτια τοῦ κοντι-
νοῦ χωριοῦ Βιντχάουζ.

Ἡ φρουρὰ ἦταν διπλάσια τώρα, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀσυνήθιστου ἐκεῖνον
γεγονότος. Ἐδῶσα τὸ ἄλογό μου σὲ μὴ μνηστειὰ πελώρια βελανιδιά,
κι' ἀποφεύγοντας τὸν σκοπὸ, σφύθηκα μὲ τὴν κοιλία ὡς τὸ πῶς μέρος
τοῦ φυλακίου. Πλησίασα τὸ σιδερένιο παραθύρο τοῦ σκοτεινοῦ κρα-
τητηρίου, χτύπησα ἀνάλαφρα καὶ συνθηματικὰ τὸ περβάζι, καὶ στὸν νεα-
ρὸ κρατούμενο, πὺλ μὲ πλησίασε ἀδρόμῃ, μοιρολόρησα!

Κύριε μαρκήσιε, εἰμὶ φίλος... Πάρτε αὐτὴ τὴ λίμα... Κόψτε τὰ
σίδερα τοῦ παραθύρου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ παραφυλάξω... Στὴ βελανιδιά 'καὶ
κάτω πὺλ βλέπετε, σᾶς περιμένει ἡ ἔρατα... Τρέξτε παρθεῖς πρὸς
τὸ Γαλλικὸ ἔδαφος... Τὰ μέρη τὰ ἔρατα, βέβαια, γιατί ἀπὸ κατωτῆρα
πιστήκατε καὶ ὅχι ἀπὸ ἄνω. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ διαστῆτε...
Μὲ στέλνει ἡ δεσποινὴ Παλίνα!...

Στὸ μαγικὸ αὐτὸ ὄνομα, κάθε διαταγὴς τοῦ δυσπῆστον μαρκήσιου ἔ-
σβυνε. Ἐννοῶστας τώρα ἀπὸ τὴν ὑποψία καμμιᾶς παγίδος, μοιρολό-
ρησε μερικὰ λόγια εὐχαριστίας καὶ δίχως νὰ κἀνὴ καιρὸ σὲ ἀνόμελες
ἐρωτήσεις, ἐργάστηκε μὲ τὴ λίμα δραστήρια καὶ ἀποτελεσματικὰ. Μὰ
ἐνῶ δρασκεῖτο ἐλευθερὸς περὶ τὸ παραθύρο, ἀσυνήθιστος θόρυβος ἀ-
κούστηκε ἀπὸ τὴν πλαγινὴ κατάρωτη αἰθουσα τοῦ φυλακίου, μέσα στὴν
ὁποία χαχανογελοῦσαν οἱ φρουροὶ, πανηγυρίζοντας τὸν θάνατό τους,
καὶ ὁ σκοπὸς φῶναξε στὰ διπλά!...

—Γρήγορα, τρέξτε πρὸς τὸ ἄλλο! εἶπα σιγὰ στὸν μαρκήσιο, καὶ ἔ-
γὼ θὰ τοὺς ἀπασχολῶ!...

Κι' ὅσο, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος γλιστροῦσε ἀδρόμῃ στὸ σκοτάδι, ἐγὼ,
μὲ μὴ δεικνύον πέτρα, σκότωσα τὸ σκοπὸ, τοῦ ἄρπαξα τὸ διπλό, τὸ ἄ-
δεια σὺν ἀσπράτῃ μέσα στὴ μάξα τῶν Πρώσων πυθῆσαν, καὶ ἔτσι
τράβηξα ὅλη τὴν προσοχὴν τοὺς ἀπάνω μου!

Σὰν τὰ σπύλια, πὺλ χύνονται στὶς πλάτες τοῦ ἀγροῦ, ἔτσι γρήγ-
ων καὶ ἐκεῖνον ἀπάνω μου καὶ μὲ τράβηξαν στὴ φωτισμένη αἰθουσα...
Μὰ ἡ λαχτάρα μου νὰ τοὺς ἀπασχολῶ περισσότερο, μέχρις ὅταν βε-
βαιωθῶ περὶ πὺλ ὁ μνηστήρος τῆς ἀγαπημένης μου θὰ ἦταν ἀσφαλὴς,
δυσκατὰσασε τὶς δυνάμεις μου καὶ μεθῶσα δύναναι ταύρου.

Ἀναστατώθηκε ἡ αἰθουσα ἀπ' τὴ λυσσώδη πάλῃ
μας, καὶ ἄλλο κομῆν Πρώσων, τὸν ὁποῖο ἔκανα, σπο-
δίστηκα στὸ πάτωμα. Κι' ὅταν περὶ μὴ τσεκουριὰ
ἀπὸ τὴν ἀνάσθη, μ' ἔφριξε κατὰ κεραυνωμένον καὶ
ἀνασθητο, τὸ αἰχμάλωτο ποῦ! τοὺς εἶχε πετάξει σί-
γουρα στὸ λατρευτὸ μου ταῖρι του!...

Καταδικάσθηκα ἐγὼ σὲ θάνατο καὶ αἶμα τουφεκί-
σμαι... Μὰ ἡ Παλίνα μου θὰ ζῇ εὐτυχισμένη!...

κερδίζουν ἀπ' τὸ ψωμί.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε, κατὰ τὴν ἀντιλήψί μας, τόσο σπουδαῖο τὸ ζή-
τημα τῶν κερδῶν πὺλ πραγματοποιοῦν οἱ ἀλευροβιομήχανοι, ὅ-
σο τὸ ζήτημα τῆς ποιότητος τῶν ἀλευρῶν, ἥτις ἀπελεῖ σοβαρὸς
τὴν ὑγεία μας καὶ κυρίως τὴ ζωὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Τὸ κακὸ αὐτὸ—ἀν ὑφίσταται πράγματι καὶ δὲν πρόκειται πε-
ρὶ σκοπιμῶν συκοφαντιῶν—πρέπει νὰ λειψῇ. Ἡ ποιότης τῶν ἀ-
λευρῶν πρέπει νὰ βελτιωθῇ ἀμέσως. Τὸ ψωμὶ τοῦ λαοῦ πρέπει
νὰ γίνῃ καλύτερο ποιοτικῶς, εὐπεπτότερο καὶ θρεπτικώτερο,
καὶ—τὸ σπουδαιότερο—πρέπει νὰ φτηνῇ. Αὕτη εἶνε ἡ ἐπιθυμία
τοῦ λαοῦ καὶ ἡ εὐχή, τὴν ὁποία ἐκφράζομεν σχετικῶς.

—Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ
ΜΗΝΑ ΙΟΥΝΙΟΝ

Σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα τῆς στατιστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀ-
νωτάτου οἰκονομικοῦ συμβουλίου, ὁ τιμάρθμος χοδρικῆς πω-
λήσεως κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον, ἐσημείωσε κάποια ὑψοσι, συγ-
κριτικῶς μετὰ τὸν Μάιο. Ἀπὸ τὸ 1928 δηλαδὴ πὺλ ἦταν τὸν Μάιο,
ἀνῆλθε σὲ 1936.

Κατὰ κατηγορίας προϊόντων, ὁ τιμάρθμος παρουσίασε τὶς ἐ-
ξῆς αὐξομειώσεις:

	Μάιος	Ἰούνιος	Αὐξήσις ἢ μείωσις
1) Γεωργικὰ προϊόντα	2083	2082	—1
2) Ζωϊκὰ προϊόντα	1885	1910	+25
3) Βιομηχανικὰ καὶ Χημικὰ	1885	1855	—30
4) Καύσιμες ὕλες	1883	1854	+21

Γενικὸς τιμάρθμος 1928 1936 +8

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ κατὰ 1,3 % ὑψοσις τοῦ τιμάρθμου
τῶν ζωϊκῶν προϊόντων, ὀφείλεται στὴν ὑψοσι τῶν τιμῶν τοῦ τυ-
ριοῦ καὶ τοῦ βουτύρου. Ἡ ὑψοσις πάλιν κατὰ 1,1 % τῶν καυσί-
μων ὕλων ὀφείλεται στὴν αὐξήσι τῆς τιμῆς τοῦ γαιάνθρακος.

Ἐτοι ὁ γενικὸς τιμάρθμος ἀνῆλθε κατὰ 0,4 %.

—Η ΝΑΥΤΙΛΙΑ ΜΑΣ

Ἐφέτος ἐταξείδευαν σ' ὅλες τὶς θάλασσες περισσότερα
πλοῖα ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνο, μετὰ τὸ 1929. Τὰ πλοῖα πὺλ ἐρη-
σιμποιήθησαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος, ἔχουν χωρητικότητα
2.500.000 περίπου τόννων.

Ἡ ἐνεργητικότης τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας εἶνε σχετικῶς με-
γαλειτέρη ἀπὸ κάθε ἄλλη Χώρας. Δείγμα τῆς προόδου τῆς
ναυτιλίας μας, εἶνε καὶ ἡ ἀγορὰ πλοίων φορητῶν ἀτμοπλοίων.
Τὶς τελευταῖες ἡμέρες π. χ. ἀγοράστηκαν ἀπὸ Ἑλλήνας ἐφο-
πλιστὰς τρία πλοῖα καὶ ἐπωλήθη ἕνα καὶ αὐτὸ γιὰ διάλυσι, ἄ-
χρηστο δηλαδὴ.

Μὲ τὸ ὄνομα Ἑλληνικὴ ναυτιλία, ἐννοοῦμε ὅλα τὰ πλοῖα πὺλ
ἀνήκουν σ' Ἑλλήνας ἐφοπλιστὰς, ἀδιαφόρως ἀν ταξιδεύουν
μὲ Ἑλληνικὴ ἢ ξένη σημαία.

Γιὰ τὰ πλοῖα πὺλ ταξιδεύουν μὲ Ἑλληνικὴ σημαία, ἡ στατι-
στικὴ ὑπηρεσία τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τοῦ ὀ-
πουργείου τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, μᾶς πληροφορεῖ τὰ ἐξῆς:
Τὴν 1ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀργόσαν 117 Ἑλληνικὰ πλοῖα, ὀλικῆς
χωρητικότητος 273.553 τόννων, ἔναντι 115 πλοίων, ὀλικῆς χω-
ρητικότητος 232.929 τόννων, πὺλ ἀργόσαν τὴν 1ην Μαΐου ἐ

Σατυρική Δελτί

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΡΙΝΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

“Όπου σταθής κι’ όπου βοεθής τρα-
(γούδια και γαλιάντρες,
γέμισε ή πρωτεύουσα από θεάτρων
(μάντρες,
Δέν ξέρεις πού νά πρωτοπιάς και
(πού νά σταματήσεις,
σε κάθε μάντρα θέατρο μεγάλο θ’
(άπαντήσης,
κι’ ακούς τραγούδια κι’ άα’ έδω,
(τραγούδια και παρέκει,
και τό αυτί σου ήσυχο μισή στιγ-
(μή δέν στέκει.

Έδω μπαλέτα και φωνές και χί-
(λια - δυό σαντούρια,
Παρέκει ή Κυβέλη, νά, μαζί με
(τή Μαρία,
Νά και ρεθύ, νά και χοροί και χί-
(λια γαβαπούρια,
Νά και τών νέων θύσσοι με μπρίο
(και με γλίνα,
Παντού βοές και συμφετός και τό-
(σο νταραβέρι,
και γλέντι άδιάκοπο έως τό χα-
(ράμερι.

Πατήσια, πάργος τής Βαβέλ, Φά-
(ληρα μελωδίες,
Φοικώδη όργανήματα και θρυγι-
(θμοί και νίλα
Έδω σπρωξίδια και σκουινιές πα-
(τείς με και πατώ σε,
σε κάθε θήμα σινεμά, έως κι’ ά-
(ναρχίλια,
Έδω σαντζές ξακουστές, καθημε-
(ρην και σχολή,
και τρεις φορές άλλομονο σε κάθε
(πορτοφόλι !...

Έκει βιοά και άμάνες και κάθε
(μιά τσιτσέτα,
και ή Καλλιόπη τραγουδά ή πρώ-
(τη τραγουδίστρια,
Έκει πηδός άσαν λημονιές του
(βίου τας δδύναις,
Έκει ζωή ό θάμβος και κήποι σου
(δίδει,
κι’ έμποός εις τα κοινά ήματα
(τής κάθε μπαλαρίνας
Ξεχνάεις τά... κι’ ήματα κάθε
(Δελιαταρίδη !

Δόξα νά έχη ό Θεός... μάς έφυγε
(ή ψόφα...
διασκεδάσει ό Ροκνός με τόσην
(εὐθυμία,
και μέσα σ’ όλα τά καλά όπού μάς
(ήσαν τώρα
δέν λείπει παρά ή σχετική νάρθη
(επιδημία,
Στό “Άστν τό ισοσφές άγρίως νά
(χασέμη

κι’ από τη ζέστη την πολλή νά σκά-
(ση και νά φέκη !
Γλέντά λοιπόν ή πόλις μας, γλέν-
(τούν όι “Αθηναίοι,
για κόνταξε θεάματα και πύλλοι
(και πορέοι
Κι’ αυτή την ώρα, μάτια μου, πού
(φριξατούς στήχους γράφω
σπαράνουνε στη γειτονιά νέο νιγη-
(ματογράφο,
ζήτω λοιπόν τά σινεμά και ζήτω
(οι άστέρες
ζήτω και τών “Αθηνών ή άδεια
(νές γαστέρες !...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τ’ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ’ ΑΝΑΛΑΤΑ

“Η οίκοδός σποινα, — “Ο
γιός μου είνε τετραπέρατος ! “Ε-
μαθε νά βγάξη τίς δεκάρες από την
τρύπα του κοιμητάρου του με τό μα-
χαίρι. Τί λέτε νά του κάνω ;
“Ο φιλοξενούμενος. —
“Απλούστατα, κυρία μου. “Αγορά-
στε του έναν κοιμητάρ... χωρίς
τρύπα !

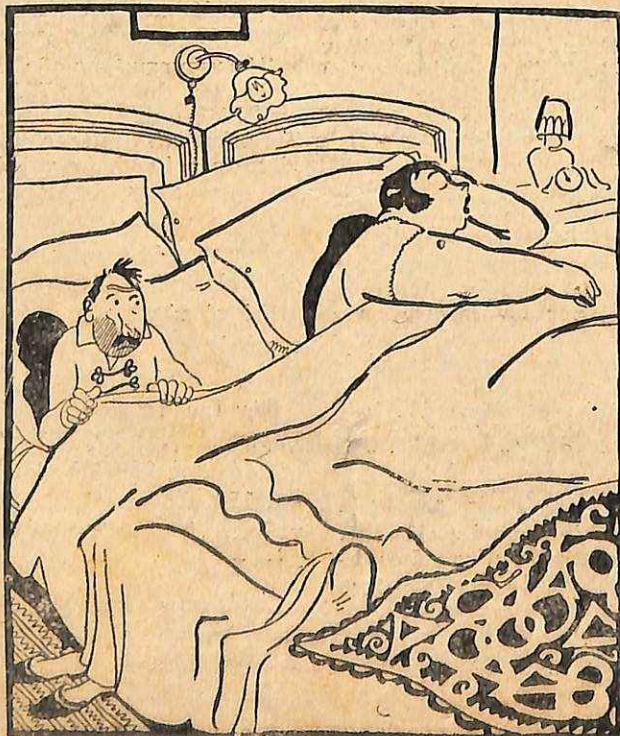
Μιλούν δυό γιατροί μπροστά στον
άρρωστό τους :
“Ο πρώτος. — Λές νά έχη
έλκος του στομάχου ;
“Ο δεύτερος. — Αυτό θα τό
εξακριβώσουμε...στη νεκροψία !

“Ο γιατρός. — “Ανοιξε ή
φωνή τής γυναίκας σου με τό φάρ-
μακο που τής έδωσα ;
“Ο σύζυγος. — “Αντιθέτως !
“Εκλεισε δλωσιόβλου. Δέν μπορεί
ούτε λέξι νά άρθρώση.

“Ο γιατρός. — Αυτό είνε
περίεργο !... “Ανεξήγητο !... Πρέ-
πει νά την εξετάσω άμέσως... “Ι-
σως νά γελάστρια στη διάγνωση.
Πρέπει νά διατάξω άλλο φάρ-
μακο.

“Ο σύζυγος. — “Α, μη κά-
νετε έτσι, γιατρέ μου. Μη στενο-
χωρείστε τόσο... “Ας πάρει κάμ-
ποσον καιρό άκνία άπ’ τό ίδιο
φάρμακο και κατόπιν βλέπουμε !...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

“Ο σύζυγος (ένώ ή σύζυγος κοιμάται). — “Η γυναίκα μου όνειρεύε-
ται... Παραμιλάει... Είπε τη λέξι “σκούπεδύλο”. “Ασφαλώς άβριο θα με
δείρη !...

Διάλογος μεθυσμένων ένώ
βαδίζουν τρελλίζοντας.

— “Α, φίλε μου, δέν κά-
νοιμε καλά νά πίνουμε τόσο
πολύ. “Οχι, δέν κάνοιμε κα-
λά !...

— “Α, όχι, όχι δέν σιμι-
φονώ μαζί σου. Τό κακό
δέν είνε πού πίνοιμε πολύ. Τό κα-
κό είνε ότι περπατάμε, όταν πίνου-
με.

— “Σύμφωνοι ! “Σύμφωνοι ! Πα-
με τότε πίσω στην ταβέρνα νά κα-
θήσοιμε !...

— “Ωστε σάς μιτάτισε ;
— “Ναι.

— “Μά τότε ή προσβολή αυτή θα
είχε τρομερές συνέπειες !...
— “Βέβαια, φίλε μου !... Τρεις μέ-
ρες ήταν πιασμένο τό μάγουλό
μου !...

Μεταξύ χαρτοπαικτών.

— “Τίμαθες ; ό Γιάννης έχασε
τά μυαλά του.
— “Μπα !... Καί πού ; Στο πό-
νερ ή στον μπακαρά !

Στό κακουργιοδικείο.

“Ο πρόεδρος. — Δοιπόν, κα-
τηγορούμενε, άπολογείς την ένοχή
σου ; Κατασκευάζεις κλέβηλα άση-
μένα πεντάδραχμα του “Οθωνος ;

“Ο κατηγορούμενος. —
Τί νά σάς πώ, κύριε Πρόεδρε...
Δέν ξέρετε... πόσο άγαπούσα τόν
μπακαρί !

“Ενας αδύνατος κι’ άχορds κύ-
ριος μπαίνει μέσα σ’ ένα ταξί.

Κι’ ό σωφέρ, άφου τοίρωζε μία
ματιά, του λέει ευγενέστατα :

— “Σε ποιό νοσοκομείο θα σάς
μεταφέρω ;

Μεταξύ φίλων

— “Τί ζω πίνωι άκείνος ό Θύ-
μιος ! Είνε αδύνατον ν’ άνοιξη τό
στόμα του, χωρίς νά πη χουτα-
μάρες !

— “Βέβαια... Τό πρωί άκριβώς
μούλεγε, πώς είσαι άνθρωπος πού
καθώς πρέπει !

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΟΙ

“Αλλόμονο “Ιλί, “Ιλί, λαμιά σαβα-
(χθάνι
παντού άρχαιοκάπηλοι έφύτρωναν
(τρανοί,

Παντού άρχαιοκάπηλοι, κι’ ό ένας
(και ό άλλος,
και φασαρία γίνεται κι’ άλλαλαγ-
(μός μεγάλος,
κι’ άκούεις πειρά παράπονα και δι-
(αμαρτηρήσεις,
πού χάνεις τό τσεβέλο σου και εί-
(νε ν’ άπορήσης.

“Οχι, εγώ δέν έκλεψα, ό ένας κι’
(άλλος λέει,
όχι, εγώ δέν έφταξα, αλλά ό άλ-
(λος φταίει,
όχι, εγώ δέν πούλησα κειμήλιον κα-
(νένα,
και για νά μάθης ρώτησε στη Λόν-
(τρα, στη Βιέννη.

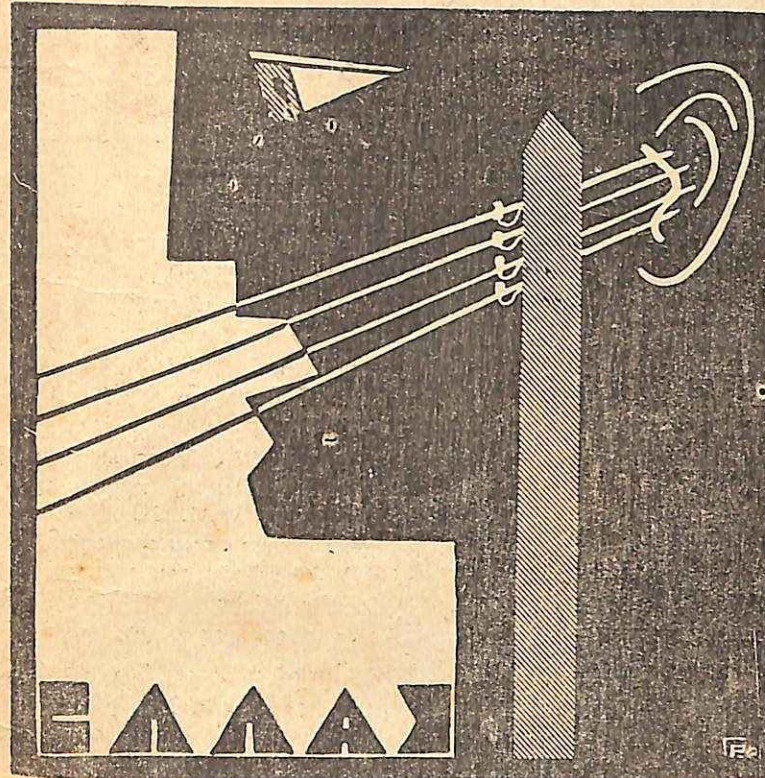
“Οχι, εγώ δέν πούλησα κανένα δα-
(χτυλίδι
και προσοχή μη δίνετε σε κάθε τζα-
(ναμπέτη,
όχι, εγώ δέν πούλησα κανένα κε-
(ραμίδι,
μά προ καιρού τά έστειλα στα ξε-
(να για μελέτη.

Κι’ έτσι καθένας πιστωτά νά γέ-
(ρια του μάς δείχνει
και κάθε του βορομολογία στό
(γείτονα τη ρίχνει,
και όλοι βγαίνουν πιστωτικοί και δ-
(λοι βγαίνουν λάδι,
κι’ άδίκως κάθε μασκαράς τούς
(βάζει στο σημάδι.

Και είνε όλοι πλούσιοι με πλούτη
(τιμημένα,
και λέγεις από μέσα σου, χτυπών-
(τας τό κεφάλι,
πώς μόνα τούς τ’ άγάλματα έπ’
(γαν εις τά ξένα.

Νά πάρουν τόν άέρα τους και νά
(γυρίσουν πάλι !...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΊΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κ. Α. ΠΑΝΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και Δερματικών
νοσημάτων

Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532

Ίδιαίτερον διαμέρισμα

δι’ έκαστον άσθενή

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΑ 2

ΧΗΜΙΚΟΣ

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 35^η

ΑΘΗΝΑΙ, 19 Ιουλίου 1934.

Η κληρωσις του παρόντος “Εβδομαδιαίου Λαχείου θα έημοσιευθ ή εις τό φύλλον της 2ας Αυγούστου ε. ε.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεϊον “Παλλάς”

Βουκουρεστίου 1Γ.

No 1ον) Σάν Φουτίκι.
2ον) “Ικί-Μπίς-μίσ.
3ον) Κουκουναρί.
4ον) Ουφάκ.

Κάτωθι Μετοχικού Ταμείου

5ον) Καϊμάκι.
6ον) Μπραλινέ.
7ον) Καρύδας-Φουντοκι.
8ον) “Αμυγδάλου.

9ον) Φουντοκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

“Ηγγυημένης ποιότητας
Πώλησις γονθρική και λιανική
Μία επίσκεψις άρκεί διά νά πεισθήςτε.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο “ΦΟΙΝΙΞ,”

“Αποφεύγετε τά πολυδάπανα ταξείδια εις τάς διαφόρους
Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες νά λαμβάνετε ταύτα εις τό
έν “Αθήναις “Υδροθεραπευτήριον “ΦΟΙΝΙΞ,” ΙΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τά Ιαματικά τεχνητά Λουτρά
των διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ —
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, άναπληρούν τελείως τά Ιαματικά
Λουτρά των άνω άναφερομένων Ιαματικών πηγών.

Δι’ εύκολίαν των κ. κ. πελατών, τό “Υδροθεραπευτήριον έδι-
πλασίωσε τά θαλάσσια Λουτρά, ώστε ή άναμονή των
λουομένων νά είνε έλαχίστη.

Ίατρικα συμβουλαί δωρεάν. Τελεία άνακαίνισις.
“Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 π. μ.

0618-3

HELLENIC BANK TRUST COMPANY ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολάρια 1.500.000.—

Δέχεται καταθέσεις και εκτελεί πάσης φύσεως τραπεζιτικές εργασίας υπό λίαν ευνοϊκούς όρους.

Οι έχοντες συναλλαγές και συμφέροντα εν 'Αμερική δύνανται να αποτείνωνται είτε απ' ευθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co. 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., είτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν 'Αθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα ('Υ-πηρεσίαν Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ὁ Οἶκος Καλλονῆς

GEORGE

Ἀκαδημίας 5, εἰδοποιεῖ, ὅτι τὸ Κηφισσιᾶ ὑποκατάστημά του εἰς Ξενοδογεῖον Σέσιλ (Cecil), σὺν πληρωθὲν διὰ τῶν νεωτέρων μηχανμάτων στεγνώματος μαλλῶν Central καὶ ἀτμολούτρων (bain vapeur) ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτὴν 30ὴν Ἰουνίου.

Ἐπίσης θὰ εὕρητε ἐκεῖ ὅλα καλλυντικά μας καθὼς καὶ SUNBURN VANISHING CREAM καὶ εἰδικὸς χρωματισμοὺς ποὺ δὲ ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν εἰς τῆς Saison.

Τιμὴ βάζου δρχ. 50.

Κυτίον πούδρας δρχ. 60.

Τηλέφωνον 01-393.

Ὁ πῶς μεγαλειότερος πόθος
κάθε κοσμικῆς κυρίας καὶ τὸ πῶς
γλυκὸ ὄνειρο κάθε δεσποινίδος
εἶνε πῶς νὰ γίνῃ ὡραία, πῶς νὰ
γίνῃ κομψή καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὸν
θαυμασμόν σὲς διάφορες δεξιῶ-
σεις καὶ συναναστροφές. Αὐτὸ
θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἂν ἐμπιστευθοῦν
εἰς **ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ** τῶν
στῆν

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας καὶ μοντερνισμού,
ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνι-
κὸν τῆς Οἴκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέ-
σεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐ-
ξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέ-
ρατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικα-
στικά ἐξόδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστές.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός Δερματολόγος

Επὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁραὶ 8-11 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ

77 ΑΙΟΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"

Λιπαρά (νυκτός)
εἶνε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δέρμα-
τος καὶ τῶν χειρῶν

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰς καιρικές μεταβολάς

Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ
δέρμα, τὸ ὁποῖον μαλακώνει
καὶ τενώνει

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"

Ἐξάλειφει τὰς ρυτίδας, τὰ
ἐρυθρήματα καὶ τὰς κηλίδας
τοῦ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"

Στεγνὴ - Χιονέ
Κρατεῖ τὴν πούδρα καὶ πα-
ρουσιάζει πάντοτε ἕνα πρό-
σωπον θαλερόν.

Διὰ τοὺς Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ ξυρίσματος

**ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ**

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 182,
κριβῶς εἰς τὸ τέρμα, ὁμοῦ ἢ
χωριστά:

1ον) Κατάστημα ἀρκετὰ εὐρύ-
ρον, κατ'ἀλλήλον δι' οἰκονομικὰ
πιχεῖρησιν, καὶ

2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωματί-
ων καὶ κουζίνας μεθ' ὅλων τῶν χρε-
δῶν, ἀεριοφῶς καὶ ηλεκτρικῶν.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγό-
κ. Ι. Σάλλη (ὁδὸς Παπαρρηγοῦ
λου 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καὶ
ἐκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Τ.
21-283.

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνω-
στὸς πλεῖσιον ἀρώμα. Διεδόθη καὶ
πληκτικῶς. Κατέκτησαν ὅλας
τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός τῆς.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεῖα Παλα-
τιοφρατῆριου, ἀριθ. 103 καὶ 104